

Giới thiệu Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!

Một câu chuyện tình yêu xuyên không từ hiện đại về cổ đại, nhưng nữ chính không yếu đuối chút nào đâu nhé, mà ngược lại hoàn toàn. Do ở hiện đại thì nữ chính là một nữ sát thủ nổi tiếng trong giới hắc đạo, chưa ai nhìn qua được nàng mà không giết chỉ bằng cái chớp mắt đã xong một mạng người, đặc tính nghề nghiệp đã xây dựng cho nàng một tính tình lạnh lùng, hành xử quyết đoán. Nhưng đáng tiếc dù giỏi tới đâu nàng cũng không thoát khỏi chữ tình, cũng vì chữ tình khiến nàng mất đi mạng sống do quá tin tưởng người mình yêu mà hấn lại phản bội hại chết nàng.

Song song với không gian hiện đại thì ở thời cổ đại, trước khi linh hồn của nàng nhập vào thì nữ nhi này chịu nhiều đau khổ bị hành hạ dã man.

Nàng từ nhỏ đã bị Hạ gia ruồng bỏ, lại chịu phải những trận đòn do đại tỷ Hạ Tư Thanh hành hạ ngày đêm khiến nàng kiệt sức ngất đi trong Tĩnh Âm cửu kỹ, khi tỉnh dậy nàng thay đổi quyết không tha cho Hạ gia, đặc biệt khi nàng thấy kẻ bội bạc mặc dù không phải hấn nhưng tâm địa của hấn chẳng khác gì kẻ bội bạc ở hiện đại, nàng quyết làm cho hấn chết không có chỗ chôn thay.

ĐK:

Nàng: "Từ nay kẻ ức hiếp Hạ Băng Liên ta đều phải chết"

Nàng: "Kẻ phản bội ta, đều đáng chết"

Nàng: "Hỗn đàng dù ngươi có là vương gia ta cũng không tha cho ngươi"

Nàng: "Ta không hiểu vì sao lại yêu chàng?"

Nàng: "Ta nguyện cùng chàng bên nhau không rời"

Nàng: "Ta chỉ muốn chàng nuôi mình ta, có kẻ khác ta liền cho chàng tuyệt tử tuyệt tôn"

Hấn: "Bỏn vương muốn ngươi làm vương phi"

Hấn: "Bỏn vương rất thích trêu nàng"

Hấn: "Ta yêu nàng, hãy thành thân với ta"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giới thiệu nhân vật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

1.Nàng- Hạ Băng Liên con gái tướng quân hoàng triều,nhu nhược yếu đuối lại hay sinh bệnh nên từ nhỏ đã bị phụ thân bỏ mặt,sau khi chịu dày vò của đại tỷ nàng ngất đi và sau khi tỉnh lại nàng thè nhất quyết hảo hảo dạy dỗ Hạ gia.

Nàng-Hạ Băng Liên cực phẩm hắc đạo nổi tiếng võ đạo không gì nàng không biết.

2. Hạ Tư Thanh con gái tướng quân hoàng triều, từ nhỏ được thương yêu chiều chuộng, có chút võ công được tướng quân tín nhiệm, cho rằng nàng mới là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, ác độc, đa mưu, luôn ganh tỵ với Hạ Băng Liên, trong lần đánh nàng, Hạ Tư Thanh quyết phải giết chết nàng.

3. Lý Thừa Ngân, con gái thừa tướng hoàng triều, đa mưu, độc ác, luôn tiếp tay cho Hạ Tư Thanh hãm hại Hạ Băng Liên.

4. Tiêu Ly Vân, công chúa hoàng triều, hiền lành, tốt bụng rất thích ngao du thiên hạ, coi Hạ Băng Liên là tỷ muội chí cốt.

1. Tiêu Nam Hiên, vương gia hoàng triều, được mệnh danh là chiến thần Đông Hán Tiêu Dao vương, lạnh lùng ít nói, tàn nhẫn, đối với nữ nhân vô cùng máu lạnh, nhưng khi gặp nàng hân tuyệt nhiên sùng nể vô đối, xem nàng là bảo vật, coi nàng như trời.

2. Hạ Vũ Nham, con trai một của tướng quân hoàng triều, rất yêu thương muội muội Hạ Băng Liên, hay bảo vệ cho nàng, võ công tinh nhuệ được phong làm thống soái trấn thủ biên cương, sau trở về liền thấy nàng thay đổi, hân đau xót nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ trước mặt nàng.

3. Lý Thần Duệ, con trai duy nhất của thừa tướng hoàng triều, tính cách ích kỷ, lúc trước hủy hôn với nàng vì bộ dạng lệch thêch dơ bẩn của nàng, khi thấy nàng trở nên phi thường hắn liền muốn độc chiếm riêng nàng.

4. Tiêu Duật Hành, thái tử hoàng triều, luôn muốn chiếm ngôi vị hoàng đế nên không ít lần bày mưu tính kế giết hoàng đế dù hấn là phụ hoàng. Rất để ý đến Hạ Băng Liên, muốn chiếm hữu nàng và mong ước sau khi làm hoàng đế hấn sẽ lập nàng làm hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Tỉnh dậy liền thay đổi

Trong biệt viện cũ kỹ phía tây ngoại thành, nhìn sơ qua đều là bụi bặm bám đầy thành vách, trong biệt viện tiếng côn đánh nện xuống dưới thân người nhỏ bé đang ngã nhào ra đất không ngừng van xin, niệng nhỏ kêu la thảm thiết tại nơi hoang sơ không bóng người.

"Đại tỷ cầu xin tỷ đừng đánh muội nữa, muội cầu xin tỷ, đau quá... muội cầu xin tỷ.."

Dường như tiếng cầu xin chẳng hề hấn gì đến nữ nhân kia, nàng chỉ biết đánh và đánh thật mạnh, càng nghe tiếng của nàng thì cái côn trên tay càng nện mạnh.

"Tiện nhân, người chết đi, mau chết đi, con tiện nhân người dám liếc mắt đến Lý công tử, ta nói cho người biết Lý công tử đã hủy hôn với người, người đừng mơ đến việc Lý công tử thú người"

Thân nàng bê bết máu, dáng người nhỏ nhắn run lên bần bật, nàng vốn dĩ từ nhỏ đã theo đuổi Lý Thần Duệ con trai thừa tướng Lý Thừa Dân, tìm nàng bị

bóp ngen,nàng dần không nghe được những gì Hạ Tur Thanh nói nữa,đầu nàng đau như búa bổ,nàng ngất lịm dần đi cho đến khi thấy nàng dường như đã tắt thở Hạ Tur Thanh vứt côn rời khỏi Tĩnh Âm cũ kỹ này.

Bên trong căn phòng nàng từ từ mở mắt,nàng đưa tay ôm lấy đầu mình

"Đau đầu quá"

Nàng mở mắt hẳn ra,đập vào mắt nàng là một căn nhà cũ kỹ,cột nhà đã mòn dần,nàng tự hỏi đây là nơi nào,nhìn rất lạ,đưa tay ôm lấy đầu,một luồng kí ức đột nhiên hiện về,nàng giật mình,chuyện gì đang xảy ra,nàng nhớ là lúc bị bắn bởi kẻ bội bạc đó nàng đã rơi xuống vách núi,khuôn mặt thâm hiểm của kẻ đó khiến nàng không thể quên,bây giờ trong đầu nàng hiện lên những cảnh tra tấn dã man,nàng...nàng là ở đâu có những kí ức này,con người đưa mắt nhìn xung quanh thật kĩ,nàng chợt thấy nơi này không giống nơi nàng đang sống,nhìn xuống nàng như hóa đá,quần áo rách rưới,bàn tay nhỏ bé toàn những vết dơ bẩn,nàng đưa tay lên xem,đích thực đây không phải tay của nàng,nàng sực nhớ đã có người bị mất tích không lí do,nhiều người cho rằng nạn họ bị hút vào không gian khác,tuy nàng không tin nhưng hiện tại cảnh vật ở đây rất giống trong phim...khoan đã...phim...vậy đây chính là cổ đại...nàng xuyên không rồi.

"Hừ!tiện nhân người cũng thật sống dai,bộ dạng dơ bẩn của người khiến người ngạc nhiên lắm sao,không phải trước giờ luôn vậy à"

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói giễu cợt của Hạ Tur Thanh,nghe người nói nàng vẫn chưa chết nàng ta rất tức giận liền đem nha hoàn hầu hạ bên cạnh nàng giết chết,cũng tại nha hoàn của nàng cứu nàng,hiện tại nàng ta tới là muốn bức Hạ Băng Liên chết thêm lần nữa.

Nghe giọng điệu của nàng ta,nàng dự đoán chính người này là đại tỷ của cơ thể xấu số này,nhìn nàng ta cũng thuộc dạng mỹ nhân nhưng đáng tiếc tâm địa là rắn rết,ngay cả muội muội của mình cũng không tha,lấy thân nàng để trút giận,người làm đại tỷ này thật không xứng đáng.

"Tiểu thư nói người không nghe sao"

Bên cạnh là một nha hoàn,nhìn thoáng qua đã biết chủ nào đó đấy,ánh mắt nàng khẽ liếc qua một cách lạnh lẽo khiến nha hoàn rùng mình lần ngạc nhiên

"Người...người liếc cái gì"

Hạ Tur Thanh nhìn nàng đầy nghi vấn,không phải nàng ta đánh nàng đến si ngốc rồi chứ,nếu vậy cũng tốt

"Muội muội à,tốt hơn hết là nên ở Tĩnh Âm này đến chết đi,phụ thân cũng chẳng bao giờ để ý đến người,tốt nhất người nên an phận sống chết ở đây"

"Chỉ dựa vào người?"

Hạ Tur Thanh thoáng rùng mình một cái,giọng nói ấy là của Hạ Băng Liên nhưng vì sao bây giờ lại băng lãnh như vậy,Hạ Tur Thanh nhìn nàng,nàng vẫn ngồi trên giường,đôi mắt lạnh lùng nhìn Hạ Tur Thanh,thật nực cười,muốn uy hiếp nàng sao

"Người nói như vậy là không làm theo"

"Thì sao?"

"Được,Tiểu Thúy đánh vào mặt à cho ta"

Tiểu Thúy nghe lệnh đi đến định tát vào khuôn mặt nhợt nhạt của nàng,cánh tay Tiểu Thúy giờ lên cao,chỉ nghe tiếng xương tay bị bẻ vụn

"Aaaa đau quá mau bỏ ra...tiểu thư cứu nô tỳ...Aaaa đau quá..."

Hạ Tur Thanh tròn mắt nhìn nàng ngồi im trên giường,tay nàng nắm lấy tay Tiểu Thúy bẻ gãy,Hạ Tur Thanh không tin vào mắt mình,nàng là con người luôn dễ ức hiếp,trước kia Tiểu Thúy ra tay nàng vẫn luôn kêu la năn nỉ khôn xiết,bây giờ chẳng những kêu la mà còn lạnh lùng vô đối.

"Hạ Băng Liên người dám bẻ tay Tiểu Thúy"

Nhận ra trước mắt cần cứu Tiểu Thúy,Hạ Tur Thanh vội vàng vàng kéo Tiểu Thúy ra,tay nàng ta đã bị phế bỏ,Hạ Tur Thanh thoáng nhìn cánh tay Tiểu Thúy gãy vụn,xương đã nát,cánh tay hoàn toàn bị phế bỏ,thật là độc ác.

Hạ Tur Thanh giận dữ trừng mắt quát:

"Tiện nhân người thật độc ác,người dám phế đi cánh tay của Tiểu Thúy"

"Độc ác,đại tỷ...lời nói này không phải là đang nói tỷ sao"

Hạ Băng Liên nhếch môi khinh thường,con người nham hiểm này đúng thật có dã tâm

"Người nói vậy là có ý gì"

"Không phải đại tỷ thông minh hơn người sao, một câu nói như vậy cũng không hiểu"

Hạ Tư Thanh đen mặt, vốn nghĩ đến đây để giết chết nàng nhưng tình hình của Hạ Băng Liên khiến nàng ta không dám động thủ, Hạ Băng Liên bây giờ như trở thành một người khác, từng lời nói như con dao sắc bén có thể giết chết người.

"Nể tình người là muội muội ta tha cho người lần này, hừ!"

"Nực cười, muội muội sao? Đại tỷ à, từ trước giờ đại tỷ luôn coi ta là muội muội sao"

"Người..."

"Haha... đại tỷ, tỷ nên nghe ta nói, từ bây giờ muốn ức hiếp Hạ Băng Liên ta thì phải trải qua cửa tử"

Nàng nói âm lượng vừa đủ nhưng câu nói khi này có mùi sát khí khiến Hạ Tư Thanh lùi về sau mấy bước, nàng ta tức điên lên nhưng không dám làm càn, trước mắt trở về trị thương cho Tiểu Thúy, sao đó tìm Lý Thừa Ngân hợp tác với nàng hào hào dạy dỗ Hạ Băng Liên.

Hạ Tư Thanh rời khỏi Tĩnh Âm mang theo uất hận trong lòng, Tĩnh Âm đã yên tĩnh trở lại, nàng rời giường đi đến chiếc gương đồng cầm lên xem xét khuôn mặt, dung mạo nhìn qua phải nói là mày liễu thanh tú, không có gì nổi trội, nhưng khuôn mặt này nhìn vào rất đáng yêu, lại nhìn được hơn đại tỷ nàng, chẳng trách Hạ Tư Thanh luôn ganh tỵ, nhìn vào khuôn mặt lem luốc nàng không hài lòng lắm, đưa tay nhúng vào chậu nước rửa sạch khuôn mặt, làn da đã sạch sẽ, nàng mỉm cười hài lòng nhưng nụ cười chợt tắt thay vào đó là một ánh mắt lạ thường, nàng nhíu mày lại, khuôn mặt này có vấn đề, lúc này nàng nhíu mày nhưng biểu hiện của khuôn mặt không thay đổi, nàng cảm thấy khuôn mặt này dường như có vấn đề, Hạ Băng Liên thử lấy tay sờ lên mặt, cảm giác mịn màng nhưng da lại lạnh, nghĩ đến nàng liền lấy nước rửa lại rồi nhìn kỹ, có một lớp mỏng đang bị tróc, nàng liền đưa tay sờ vào chỗ đó, là dịch dung, nàng xé xuống tấm da mặt người đã bị hỏng, nàng ngăn người, mỹ nhân a, thật là đẹp, làn da trắng trẻo, rất mịn màng, nhưng nàng thắc mắc vì sao lại phải dịch dung, rõ ràng nàng là một tiểu mỹ nữ khuynh nước khuynh thành nhưng lại che dấu dung mạo của mình, trong chuyện này chắc có điểm khuất của nó.

Bỗng bên ngoài truyền đến tiếng va chạm của kim loại, nàng vội bỏ da mặt người xuống đi ra xem xét tình hình, trước mắt nàng là một đám hắc y bị mặt đang đấu với một bà lão và một cô nương trẻ, nhìn sơ qua nàng đoán được họ không phải là người tầm thường, tuy võ công cao nhưng họ có vẻ đang bị thương, dù võ công thâm hậu hơn bọn chúng thì vẫn thua trước đám người đó, nàng vốn là hắc đạo, kinh nghiệm của nàng đã đi suốt 18 năm tuổi hiện đại, rừng rậm là nhà của nàng, nói đến rừng thì phải nói đến khu rừng nguy hiểm nhất, Amazon. Đó là nơi nàng bị vứt bỏ, bị cha ruột vứt vào đó bỏ mặc sự sống của nàng, từ nơi đó đã trở thành ngôi nhà của nàng, tất cả loài thú dữ đều do một tay nàng huấn luyện, võ công của nàng cũng chính là học từ bọn thú dữ, nàng yêu bọn chúng, chúng cũng yêu nàng, cả hai hiểu lẫn nhau và cùng nhau sinh tồn.

"Song nhi"

Bà lão tóc trắng thấy cô nương bị đánh bay ngược về phía cửa, nàng nhanh chân phi ra đón lấy

"Người không sao chứ?"

Mạc Song ngạc nhiên, một phần vì dung mạo, một phần vì nàng ở trong Tĩnh Âm này không để lộ một chút sát khí, nhưng bây giờ nhìn vào đôi mắt lạnh lùng ấy khiến Mạc Song thoáng rung mình một cái.

"Tiểu nữ không sao, đã tạ cô nương"

"Song nhi, người không sao chứ? Chẳng phải ta đã dạy phải chú ý cẩn thận hay sao"

Bà lão giọng đầy lo lắng lẫn tức giận

"Thái Thái con..."

"Được rồi con đừng nói gì, cứ nghỉ ngơi đi, bọn chúng để ta"

"Nhưng mà Thái Thái người đang bị thương, bọn chúng quá đông"

Nhìn cả hai tranh cãi qua lại làm nàng nhức cả đầu, ở Tĩnh Âm này vốn rất yên tĩnh, nay lại bị quấy nhiễu khiến nàng thêm mệt

"Đại ca, kia đúng là mỹ nhân, chúng ta đem về cho Đại Vương hưởng thụ"

"Người nói phải, Đại Vương sẽ trọng thưởng cho các huynh đệ, xử lý hai ả kia xong ta lập tức bắt nàng"

Lão Thái Thái nghe đến bọn chúng muốn bắt nàng thì lòng càng cảm phiền

"Bọn tiểu nhân, các người nghĩ chỉ với bấy nhiêu người đó có thể xử lý Quái Y Thái ta sao"

Bọn chúng có vẻ bị tác động, hơi lùi về phía sau phòng thủ, bên cạnh hắc y nhân lên tiếng

"Đại ca, Quái Y Thái tuy rằng võ công minh chủ nhưng nàng ta đang bị thương, nếu không xông lên chúng ta không những làm lỡ đại sự mà

còn bị Đại Vương trách phạt"

"Hôm nay không lấy mạng Quái Y Thái chúng ta trở về nhất định Đại Vương không tha"

"Phải đồ Đại Ca..."

Tất cả nhón nháo lên,nàng nhìn thoáng qua bọn chúng là sợ Đại Vương gì đó nên mới ngông cuồng đến thế.

"Song nhi người mau dẫn cô nương này chạy đi,ở đây có ta lo,mau đi!"

"Thái Thái con không thể bỏ người,có chết chúng ta cùng chết,cô nương,xin lỗi vì đã làm cô vạ lây,cô mau chạy đi"

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của nàng ta,Hạ Băng Liên khuôn mặt vẫn không biểu cảm,châm chậm nhìn về bọn hắc y,đối mặt đỏ thốt ra từng chữ lạnh buốt

"Các người,đều xông lên đi"

Ai cũng kinh hãi nhìn nàng,một cô nương xinh đẹp ở nơi hoang sơ này không sợ đao tặc mà còn gan lì đứng ra lệnh tất cả xông lên.

Thật tâm ai nhìn nàng cũng thích,nàng xinh đẹp như tiên,ai cũng muốn nàng là của riêng họ.

"Phiền các người rồi,ta mượn thanh kiếm này một chút sẽ trả"

"Tỷ tỷ này đừng manh động,bọn họ đều là người của Tà Giáo"

Hạ Băng Liên nghe đến Tà Giáo cũng hiểu rõ đó là môn phái chuyên làm việc xấu,lúc ở hiện đại nàng là người đứng đầu Hắc Đạo,dưới tên Huyết Liên nghĩa là Hoa Sen Đẫm Máu,trong thế giới ngầm nghe đến danh Huyết Liên ai cũng run sợ,họ bội phục tài năng của cô,chính vì thế cô được liệt hàng ngũ đệ nhất sát thủ Huyết Liên.

Nàng nở nụ cười nhẹ,bọn hắc y ngăn người trước nụ cười thiên sứ nhưng họ không biết mặt ngọt thì chết ruồi,họ càng say đắm bao nhiêu thì càng chết nhanh.

Thanh kiếm trong tay cử động,thân thể nhỏ bé nhấp một cái biến mất,thật nhanh!Đó là suy nghĩ cuối cùng của đám hắc y,từng đường kiếm nàng vung ra đều xẹt qua một cái,điều làm Quái Y Thái thấy lạ là chỗ nàng vung kiếm không lưu lại một chút máu,điều nay sao có thể,cả đám hắc y kinh hãi không kịp đánh trả đã bị chặt đứt gân cổ,cách giết này tuy không đáng sợ nhưng người ra tay khiến bọn họ không khỏi kinh hãi,thoáng chốc nàng đã xử lý hết đám hắc y,muốn bắt nàng sao?Đâu có dễ như thế,Hạ Băng Liên danh tiếng lừng lẫy trên thế giới có thể bị bại trong đám tiểu tốt này sao?Bọn họ vẫn chưa đủ trình độ ra tay với nàng.

Quay đầu về phía hai người kia,nàng đi đến giọng nói vẫn lạnh lùng

"Làm phiền hai vị rồi,ta xin trả lại bảo kiếm,việc đã xong mong hai vị đi cho"

"Không biết quý danh của cô nương là gì,để lão còn cảm tạ"

Nàng cười nhẹ

"Huyết Liên,ta không cần hai vị cảm tạ,mời hai vị đi cho"

"Liên Liên tỷ,Thái Thái và ta đều đã bị thương,hiện tại không thể trở về sơn trang,Liên Liên tỷ có thể cho ta cùng Thái Thái ở đây dưỡng thương,sau khi khỏi ta và Thái Thái sẽ rời đi"

Bước chân nàng hơi dừng,quay đầu nhìn hai người,quả thật bị thương không nhẹ,nàng vốn tâm rất tốt,chỉ là nàng không muốn tin tưởng vào ai,thấy người không cứu thì nàng chẳng khác gì bọn Tà Giáo kia,phương châm của nàng là giúp người tốt trị kẻ xấu,mặc dù không biết hai người bọn họ tốt hay xấu nhưng thôi kệ

"Tùy hai vị"

Nói xong nàng bước đi vào từ đường,trong vẫn nghe tiếng của nàng ta

"Liên Liên tỷ,ta là Mạc Song,hãy nhớ tên ta"

Nàng đã nghe thấy nhưng không đáp trả,thuận tay đóng cửa lại

"Tỷ ấy thật xinh đẹp nhưng sao lạnh nhạt thế"

"Song nhi người sau này phải theo hầu Huyết Liên,ta sẽ nhận nàng làm đồ đệ"

"Thái Thái,không phải người từng nói không nhận đồ đệ sao?"

Mạc Song ngạc nhiên

"Ta phá lệ,từ nay ngươi theo hầu và bảo vệ nàng,nhớ kĩ phải bảo vệ nàng tuyệt đối"

"Nhưng...Thái Thái con không hiểu cho lắm,nàng như vậy sao lại phải bảo vệ"

"Ài Mạc Song con đừng hỏi nhiều thế,đó là người chúng ta đang tìm,ta tin chính là tiểu nha đầu đó,ngày mai ta sẽ truyền đạt võ công cho nàng ta"

Thấm thoát trời đã tối,nàng vừa ngủ dậy liền thấy trên bàn có thức ăn,nàng thấy lạ,nha hoàn đi theo nàng đã bị Hạ Tư Thanh hại chết,vậy thức ăn ở đâu ra

Đang suy nghĩ thì ngoài cửa hiện lên bóng người

"A Tiểu thư người dậy rồi,mau vào bàn ăn cơm"

"Ngươi là Mạc Song"

"Vâng,nô tỳ đã chuẩn bị bữa tối cho tiểu thư,tiểu thư mau ăn đi"

"Bỏ cách gọi đó đi,ta không quen"

Nàng nhú mào đi xuống ngồi vào bàn

"Lão Thái Thái đâu?"

"Thái Thái bị thương không nhẹ,hiện đang dưỡng thương phòng bên"

"Ngươi không phải cũng đang bị thương"

"Chỉ là vết thương nhỏ,nô tỳ không sao"

Nàng nhú mào

"Đừng xưng như vậy,gọi ta như bình thường"

Bàn tay nhỏ của nàng động đũa,đôi mắt nhìn về thức ăn

gắp lên một chút cho vào miệng,nàng hơi ngẩn mặt lên nhìn Mạc Song

"Sao ngươi không ngồi?"

Mạc Song vội xua tay

"Nô tỳ không dám làm loạn bàn ăn của tiểu thư"

"Ta có nhận ngươi làm nha hoàn hay sao,đừng dùng cách xưng hô đó"

"Không không,nô tỳ tự nguyện theo hầu hạ tiểu thư"

Nàng nhăn mặt,lúc mới gặp nàng ta còn xưng tỳ,bây giờ lại là nô tỳ,nàng chẳng hiểu ở cổ đại này có vấn đề gì?

"Nếu xưng như thế thì đừng đến gặp ta,cứ xưng Mạc Song"

"Nhưng...vâng"

Mạc Song định nói thêm gì đó nhưng thấy ánh mắt lạnh nhạt của nàng liền ngoan ngoãn nghe theo.

"Được rồi mau ngồi xuống,ta ghét ai làm trái lệnh"

"Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cuộc Sống Mới!

Đã hai ngày trôi qua, Hạ Băng Liên vẫn như thường thức dậy rất muộn, từ lúc xuyên vào cơ thể này khiến nàng không tự nhiên vận động được, một phần nàng bị hành hạ mà nên, phần còn lại là do cơ thể vốn bị suy nhược thiếu dinh dưỡng trầm trọng, cũng may là nhờ có Mạc Song giúp nàng chăm sóc

"Tiểu thư người mau đến ăn"

Nàng cũng dần quen với Mạc Song, nàng ta cũng không có ác ý gì, nàng nghĩ nàng cũng nên có người bên cạnh để chăm sóc, thân thể này vốn quá yếu, liệu lĩnh cũng không tốt, suy cho cùng nàng cần phải dưỡng thân thể này tốt lên.

"Phiền người rồi"

"Không phiền, không phiền, được gặp tiểu thư quả là phúc lớn"

"Người thật khiêm tốn, vết thương của người thế nào"

"Mạc Song hoàn toàn khỏe, thuốc của tiểu thư đưa thật hữu dụng, chỉ hai ngày đã hết đau"

"VẬY Ờ, CÒN THÁI THÁI"

"Thái Thái đã dưỡng thương hai ngày, cũng nhờ vào thuốc tiểu thư đã nhanh chóng phục hồi"

Nghe đến nàng cũng an tâm, cũng may nàng vốn là bác sĩ bên hiện đại, dưới lớp nguy trang này nàng vừa làm nhiệm vụ vừa cứu được người, Tinh Âm này tuy cũ kỹ nhưng vật liệu xung quanh không thiếu, nàng hôm trước vừa chế thuốc cho Mạc Song và Thái Thái, hiện tại bọn họ đã khỏe nàng cũng vui vì tìm được thuốc tốt.

"Nha đầu, người thật sự rất có tài"

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Quái Y Thái, nàng và Mạc Song hướng nhìn về phía bà lão

"Thái Thái người chưa khỏe hẳn sao lại đi ra"

Mạc Song đi đến đỡ lấy tay bà lão

"Người xem ta đã khỏe hẳn, không việc gì đáng lo nữa cả"

"Đến thật đúng lúc, Thái Thái cũng vào ngồi ăn đi"

Quái Y Thái nhìn nàng trêu mếu, nàng tuy có chút lạnh nhạt nhưng tâm nàng là người lương thiện

"Liên Liên, bọn ta làm phiền con rồi"

"Không sao, ta không cảm thấy phiền"

"Liên Liên, ta thắc mắc vì sao con một thân một mình ở nơi hoang sơ này"

"Ta là bị người nhà vứt bỏ"

Nàng không ngần ngại mà nói ra, nàng đã thấy quen với việc bị bỏ rơi rồi, từ lúc bị chính cha ruột vứt bỏ, nàng đã không còn cảm nhận được người nhà là gì

Quái Y Thái nhìn nàng xót xa, nàng xinh đẹp như vậy lại là một cô nương bất hạnh

"Vậy con có muốn làm đồ đệ của ta không, cùng ta về sơn trang"

"Đồ đệ?"

Nàng hơi ngược đầu nhìn lão Thái Thái

"Tiểu thư người mau đồng ý đi, Thái Thái là phá lệ nhận người làm đồ đệ"

Mạc Song thấy nàng ngập ngừng cũng không khỏi lo lắng, nhận thấy điều đó nàng ngược nhìn về Mạc Song, nàng ta nói phá lệ mà nhận, không phải là bà lão này chưa từng nhận ai làm đồ đệ sao? Tuy rằng vừa mới quen nhau, nàng chưa chắc được Quái Y Thái có là cao thủ hay không, nhớ lại hôm trước khi nghe Mạc Song nói lão Thái Thái và nàng là bị trúng Nhiễm Huyết tức là một loại độc làm cho máu không lưu thông, nhẹ thì bị liệt cả đời, nặng thì mất mạng, Nhiễm Huyết tuy độc nhưng lúc trước nàng trong rừng Amazon cũng đã từng trúng phải, loại độc này được lấy từ những con ong chúa tiết ra từ dịch của con ong, thảo dược nàng dùng để chữa là Tán Huyết giúp lưu thông máu, nghĩ đến hai hôm trước nàng chỉ nhìn sơ đoán qua năng lực của bọn họ nhưng chưa tận mắt thấy họ phát huy, điều này làm cho nàng phân vân...

"Chuyện này.."

"Liên Liên con không cần phải gấp,ta sẽ chờ con"

"Ta...sư..phụ"

"Liên Liên con vừa gọi.."

"Đồ nhi bái kiến sư phụ"

Đột nhiên nàng quỳ xuống dập đầu,nàng tuy thông minh nhưng sống trong cổ đại này cần phải có võ công để tự vệ,mấy tên hôm trước nàng quá dễ dàng đối phó nhưng chưa biết sau này nàng sẽ gặp nhiều cao thủ,đến lúc đó nàng có chồng cũng không được

Quái Y Thái vui mừng khôn xiết,trước kia rất nhiều người bái sư với bà nhưng họ chỉ nhận lại sự lạnh lùng của bà,nàng là trường hợp đầu tiên khiến Quái Y Thái này phá lệ,trong tâm bà cảm thấy nàng có thể làm môn chủ Quái Nhân,bà còn thấy nàng không đơn giản là một tiểu cô nương..

"Liên Liên ngoan mau đứng lên"

"Chúc mừng Thái Thái,chúc mừng tiểu thư"

Mạc Song nhìn hai người như thế cũng không kiềm được mà nhào vô ôm nàng

Lúc đầu nàng hơi ngẩn nhưng rồi cũng vui vẻ đáp trả

"Ta đã nhận con làm đồ đệ,từ nay con chính thức là người nhà của ta,ta sẽ dạy con võ công và y thuật"

Hạ Băng Liên ngẩn ngơ trước hai chữ "người nhà",nàng là muốn theo Quái Y Thái học thêm những việc ở cổ đại này,nàng chưa bao giờ cảm nhận được tình thương của người nhà

"Vậy khi nào chúng ta lên đường"

"Ngày mai chúng ta lên đường,Song nhi người mau mang y phục khác cho Liên Liên"

"Vâng Thái Thái"

Mạc Song nhanh chóng đi,chỉ còn Quái Y Thái ngồi dùng cơm với nàng

"Mạc Song không phải đồ đệ sư phụ"

Nghe nàng hỏi,Quái Y Thái miệng cười nói

"Nàng ta vốn xin ta nhận nàng làm đồ đệ,nhưng ta không nhận vì làm đồ đệ của ta sẽ chịu khổ nhiều,Song nhi theo ta cũng đã nhiều năm,nàng ta là bị bán vào nhà buôn để phục vụ giường chiếu cho các nam nhân,nàng ta bỏ trốn bị truy đuổi được ta cứu nên theo ta"

Nghe tình cảnh của Mạc Song thật đáng thương,nàng ta cũng không khác gì nàng bị vứt bỏ

"Người yên tâm,ta không để Mạc Song chịu khổ"

"Liên nhi,con với Mạc Song đều là chung cảnh ngộ,con hãy để nàng theo hầu hạ"

"Liên Liên vẫn chưa hiểu vì sao phải để Mạc Song hầu hạ chứ không phải là tỷ muội"

"Vì nàng ta là hộ vệ của môn chủ"

"Môn chủ?Đồ nhi chưa hiểu rõ"

"Haha,con trước hết hãy tu luyện thật tốt,sau này con sẽ hiểu"

Trong Đông thành Đông Hán,tại tướng phủ Hạ gia trang

"Phụ thân,tam muội rất hung bạo,nàng ta đánh Tiểu Thúy đến gãy tay,phụ thân hãy làm chủ cho Tiểu Thúy"

"Đúng đấy lão gia,nô tỳ có ý tốt giúp tam tiểu thư,nhưng tam tiểu thư lại...hức..hức"

Rầm

"Quá lắm, người đâu, phân lệnh xuống với tam tiểu thư mãi mãi không được bước về Hạ gia"

Hạ Vũ Minh nổi giận đánh mạnh lên bàn, đúng lúc một giọng nói băng lãnh phía ngoài cửa truyền đến

"Phụ thân tam muội tuyệt đối không phải như thế"

Hạ Vũ Nham bước vào cửa, ánh mắt lạnh lùng quét qua Tiểu Thúy đang quỳ, nhìn vào mắt nhị công tử băng lãnh làm Tiểu Thúy run sợ, ai không biết nhị công tử thương yêu tam tiểu thư như thế nào, nay một nô tỳ nhỏ bé lại dám nói xấu tam tiểu thư

"Nham nhi con đừng bảo chữa cho muội muội con, nó làm Tiểu Thúy thành ra thế này con còn bênh vực cho nó"

Hạ Vũ Minh tràn đầy tức giận chỉ vào Hạ Vũ Nham lớn tiếng quát

"Phụ thân có bao giờ nghĩ đến việc Liên nhi bị hại hay không, người có bao giờ xem Liên nhi là nữ nhi của mình không"

Hạ Vũ Nham lạnh giọng nói, trong lời nói phát ra sát khí khiến Hạ Vũ Minh cứng họng

"Con.."

Hạ Vũ Minh không biết nói làm sao, đúng là ông chưa từng coi Hạ Băng Liên là nữ nhi của mình, từ lúc sinh ra đã là sao chổi của Hạ gia, người mà hắn thương yêu vì năng mà mất, mọi lỗi lầm đều đẩy ngược về năng

"Các người cũng đừng rảnh rỗi như vậy"

Hạ Vũ Nham hừ lạnh rồi khỏi

"Phụ thân, tam muội..."

"Thôi được rồi con đừng nói nữa, các người mau đi đi, ta muốn yên tĩnh"

Hạ Tư Thanh vốn thúc cho Hạ Vũ Minh nổi giận cho người phạt nặng Hạ Băng Liên nhưng lại bị Hạ Vũ Nham làm hỏng, năng bực tức rồi khỏi, Tiểu Thúy khúm núm đi theo sau

Trong thư phòng, Hạ Tư Thanh hất tung ấm trà trên bàn, miệng ngoan độc chửi rủa

"Con à tiện nhân, thật tức chết đi được, Hạ Vũ Nham là đệ đệ ta tại sao không bênh vực ta mà lúc nào cũng Liên nhi"

"Tiểu thư người đừng nóng, nhị công tử là không hiểu chuyện mà thôi"

"Hừ! Người đợi đó Hạ Băng Liên"

Trên môi Hạ Tư Thanh nở nụ cười ác độc, tay nắm thành quyền, thứ nàng muốn nhất định phải có

"Trước hết cứ để ả sống thoải mái đi, cứ từ từ cho ả chết mòn đi là được"

Tiểu Thúy tâm độc thốt lên câu nói, Hạ Tư Thanh nhìn nàng ta bằng ánh mắt hài lòng

"Phải, cho ả sống không bằng chết, hahaha"

"Tiểu thư người mau dậy chúng ta khởi hành thôi"

Mạc Song cười khổ với nàng, đã là giờ tỵ rồi mà nàng vẫn chần ảm phủ kín

"Song Song cho ta thêm 5 phút"

"Tiểu thư lại nói mớ rồi, 5 phút là gì vậy? Song Song không hiểu"

Hạ Băng Liên bất mãn ngồi dậy, bây giờ đang rất là sớm, nàng hiện đại muốn ngủ bao nhiêu cũng được, ở thời cổ đại này làm gì có đồng hồ cho họ xem, thật là rắc rối

Thân người Hạ Băng Liên bất đắc dĩ bước xuống, kéo ra lấy trong ngăn tủ một cái da mặt người, nàng thoa một lớp thuốc lên mặt rồi úp lên, Mạc Song đứng bên cạnh há hốc mồm

"Tiểu... tiểu thư, người biết dịch dung, nhưng mà tại sao người lại dịch dung làm gì?"

"Trước khi gặp hai người thì đây là diện mạo của ta,ta không muốn gây rắc rối,đừng nói với ai chuyện này"

"Phải dặn lão bà này nữa chứ"

Quý Y Thái bên ngoài nghe được cũng đi vào

"Gương mặt này tuy có phần xấu đi nhưng vẫn toát lên vẻ thanh lịch"

"Sư phụ!"

Thấy lão Thái Thái nàng hành lễ nhưng bị ngăn lại

"Con không cần hành lễ làm gì,đều là người một nhà,hơn nữa con còn là thiên kim Hạ gia"

"Sư phụ người làm sao biết được?"

Hạ Băng Liên ngạc nhiên nhìn Quý Y Thái

"Con là tam tiểu thư tướng phủ,Hạ Băng Liên,ta lúc này vào thành mua chút thức ăn mang theo,nghe bọn họ bàn tán con từ nhỏ đã bị đưa đến đây,nay lại bị phụ thân cấm trở về vì lí do đánh gãy tay nha hoàn Tiểu Thúy"

"Vô lí,tại sao lại phạt tiểu thư chỉ vì đánh gãy tay một nha hoàn"

Mạc Song tức tối lên tiếng,có người phụ thân như vậy sao

"Liên Liên,con đừng buồn,người như hắn không đáng làm phụ thân con"

Nàng thấy hai người lo lắng cho nàng,trong lòng nàng cảm thấy cảm động,nhưng nàng vốn là chưa bao giờ được gặp cha bao giờ,thật tốt khi Hạ Vũ Minh cảm tức nàng,như vậy nàng có thể đi theo sư phụ nàng!

"Sư phụ,Mạc Song,hai người yên tâm,ta không buồn,bây giờ chỉ có hai người là ta tin tưởng nhất"

"Chúng ta mau trở về sơn trang,chậm trễ các huynh đệ sẽ rất lo"

Mạc Song lên tiếng nhắc nhở

"Ừ,mau đi thôi"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ta Không Chữa Cho Nam Nhân!

___3 năm sau___

"Tiểu thư chờ Song nhi"

"Tiểu thư tiểu thư mau dừng"

"Song Song người thật là chậm"

Hạ Băng Liên dừng bước quay người lại chờ Mạc Song đang hớn hân đi đến

"Tiểu thư,người hiện tại là môn chủ Thiên Sơn Trúc,rời môn lại không nói huynh đệ,muội e là không ổn"

"Ta đã nói với mọi người ở sơn trang rồi,trong thời gian ta xuất môn Ngôn Phong sẽ thay ta cai quản"

"Như vậy ta xuống núi khi nào trở về?"

"Khi ta cảm thấy chán"

Khóe môi nàng nâng lên đột nhiên hạ xuống

"Có người đến"

Hiếu ý Mạc Song nhanh chóng đeo mặt nạ vào rồi ẩn người trên cây, Hạ Băng Liên nhanh hơn Mạc Song cũng đã ẩn mình trên cây gần đó, nàng nhẹ nhàng quan sát tình hình, đây là địa bàn của nàng lại có người đến nào loạn, thật có gan lớn.

Phía dưới liền xuất hiện một nhóm người hắc y đang đuổi theo 2 người, nàng nhìn 2 người kia có chút chật vật, phen này họ khó sống đến ngày mai.

"Tiêu Nam Hiên, đã đến đường cùng rồi ngươi còn muốn chạy sao"

"Khụ..."

"Chủ nhân"

Tiêu Nam Hiên đột nhiên thổ huyết, bệnh cũ của hắn thật biết đúng lúc mà tái phát, đúng lúc hôm nay ngày rằm, hắn lại không mang theo người, chỉ có Long Ảnh đi theo hắn nhưng vừa này không phòng bị liền bị dính một chương của đám người kia.

"Long Ảnh ngươi mau đi đi, để ta lại đây"

Nghe Tiêu Nam Hiên nói, Long Ảnh quỳ xuống

"Long Ảnh nguyện đời này bảo vệ chủ nhân, tuyệt đối không phản bội"

Nàng trên cây nghe được cũng cảm kích khí phách anh hùng của Long Ảnh, nàng suy nghĩ có nên giúp chủ tử này không, con người khê liếc qua Mạc Song, nàng ta đang mãi mê nhìn xuống dưới.

"Chết đến nơi rồi hai người còn tình thâm chủ tử, hai người chết đi rồi bọn ta sẽ được hưởng danh hưởng lợi"

"Là ai sai các người"

Tiêu Nam Hiên lạnh giọng, hắn không gây thù oán với ai, nếu có người muốn giết hắn thì chỉ có một mà thôi, nghi hoặc trong đôi mắt lạnh lẽo của Tiêu Nam Hiên càng tăng lên.

"Nếu muốn biết thì hãy xuống diêm vương mà hỏi, giết Tiêu Nam Hiên lãnh thưởng"

Cả nhóm hắc y đồng loạt xông lên, Long Ảnh rút kiếm đánh trả, lưỡi kiếm sắc bén lướt qua từng người, hắn nhất định phải bảo vệ chủ nhân!

Tiêu Nam Hiên ngồi bệch xuống đất, tay ôm lấy ngực, hắn đau đớn thổ huyết, Hạ Băng Liên nhìn thấy cũng hơi nhũn mày, biểu hiện của Tiêu Nam Hiên rất giống một loại độc được nàng đang nghiên cứu, nghĩ lại nếu nàng cứu hắn thì có lẽ mọi rắc rối của nàng sẽ sớm được giải quyết.

Long Ảnh cũng đã đến giới hạn của hắn, khụy một gối xuống hắn phun ra ngụm máu, nhóm hắc y cũng dừng đánh

"Không hổ danh là Long Ảnh, nhưng đáng tiếc lại bỏ mạng ở rừng hoang này haha"

Lời vừa dứt chiếc roi nhỏ nhanh chóng phóng ra quấn lấy cổ của hắn, tay nàng kéo nhẹ cái đầu liền rơi xuống đất hắn chết không kịp la, mọi người kinh hãi không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, ngay cả Tiêu Nam Hiên cũng bất ngờ không kém, ra tay cực nhanh và tàn độc, nhất định có người ở đây, hắn đưa mắt quan sát xung quanh nhưng không phát hiện khí tức của người đó ở chỗ nào, nhất định là người có võ công cao cường.

"Là kẻ nào"

Bọn hắc y ngó quanh xem xét tình hình, nơi này hoang vắng lại có người, điều này bọn hắn không hề nghĩ đến

"Thiên Sơn Trúc hôm nay lại có khách quý đến thăm a!"

Nàng nhẹ nhàng hạ người xuống không kịp để Mạc Song kéo lại

Thân người huyết y đỏ thẫm, trên mặt đeo chiếc mặt nạ màu trắng, nàng xoay người về phía Tiêu Nam Hiên đang ngồi, tiện tay nhét vào mồm hắn một viên thuốc nhỏ

Thật lạ đối với bao nữ nhân khác hắn sẽ không gần gũi được, sẽ nhanh chóng né tránh dù bị thương, nhưng trước mặt nàng hắn đột nhiên ngẩn ra, khi cảm nhận được cơn đau như giảm bớt hắn mới giật mình đứng dậy, một cô nương nhỏ nhắn lại là cao thủ.

"Ngươi là ai, sao lại phá hỏng chuyện tốt của ta"

"Hỗn lảo, đây là địa bàn Thiên Sơn Trúc các người dám làm loạn"

Mạc Song đã nhanh chóng đứng bên cạnh nàng

"Đây là Thiên Sơn Trúc?"

Đám người kia nghe đến thoáng rùng mình,như thế nào bọn hấn lại quên bang phái đệ nhất thiên hạ Thiên Sơn Trúc,có điều người đứng đầu là Quái Y Thái,đây lại là một cô nương trẻ

"Dựa vào đâu bọn ta tin người,Thiên Sơn Trúc mai danh ẩn tích lại xuất hiện,hai người nghĩ lừa được bọn ta sao"

"Mạc Song,giết"

Nghe lệnh Mạc Song rút ra trường kiếm có khắc dấu ấn của Thiên Sơn Trúc,lúc này đám người hắc y bàn hoàng đánh trả,không ngờ bọn hấn gặp phải người của Thiên Sơn Trúc.

Long Ảnh nhìn Mạc Song khí phách chém giết cũng cầm kiếm đứng lên hỗ trợ nàng.

Chẳng mấy chốc đã giải quyết xong đám người đó,Mạc Song thu hồi kiếm đi đến bên cạnh nàng

"Tiểu thư,là người của Tà Giáo"

Nàng khẽ nhủ mầy,lại là Tà Giáo,3 năm trước nàng tình cờ cứu được Quái Y Thái và Mạc Song cũng chính do Tà Giáo

"Đa tạ hai vị cô nương ra tay tương trợ"

Long Ảnh đỡ lấy Tiêu Nam Hiên hướng các nàng cảm tạ,Tiêu Nam Hiên ánh mắt nhìn vào người nàng.

Cảm thấy điều khác thường nàng cũng nhìn vào hấn,bây giờ mới để ý hấn thật tuấn mỹ,nhìn hấn rất yêu nghiệt

"Ta có thể xem mạch cho người?"

"Chuyện này.."

Nghe đề nghị của nàng Long Ảnh có phần khó xử,chủ nhân của hấn trước giờ hấn hiểu rất rõ,có chết cũng sẽ không lại gần nữ nhân,nàng lại có hảo tâm xem mạch nhưng chỉ sợ Tiêu Nam Hiên không đồng ý.

"Nàng có thể chữa khỏi cho ta"

Đột nhiên Tiêu Nam Hiên hỏi nàng,hấn biết khi này nàng cho hấn viên thuốc kia giúp hấn giảm đau,chứng tỏ nàng biết hấn bị gì

"Ta chỉ muốn biết độc trên người của người"

"Chỉ có vậy"

Tiêu Nam Hiên nhận rõ sự lạnh lùng của nàng,nàng chỉ muốn xem độc trên người hấn chứ không phải chữa trị cho hấn.

"Cô nương biết chủ nhân ta trúng độc"

"Đương nhiên,tiểu thư ta là đại thần y danh tiếng làm sao không biết được"

Mạc Song biểu môi coi thường Long Ảnh

"Thần y sao"

Nghe đến ánh mắt Long Ảnh sáng lên,thật là may mắn bọn hấn là đến đây tìm vị thần y nổi tiếng khắp thiên hạ đang được dân chúng ái mộ.

"Thật thất kính,bọn ta đến đây là muốn tìm thần y"

"Ồ,vậy nên mới bị truy đuổi?"

Nàng nhỏ giọng hỏi

"Vâng,thật xấu hổ,bọn Tà Giáo ngày càng lộ hành"

"Ta không chữa trị cho nam nhân"

Một câu nói phũ phàng nhanh chóng thốt ra,nàng đúng là người chữa bệnh nhưng đối với nam nhân nàng chưa hề chữa qua.

"Tiểu thư người lại vậy"

Mạc Song lắc đầu bó tay với nàng,mỗi khi có bệnh nhân là nam nhân nàng liền đẩy cho Mạc Song chữa trị

Long Ảnh cũng bất ngờ,hắn tưởng chỉ có chủ nhân của hắn không đụng qua nữ nhân,không ngờ nàng ngược lại không đụng qua nam nhân

Tiêu Nam Hiên cảm thấy nàng thật sự thú vị,đột nhiên khoe môi của hắn nâng cười,Long Ảnh nhìn thấy cũng không tin vào mắt mình là chủ nhân hắn vừa cười,điều này là vì cô nương kia sao?

"Đi thôi Long Ảnh"

Tiêu Nam Hiên quay lưng bước đi,Long Ảnh cũng không hiểu chủ nhân của hắn liền đi theo để nàng và Mạc Song đứng đó.

"Tiểu Thư,người này thật lạnh nhạt,hắn như vậy không cần xin chúng ta"

"Đi thôi,về Tĩnh Âm"

Trên đường đi,Long Ảnh đôi chút ngó nhìn chủ nhân của mình,từ lúc gặp vị cô nương kia hắn đã thấy chủ nhân cười nhiều lần.

"Chủ nhân,nàng là thần y chúng ta đang tìm,sao ngài không để nàng ấy xem sao"

Tiêu Nam Hiên đột ngột dừng bước,nghĩ lại hắn là quên mất,hắn lúc này rất tò mò về nàng,nàng là ai? Nghĩ đến khi này trong rừng nàng cứu hắn nhưng hắn chưa kịp cảm tạ nàng.

"Long Ảnh,hãy điều tra về nàng"

Long Ảnh như hóa đá,đệ nhất chiến thần Đông Hán nhị vương gia Tiêu Nam Hiên lấy lòng không gần nữ nhân,coi nữ nhân như không khí bây giờ lại nhờ thuộc hạ điều tra về nàng,điều này sao có thể xảy ra.

"Chủ nhân,ngài không phải đã có ý với nàng đó chứ"

"Bốn vương cảm thấy rất lạ,cảm thấy nàng rất thú vị"

Tiêu Nam Hiên thành thật trả lời,Long Ảnh mỉm như không thể há ra to thêm được nữa,thật không giống chủ nhân của hắn.

"Thuộc hạ đã rõ"

Long Ảnh không dám thối mắc nhiều,hắn nghĩ như vậy cũng tốt, chủ nhân của hắn cũng đã 23 tuổi rồi,cũng đến lúc lập vương phi,nếu như chủ nhân của hắn đã có ý với cô nương kia thì kẻ thuộc hạ như hắn phải dốc sức tìm ra thân phận của nàng càng sớm càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Là Nàng!

Hôm nay kinh thành Đông Hán vô cùng nhộn nhịp vì hôm nay là ngày hội yến tiệc chọn phi cho nhị vương gia,tất cả tiểu thư của viên quan đều ăn diện đẹp để chỉ mong nhị vương gia Tiêu Nam Hiên dòm ngó mình.

Hạ Băng Liên bất mãn ngồi uống rượu một mình,nhớ lại hôm qua Hạ Vũ Minh cha của nàng phái người đến gọi nàng về vì cái yến tiệc này,nàng kinh bị cái người làm cha vô lương tâm ấy,mười mấy năm cảm tức nàng không rõ lý do,bây giờ ngay cả khi trở về cũng không gặp mặt nữ nhi của mình

"Ai nhô đây không phải tam tiểu thư Hạ gia sao,sao lại ngồi đây một mình như thế"

Lý Thừa Ngân cùng Hạ Tư Thanh đi đến tỏ vẻ châm chọc nàng môi nàng cười lạnh.

"Không phải người đã thấy rồi sao,sao còn hỏi,không phải mắt của người có vấn đề gì chứ"

Mạc Song đứng bên cạnh cười khúc khích khiến Lý Thừa Ngân thẹn quá hóa giận.

"Hạ Băng Liên,người là cái thá gì mà dám nói ta,cũng chỉ là phế vật"

"Ồ,ta là tam tiểu thư tướng phủ,chẳng lẽ không được nói chuyện sao"

Nàng quay đầu lại,Lý Thừa Ngân cùng Hạ Tư Thanh ngăn người,nàng như vậy hôm nay lại xinh đẹp đến thế.

"Hừ,tam muội,muội nên ăn nói cho đàng hoàng,Thừa Ngân là nhị tiểu thư của thừa tướng,cả cha cũng nề nàng"

Hạ Tur Thanh tỏ vẻ như quan tâm chân chính nàng.

"Ồ đại tỷ,tỷ nói như vậy không phải tự hạ thấp thân phận đại tiểu thư tướng phủ hay sao"

"Người..."

Hạ Tur Thanh cứng họng,cái phé vật ngốc nghếch này mấy năm không gặp liền trở nên mồm mép như vậy,cũng không phải vì cha nàng cấm đi gặp Hạ Băng Liên,nếu không ngày hôm đó nàng nhất định phải giết chết Hạ Băng Liên.

"Có chuyện gì vậy"

Đột nhiên Lý Thần Duệ đi đến,nàng cảm thấy hắn thật chán ghét.

"Đại ca,Hạ Băng Liên khi dễ muội"

Lý Thừa Ngân nhanh trí liền thay đổi bộ mặt,ôm lấy cánh tay Lý Thần Duệ nũng nịu

"Hạ Băng Liên"

Hắn nghĩ mình sẽ không bao giờ nghe đến cái tên này nữa,Lý Thần Duệ nhìn Hạ Băng Liên,phút chốc hắn ngăn người ra,nàng hôm nay lại thanh lịch đến thế,nàng nổi bật trong bộ y phục màu đỏ, lúc trước gặp nàng chỉ toàn thấy bộ mặt đơ bản đầy bụi của nàng,hắn cũng chưa thấy qua dung mạo chính tề của nàng.

Hạ Băng Liên chán nản tiếp tục uống rượu chẳng để ý đến Lý Thần Duệ,hắn kinh ngạc không thôi,không phải nàng luôn muốn kết thân cùng hắn sao,điều gì đã thay đổi nàng.

"Thần Duệ,tam muội của ta còn nhỏ chưa hiểu lễ nghi,ngài đừng để bụng"

Hạ Tur Thanh cũng giống như Lý Thừa Ngân nhanh chóng trở nên ngoan ngoãn hiền thực.Trong thâm tâm không ngừng mắng chửi Hạ Băng Liên,nàng ta cũng không nghĩ đến việc Lý Thần Duệ sẽ nhìn Hạ Băng Liên như thế.

Mạc Song nhìn bọn họ cảm thấy kinh tởm,bọn họ như vậy lại diễn xuất sắc,nàng cảm thấy tiểu thư thật bất hạnh khi có người tỷ tỷ như vậy.

"Hừ,Thanh Thanh hiểu lễ nghi như vậy,chẳng bù cho ai kia"

Lý Thừa Ngân kinh bị

"Lý tiểu thư,lễ nghi không phải chỉ thể hiện như vậy,ta thật khâm phục a,diễn xuất như vậy rất tốt,cố gắng đừng làm rơi mặt nạ a! "

Hạ Băng Liên lướt đôi mắt lạnh tanh qua từng người khiến những người có mặt lạnh sống lưng.

"Băng Liên,nàng như vậy là có ý gì"

Lý Thần Duệ như dò xét nàng,hắn cảm giác nàng không còn là nàng trước kia,Hạ Băng Liên cười lạnh,nàng cảm thấy bọn họ thật ngốc nghếch.

"Lý công tử không phải hiểu rõ nhất sao"

Lời nàng nói làm hắn nhàu mày,nàng như vậy là có ý gì,với lại nàng trước đó chưa từng gọi hắn là Lý công tử.

"Hoàng Thượng giá lâm"

Tiếng thái giám làm phá vỡ bầu không khí ở đây, hoàng thượng,hoàng hậu cùng các vị phi tử,vương gia đều đến.Tất cả nhanh chóng hành lễ.

"Hoàng Thượng vạn tuế,vạn vạn tuế"

"Chúng ái khanh bình thân"

"Tạ ơn long ân"

Hạ Băng Liên đứng nép về phía sau,ở đây thật là ồn ào khiến nàng khó chịu.

"Tiểu thư người không sao chứ"

Mạc Song lo lắng hỏi nhưng chỉ nhận lại cái lắc đầu của nàng.Nếu không phải cha của nàng bắt nàng về thì còn lâu nàng mới đặt chân ra khỏi Tĩnh Âm,cũng vì chỉ thị của hoàng thượng bắt các viên quan trong triều phải đưa các nữ nhi của mình đến thì cha nàng cũng chẳng để tâm đến nàng.

Hạ Băng Liên cảm thấy kinh bị hơn,nàng đứng khoanh tay tựa vào cột gần đó,trong khoảnh khắc đó Lý Thần Duệ như bị say đắm,kể từ khi thấy nàng không còn bộ dạng ngốc nghếch thì trở nên quan tâm hơn,ánh mắt hắn nhìn nàng không rời.

"Hôm nay nhị vương gia sẽ chọn phi,hôm nay các vị tiểu thư cứ trở tài nghệ của mình,nếu nhi tử của trẫm hài lòng thì người đó sẽ được chọn"

Lời hoàng đế vừa dứt ở dưới liền bàn tán xôn xao,ai ai cũng nhìn về vương gia Tiêu Nam Hiên mong chờ hắn sẽ mỉm cười nhưng đôi lại chỉ là cái ánh mắt hờ hững lạnh nhạt của hắn.

Thật sự hắn rất chán ghét việc chọn phi,hôm nay Long Ảnh sẽ về báo kết quả cho hắn,hắn đã luôn chờ tin tức về nàng.

Và rồi yến tiệc bắt đầu,các vị tiểu thư của viên quan trong triều lên trở tài nhưng những tài nghệ đó cũng không làm lay động Tiêu Nam Hiên,hắn chẳng buồn nhìn dù một cái,tuy rằng biết Tiêu Nam Hiên không gần nữ nhân nhưng các nàng vẫn luôn cố gắng để lấy được sự chú ý của hắn.

Đến lượt Hạ Tư Thanh,nàng ta bước lên ra về mình chính là đệ nhất mỹ nhân kinh thành,nam nhân bên dưới nhìn nàng thêm thưởng.

"Tư Thanh thỉnh cầu hoàng thượng cho muội muội của thần lên tiếp theo"

Đôi môi Hạ Tư Thanh quý mị cười lạnh,trước giờ Hạ Băng Liên chẳng có tài nghệ gì,cho rằng nàng hết ngu ngốc nhưng cũng chỉ là phế vật,Hạ Tư Thanh là muồn vũ nhục Hạ Băng Liên.

Nghe nàng nói hoàng đế cũng rất ngạc nhiên,Tiêu Nam Hiên cũng nhếch mắt qua khiến ai nấy đều đổ kị với Hạ Tư Thanh.

"Hạ tiểu thư sao lại cầu trẫm như vậy,hôm nay là buổi chọn phi,tất nhiên ai cũng có thể trở tài"

"Bẩm hoàng thượng,muội muội của thần không có tài nghệ gì,thần sợ nàng sẽ làm hoàng thượng và vương gia không vui,khẩn cầu hoàng thượng cho nàng có cơ hội trở tài của mình"

Bên dưới liền trầm trồ khen ngợi tấm lòng tỷ muội của Hạ Tư Thanh,không ít người kinh thường Hạ Băng Liên.

"Được,trẫm cho phép,người đứng là cô nương tốt,muội muội của người đâu"

Hạ Băng Liên biết Hạ Tư Thanh giờ trò muốn vũ nhục nàng,môi Hạ Băng Liên nở nụ cười bước lên,mọi người ngần ngợ trước dung mạo của nàng,từ người nàng toát lên vẻ thanh lịch khiến mọi người say mê,Tiêu Nam Hiên nhìn về nàng,ánh mắt như nhận thấy được điều gì đó,hắn nhanh chóng ngồi thẳng.

Điều này không lọt khỏi mắt của hoàng đế,hắn cười tươi,nhi tử của hắn lại phấn khởi bởi Hạ Băng Liên,nếu như nàng làm Tiêu Nam Hiên hài lòng thì thật là quá tốt.

Hạ Tư Thanh nắm chặt tay,để coi lát nữa người còn ngông cuồng như vậy nữa không.

"Băng Liên khấu kiến hoàng thượng"

"Trẫm miễn lễ,người là muội muội của Tư Thanh"

"Vâng"

"Người không có tài nghệ gì sao?"

Câu nói của hoàng thượng khiến nàng bật cười.

"Người là cười trẫm sao"

"Băng Liên cười vì không biết vì sao hoàng thượng lại hỏi thần không có tài nghệ gì"

"Chuyện này...lúc này Tư Thanh khẩn cầu trẫm cho người trở tài"

"A..muội cảm ơn lòng tốt đại tỷ,nhưng tỷ không cần khẩn cầu hoàng thượng đâu,muội cũng có tài,tất nhiên có thể biểu diễn cho vương gia xem"

Nàng nói đôi mắt ngược nhìn về phía Tiêu Nam Hiên,nàng chợt nhận ra hắn,là người nàng cứu trong Thiên Sơn Trúc,hắn như vậy lại là vương gia.

Nhận thấy ánh mắt có chút quen thuộc,Tiêu Nam Hiên đột nhiên mừng rỡ lạ thường,ai cũng bất ngờ nhìn hắn.

"Hoàng thượng,có thể cho thần cũng muội muội thi tài không"

Hạ Tư Thanh kéo tâm điểm lại về phía mình,nàng là đệ nhất mỹ nhân kinh thành làm sao có thể thua cái thứ phế vật này.

"Được, trẫm rất hào hứng a, mau bắt đầu"

"Vâng"

Hạ Tư Thanh vẫy tay, Lý Thừa Ngân đi đến ôm theo cây đàn tranh, nàng ta gảy lên khúc nhạc êm dịu, giọng ca của Hạ Tư Thanh bắt đầu cất lên, nàng rất tự tin vào khả năng ca hát của mình và tài đàn của Lý Thừa Ngân, nhìn mọi người lắng nghe Hạ Tư Thanh như được bước.

Kết thúc bằng tiếng vỗ tay của mọi người, Hạ Tư Thanh cùng Lý Thừa Ngân nhìn về phía nàng thách thức.

"Hạ Băng Liên tiểu thư, đến lượt người rồi, ta sẽ đàn, người chọn bài đi"

"Không phiền đến Lý tiểu thư, ta mượn đàn tranh này của người"

Hạ Băng Liên nhanh chóng lấy đàn không để Lý Thừa Ngân giờ trò, ai cũng cho rằng nàng tự cao quá mức, Hạ Tư Thanh trong lòng phần khởi chờ đợi.

Tay nàng đặt lên đàn, môi nàng mỉm cười mê mẩn lòng người, Tiêu Nam Hiên càng thấy nụ cười đó có chút quen thuộc.

Đàn bắt đầu ngân lên, tiếng đàn kéo da diết, bi thương, êm dịu, khúc đàn từ từ mang về đượm buồn, tiếng hát bắt đầu cất lên

"Dừng chân nơi đây không dám bước tiếp,

Để bi thương không cách nào hiện diện.

Trang kế tiếp chính tay người viết ly biệt,

Ta không cách nào cự tuyệt.

Con đường này chúng ta đã đi quá vội vàng,

Cứ ôm ấp bao dự vọng không có thật.

Đã quá muộn,

Chẳng còn kịp quay đầu tận hưởng.

Hương Mộc Lan chẳng thể khóa lấp nỗi bi thương.

Thôi không nhìn,

Ánh dương xuyên thấu mấy tầng mây.

Thôi không tìm,

Thiên đường đã ước hẹn.

Thôi cảm thán,

Nhân gian thế sự vô thường mà người từng nói.

Chẳng thể vay được ba tác nhật quang "

Tiếng hát của nàng cướp đi bao hồn của những người trong cung, bài hát đã dứt lâu nhưng ai nấy vẫn ngẩn ngơ, bỗng tiếng vỗ tay từ Tiêu Nam Hiên phát ra mọi người mới hoàn hồn vỗ tay to hơn cả Hạ Tư Thanh

"Hay...hay lắm...rất hay"

"Giọng hát rấy mê hoặc, ta chưa từng nghe qua bài hát này bao giờ, rất hay"

Bên dưới tán thưởng nàng, Hạ Tư Thanh mỉm cười nhìn nàng, ngay cả Tiêu Nam Hiên cũng vỗ tay tán thưởng nàng ta biết trận này nàng ta đã quá khinh địch.

"Hay...hay lắm...Băng Liên đây là bài gì, trẫm chưa từng nghe qua bao giờ"

"Bẩm hoàng thượng, đây là bài Tam Thốn Thiên Đường"

"Tam Thốn Thiên Đường, tên rất hay, Hiên nhi, con đã chọn được ai chưa"

Hoàng đế quay qua nhìn Tiêu Nam Hiên.

"Là nàng"

Tay Tiêu Nam Hiên chỉ về phía Hạ Tư Thanh.

"Ồ, con chọn Tư Thanh sao"

Hạ Tư Thanh mừng rỡ chưa được bao lâu liền bị Tiêu Nam Hiên một lời đã kích.

"Không phải, là người phía sau"

Mọi người cứ tưởng Tiêu Nam Hiên sẽ chọn Hạ Tư Thanh nhưng người hẳn chỉ là Hạ Băng Liên đang đứng phía sau Hạ Tư Thanh

Hạ Băng Liên chợt run nhẹ lên, đột nhiên nàng cảm thấy mình sắp rơi vào hang sói, ánh mắt Hạ Băng Liên và Tiêu Nam Hiên bất chợt chạm nhau, cả hai nhìn nhau, điều này làm hoàng đế vô cùng hài lòng, Tiêu Nam Hiên vốn dĩ không thích nữ nhân, bây giờ lại để mắt đến Hạ Băng Liên, điều này làm hoàng đế vui vô cùng "Dung nhi, Hiên nhi của chúng ta sắp thành thân rồi, tâm nguyện của nàng ta đã làm được"

Hoàng đế mỉm cười hạnh phúc.

"Vậy Băng Liên là người thắng, Hạ tướng quân, Băng Liên sẽ gả cho Hiên nhi của ta, chúc mừng người"

Nhiều lời chúc mừng đến Hạ Vũ Minh, cha của nàng, bây giờ ông mới nhìn về nàng, tâm tư của Hạ Vũ Minh cũng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra nàng cũng không hẳn là phế vật, chỉ có Hạ Tư Thanh lòng càng ganh ghét Hạ Băng Liên.

Buổi yến tiệc kết thúc, Tiêu Nam Hiên về phòng của mình cùng lúc Long Ảnh tới.

"Vương gia, nàng ta là tam tiểu thư của Hạ gia"

"Thật không, người đã tra đúng"

"Thần không dám lừa gạt vương gia, thần đã tìm đến Tĩnh Âm ngoại kinh thành, đó là chỗ nàng đang ở, thần đã theo sát nàng đến đó, thần tuyệt đối không lừa gạt vương gia"

Long Ảnh định quỳ xuống hẳn nhanh tay đỡ Long Ảnh

"Ta biết người không nói dối"

"Vậy vương gia, việc chọn phi..."

"Ta đã gặp nàng"

Long Ảnh sửng sốt khi nghe Tiêu Nam Hiên nói.

"Vương gia ngài chọn nàng"

"Ừ! Ta thấy nàng rất giống, nhất là bộ y phục"

"Là huyết y"

"Phải, cả đôi mắt và nụ cười của nàng"

Nhìn Tiêu Nam Hiên như bị mê mẩn, Long Ảnh chợt cười thầm.

Vương gia của hắn rất ghét nữ nhân, chắc Hạ Băng Liên là người đầu tiên làm rung động trái tim của Tiêu Nam Hiên...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ép Từ Hôn

Hạ Băng Liên tâm tư không vui chút nào, nàng không nghĩ đến việc lại gặp Tiêu Nam Hiên, hơn nữa cũng vì kẻ ngu ngốc Hạ Tư Thanh kia khiến nàng phải ra mặt.

Trong xe ngựa gương mặt nàng băng lãnh đến có thể đóng băng toàn bộ xung quanh, Mạc Song kể bên nàng cũng không chịu nổi lên tiếng:

"Tiểu thư, người không khỏe chỗ nào sao?"

Nàng khẽ lắc đầu tỏ ý không sao, đôi môi đỏ tự nhiên khẽ buông lời chán nản.

"Hắn có phải nhận ra ta?"

"Tiểu thư, ý của người là cô gia nhận ra người "

Mạc Song nói đôi mày nàng khẽ nhăn, tựa như băng tan bộc phát, Mạc Song khẽ che miệng lại, khuôn mặt bỗng chốc hóa xanh.

"Cô gia, ý muội bảo ta phải nạp hắn làm phu quân"

Sắc mặt Mạc Song vô cùng khó coi, nàng cứ tưởng đã chọn phải điều không nên nói, hiện tại nhìn gương mặt phân vân của Hạ Băng Liên như vậy nàng thật muốn cười nhưng lại không dám.

"Tiểu thư, người đã được cô gia chọn, hoàng thượng cũng đã nói, người không thể kháng chỉ a"

Gương mặt nàng hiện trông rất khó coi, vốn dĩ không muốn gả cho Tiêu Nam Hiên, lại nghe Mạc Song nói như thế, ý nghĩ của nàng hiện lên việc ép Tiêu Nam Hiên từ hôn.

Nghĩ là làm, con người khẽ nâng lên nhìn Mạc Song.

"Người cứ về phủ trước, nếu ai đến thì nói ta cần nghỉ ngơi"

"Tiểu thư người định đi đâu? bây giờ không thuận để người ra ngoài đâu"

Nàng khựng người lại một chút, khẽ đảo mắt qua Mạc Song.

"Ép hắn từ hôn"

Đôi mắt Mạc Song mở hết cỡ, nàng vừa nói cái gì, ép chiến thần từ hôn sao??

"Tiểu thư người đừng như vậy..."

Mạc Song chưa kịp nói xong đã thấy nàng phi thân ra cửa sổ, thân người nhún nhẹ bay lên nóc nhà chạy đi.

Mạc Song thở dài, cầu cho nàng đừng làm vậy, Tiêu Nam Hiên là đại chiến thần của Đông Hán, ai cũng biết đại chiến thần máu lạnh này rất vô tình, lỡ chạm phải hắn thì nguy to.

Màn đêm buông xuống, căn phòng đại chiến thần vẫn lấp lánh đèn sáng, Tiêu Nam Hiên đang phê duyệt các bản cáo, khuôn mặt yêu nghiệt lạnh lùng đến lạ.

Hạ Băng Liên đứng trước cửa đã giấu đi nội công của mình, hiện tại nàng chẳng khác gì nữ tử bình thường, gương mặt tái nhợt đi.

"Là ai"

Sát khí của Tiêu Nam Hiên bộc phát, hắn phát hiện ra nàng, nàng có thể cảm nhận được khí lực của hắn, có thể nói hắn rất mạnh, nếu nàng chỉ là một cô nương bình thường thì có lẽ đã bị dọa cho sợ.

"Người là ai, tại sao lại vào đây được"

Long Ảnh vừa hay bùng trà đến cho Tiêu Nam Hiên, thấy nàng hắn nhanh chóng bắt lại.

"Long Ảnh, có chuyện gì?"

Nghe tiếng ồn bên ngoài, Tiêu Nam Hiên vẫn điềm tĩnh phê duyệt.

"Thưa vương, là một cô nương"

"Cô nương?"

Tay hắn hơi dừng, mày kiếm nhíu lại *"Cút"*

Long Ảnh biết chủ nhân của hắn tức giận, lập tức kéo nàng đi một cách thô bạo, do nàng đã giấu đi nội công nên bàn tay nhanh chóng ửng đỏ, con người

của nàng lạnh lùng nhả lại.

"Hạ Băng Liên"

Tiếng nàng lạnh lẽo thốt lên, Long Ảnh khựng người, Tiêu Nam Hiên đánh rớt cây bút trong tay "Băng Liên"

"Vương, đúng... đúng là nàng"

Long Ảnh nhanh chóng buông nàng ra, lập tức quỳ xuống tạ tội

"Vương phi tha tội, vừa rồi thần không biết là người"

Nàng không buồn để ý đến Long Ảnh, xoay người bước đến thư phòng Tiêu Nam Hiên.

Cánh cửa bật mở, nàng xuất hiện với dáng vẻ nhợt nhạt, gương mặt xanh xao đi hẳn.

Thấy nàng, Tiêu Nam Hiên đứng đững dậy, đôi mắt như không tin là nàng lại xuất hiện.

"Liên Liên"

"Vương gia, ngài không cần phải ngạc nhiên"

Đôi mắt Tiêu Nam Hiên hiện lên vẻ vui sướng "Đã không còn sớm nàng đến gặp ta như vậy không phải rất bất lợi"

"Bất lợi? Vương gia ngài đang cho rằng ta sẽ cùng ngài đôi lứa chung đường?"

Khuôn miệng từ tốn nói, dáng vẻ tựa tiểu phi tiểu của nàng làm cho Tiêu Nam Hiên không hiểu ý tứ của nàng.

"Nàng nói như vậy là có ý gì?"

Đôi môi nàng nâng lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ "Ta muốn từ hôn"

Ầm ầm, bao nhiêu tiếng sét đánh bên tai, Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nhìn nàng, hẳn có phải vừa nghe nàng muốn từ hôn?

"Nàng... có ý gì"

"Chẳng lẽ lời của ta nói ngài không hiểu, ta muốn từ hôn với ngài"

"Nàng...."

Thân người Tiêu Nam Hiên khẽ run, hẳn cố chịu đựng, ngược nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của nàng "Nàng không thích ta sao?"

Thích? Nàng vốn không hiểu thích của hắn nghĩa là gì

"Vương gia thứ lỗi, ta không muốn thích như ngài nói"

"Vậy tại sao nàng lại tham gia chọn phi"

Bàn tay Tiêu Nam Hiên nắm chặt, gương đôi mắt mong chờ về phía nàng.

Nụ cười của nàng khẽ nâng, kèm theo một chút nhợt nhạt lẫn bi thương "Là phụ thân ta ép phải theo, ta không muốn bị ai sắp đặt"

"Sắp đặt? Nàng nhầm rồi, khi nhận ra nàng ta đã chọn nàng"

"Nhận ra ta? Lời của vương gia ta nghe không hiểu"

Nàng lơ đãng nhìn hắn, gương mặt yêu nghiệt thật lạnh lùng, nàng suy nghĩ vì sao lại chọn nàng.

"Thiên Sơn Trúc, là nàng phải không"

"Vương gia, lời lẽ của ngài ta nghe không hiểu rõ, ta chỉ là phế vật bị cấm túc nơi Tĩnh Âm, ta chỉ mới trở về, làm sao ta và ngài có thể gặp"

Tiêu Nam Hiên bỗng dưng lặng người, không phải nàng sao, con người liếc qua Long Ảnh, hơi thờ băng lãnh bao phủ cả căn phòng.

"Nàng còn muốn giấu"

"Vương gia, xin ngài tự trọng, ta chỉ là một cô nương xấu xí, không đáng để ngài vương bận"

Từng lời nói của nàng làm Tiêu Nam Hiến trở nên khó chịu.

"Ta biết đó là nàng"

Cánh tay vương ra ép nàng vào cửa, khuôn mặt yêu nghiệt lạnh lùng áp đảo, nàng thoáng ngậy người khi bị nam nhân này áp đảo, cảm nhận đầu tiên là hân rất mê người.

"Vương gia, xin ngài tự trọng"

Một lời nàng nói đều tự hạ thấp mình, vẻ mặt lạnh lùng của nàng vẫn không thay đổi, nàng giương đôi mắt nhìn thẳng vào hân như kiên định đó không phải là nàng.

Đột nhiên Tiêu Nam Hiến nở nụ cười quý dị *"Cho dù không phải ta cũng không từ hôn"*

Nàng như bị chấn động, hân nói không từ hôn, không phải chứ.

Nhìn biểu hiện của nàng, Tiêu Nam Hiến cảm thấy thật thú vị, cho dù nàng là ai hân cũng sẽ không từ hôn.

"Đê tiện"

Thuận miệng mắng một câu, nàng đẩy hân ra *"Dù ngài làm gì ta vẫn không gả"*

"Được, ta và nàng đánh cược một ván"

Tiêu Nam Hiến nhếch môi tạo đường cong, khuôn mặt hấp dẫn đáng lên nàng.

"Tùy ngài, ta không hứng thú với nam nhân"

Chính câu nói này đã làm Tiêu Nam Hiến càng thêm khẳng định đây chính là nàng ở Thiên Sơn Trúc, đôi môi hân lại cười yêu nghiệt *"Long Ảnh, đưa vương phi hồi phủ"*

Long Ảnh nhanh chóng xuất hiện

"Vương phi, mời người hồi phủ"

Hạ Băng Liên khí lạnh bao vây, đôi mắt lạnh lẽo lướt qua mặt Long Ảnh làm hân thoáng run sợ, dù nhận thấy nàng không có nội công nhưng vẫn có hơi thở cường đại như Tiêu Nam Hiến.

Nàng hừ lạnh bỏ đi, Tiêu Nam Hiến càng thêm hứng thú, đối với hân mà nói nàng là người đầu tiên hân để ý.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trùng Hợp Gặp Nhau

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nửa đêm trong thành Đông Hán, một cỗ khí lạnh từ người Hạ Băng Liên phát ra, hân dám đem nàng làm trò cười, xung quanh nàng đều là người của Tiêu Nam Hiến, có cả Long Ảnh đưa nàng hồi phủ, thật tình nàng rất bức mình.

"Vương phi người lên xe ngựa đi, đừng đi bộ nữa"

Long Ảnh khò sở, nàng là nhất quyết không lên xe.

"Các người mau rút về vương phủ" Chân nàng dừng bước, hân khí càng tăng cao, những binh lính xung quanh nghe nàng nói mà rợn cả người, không ai dám lên tiếng, nàng thật quái dị, một cô nương chân yếu tay mềm nửa đêm lại chạy đến vương phủ, họ ai cũng biết vị tam tiểu thư tướng phủ là phé vật bị xa lánh nhưng vào lúc này khí thế của nàng hơn trội cả lời đồn.

Tiêu Nam Hiến đứng từ phía xa quan sát, tay hân vẫy vẫy ra hiệu cho Long Ảnh, hiểu ý Long Ảnh liền ra hiệu cho binh lính lui *"Thần tuân theo ý của vương phi, vương phi đi cẩn thận"*

"Vút ngay cái gọi là vương phi, nghe chương tui"

Hạ Băng Liên buu hân nói,Long Ảnh nghe cũng không hài lòng nhưng hân biết nàng không dễ chọc phải,còn chưa xác định được nàng có phải là cô nương ở Thiên Sơn Trúc hay không.

Chờ người của Tiêu Nam Hiên đi khuất,bóng người nàng nhanh nhẹn nhấp nhoáng một cái biến mất,Tiêu Nam Hiên cười khẽ,quả nhiên là nàng! Chính hân sẽ khiến nàng hồi tâm chuyển ý.

Bóng nàng vừa xuất hiện đã thấy Mạc Song vui mừng ra mặt,nét mặt nàng có phần dịu đi,từ từ đi vào trong phòng ngồi xuống bàn.

Mạc Song đến rót cho nàng chén trà "*Tiểu thư người cuối cùng cũng trở về*"

"*Ừm*"

Trả lời Mạc Song nàng hớp một ngụm trà,đôi mày dịu đi hân,nàng rất thích uống trà vào ban đêm,hầu như đó là thói quen thường ngày của nàng,nó giúp tâm tình của nàng vui lên hân.

Khẽ liếc nhìn xem biểu hiện của nàng "*Tiểu thư,cô gia đồng ý*"

"*Hân không,ta nghĩ hân đã nhận ra ta*"

"*Vậy là cô gia đã biết trước nên mới chọn người*" Mạc Song nghĩ đến yến tiệc trong cung,Tiêu Nam Hiên là vương gia rất được ưng sủng,hân là ai kia chứ,chiến thần Đông Hán nổi khắp thiên hạ nhưng lại mầu lạnh vô tình với nữ nhân,việc tổ chức yến tiệc kia nếu không phải là ý của thái hậu Mộ Dung Thủy lên tiếng thì dù có chết hân cũng không thêm liếc mắt qua dù chỉ một cái.

Nói vậy,Hạ Băng Liên là xấu số bị hân chọn trúng,nàng suy nghĩ nếu hân đã biết thì cũng không sao,cùng lắm lấy hân làm chồng,nàng sẽ khiến cả vương phủ của hân gà bay chó chạy.

Sực nhớ ra chuyện trước mắt,nàng cời bỏ y phục đưa cho Mạc Song,nàng ngâm mình vào thùng nước,cả ngày hôm nay đã làm cho nàng thật mệt,dòng nước ấm đã giúp nàng xoa dịu đi phần nào,nàng ngã lưng mà tận hưởng.

"*Song nhi,giúp ta kì lưng*"

"*Dạ*"

Mạc Song vào mang theo những cánh hoa ở Thiên Sơn Trúc cho vào thùng nước,nàng biết Hạ Băng Liên rất thích mùi hương của cánh hoa này nên đã mang theo.

"*Khổ cho muội rồi*" Nàng thích thú dùng cánh hoa chà sát lên người.

"*Tiểu thư đừng nói vậy,chăm sóc tiểu thư là việc của Song nhi mà*"

Nàng cười khẽ,quan sát nhìn căn phòng này,điều nàng cảm nhận là nó rất đơn giản,hân đây là nơi ở trước kia của Hạ Băng Liên,đồ dùng rất đơn giản.

"*Trễ rồi,muội đi nghỉ ngơi đi,ta muốn ngâm mình một chút*"

"*Tiểu thư nhớ nghỉ sớm,đừng để bị cảm lạnh*"

"*Được rồi,muội mau đi đi*"

Chờ Mạc Song khuất bóng,nàng về mặt lạnh lùng nhanh tay phóng ra ám khí về phía trên

"*Đã khuya như vậy lại đi rình rập phòng của nữ nhân,người có ý đồ gì*"

Thân người bạch y bước ra,về mặt tươi cười trêu chọc nàng

"*Tất nhiên là xem vương phi của bốn vương rồi*"

Nàng liếc nhìn Tiêu Nam Hiên,từ đầu hân đã theo dõi nàng,quả nhiên nàng không thể xem thường kẻ này được

"*Ngài đến đây chỉ có vậy*"

Mày liễu của hân nâng lên,có chút thú vị,tam tiểu thư phế vật của tướng phủ quả không giống lời đồn.

"*Thế nàng muốn ta phải làm sao*"

Đôi mắt y chuyển xuống nhìn vào bả vai trắng nõn của nàng,Hạ Băng Liên khẽ hừ lạnh,hất nước tung tóe vào người y,nhấp nhoáng đã choàng lên người chiếc áo khi này Mạc Song mang vào "*Ta nghĩ ngài nên rút về vương phủ của ngài thì hơn*"

"Nàng đến cuối không chịu thừa nhận" Đồi mắt y nheo lại nhìn nàng.

Nàng đứng cách xa Tiêu Nam Hiên một khoảng, chỉnh lại quần áo, nàng xoay người về phía y đang đứng "Ta thừa nhận nhưng không có nghĩa ta đồng ý gả cho người"

"Ý của phụ hoàng đã ban, nàng định kháng chỉ, nàng cũng biết kháng chỉ thì cả tướng phủ này sẽ bị tru di cử tộc" Trong mắt y hiện lên tia vui mừng, nàng đã thừa nhận, nhưng điều làm y khó chịu chính là nàng vẫn muốn chối từ y.

Khẽ nhếch môi, nàng tựa tiểu phi tiểu khiến hắn càng thêm kinh ngạc "Nàng cười cái gì, nàng không sợ liên lụy người khác"

"Sợ...haha...trong từ điển của ta không có từ đó, dù ngài có là vương gia thì cũng đừng mong ta khuất phục" Thu lại nụ cười thay vào đó là gương mặt băng lãnh.

"Thú vị thật, đã thế ta càng muốn có được nàng"

"Tùy ngài, ta chính là ghét ai sắp đặt ta, mời vương gia về cho"

Tiêu Nam Hiên mâu quang đen lại, nàng là đang khiêu khích hắn, lạnh nhạt bỏ đi, hắn sẽ cho nàng thấy như thế nào khi chống lại hắn.

Long Ảnh đứng ở ngoài rất nóng nực, vương gia của hắn đã nửa đêm lại đi đến rình rập Hạ Băng Liên, nếu bị bắt gặp thì thể diện Chiến thần còn đâu.

Đang còn không biết phải làm sao thì đã thấy Tiêu Nam Hiên bước ra

"Vương gia, người của ngài ướt hết rồi" Long Ảnh sốt sắng đi đến

"Không sao, người hãy điều tra kỹ về nàng, ngày mai cho người đem tất cả sinh lễ đến, phải giao tận tay nàng"

Long Ảnh thoáng ngạc nhiên, không phải còn 20 ngày nữa sao, vương gia của hắn vì sao lại muốn nhanh chóng đến thế.

"Thuộc hạ đã rõ" Long Ảnh cũng không dám thắc mắc nhiều, nhìn bộ dạng của Tiêu Nam Hiên như thế đã rõ.

Sáng sớm nàng đang say giấc ngủ thì bị tiếng ồn ào làm cho tỉnh, tay nàng xoa xoa thái dương từ từ ngồi dậy bước ra cửa

"Có chuyện gì"

"A tiểu thư, làm người thức giấc rồi, đây là sinh lễ mà cô gia cho người đem tới, còn nói là phải tận tay tiểu thư nhận mới về" Thấy nàng Mạc Song khản trương giải thích, nàng là sợ bị Hạ Băng Liên trách phạt.

Quả nhiên là đôi mi Hạ Băng Liên nheo lại nhìn đám người đứng ở kia, cũng đúng lúc Hạ Tư Thanh đi đến

"Tam muội của ta vừa mới trở về, ở đây cần tu sửa lại, hay cứ để cho phụ thân bảo quản những thứ này đi" Hai mắt Hạ Tư Thanh sáng long lanh khi thấy vàng bạc châu báu, à hận Hạ Băng Liên đã cướp đi tất cả của ả.

"Không được, vương gia muốn người nhận là vương phi, tướng phủ không được can thiệp" Gia nô bên cạnh lên tiếng, trực tiếp từ chối khiến Hạ Tư Thanh nổi giận.

"Nô tài to gan, ở đây là tướng phủ cũng là nhà của Hạ Băng Liên, các người có quyền lên tiếng"

Hạ Băng Liên mặt lạnh, môi sáng đã khiến nàng khó chịu rồi, cái tên Tiêu Nam Hiên này muốn cùng nàng đối đầu ư!

"Sinh lễ là tặng cho ta?" Nàng nghiêng đầu hỏi tên gia nô.

"Vâng, là vương gia tặng cho vương phi"

Gia nô cuối đầu cung kính hơn đối với nàng, Hạ Tư Thanh nổi đóa, nàng thân là đại tiểu thư tướng phủ, đệ nhất mỹ nhân kinh thành lại không bằng cái phế vật xấu xí kia sao, nàng không phục.

"Các người mang hết vào trong, gửi lời cảm ơn đến phu quân CỦA TA"

Nàng nhấn mạnh lời sở hữu, Hạ Tư Thanh đen mặt.

"Tam muội, nhiều như vậy sợ rằng gian phòng của muội chứa không đủ, hay cứ để phụ thân quản"

Hừ! muốn cướp đồ của nàng sao, xem như Hạ Tư Thanh rất khôn ngoan trong việc này.

"Đã khiến đại tỷ phải lo,ta tự có cách bảo quản,không dám phiền đến phụ thân"

"Đại tiểu thư chỉ là muốn nghĩ tốt cho tam tiểu thư..."

Lời chưa dứt đã bị cái nhìn của nàng làm cho nha hoàn Tiểu Thúy lạnh thấu xương "Ở đây đến lượt người lên tiếng"

"Nô tỳ...không dám..."

Hạ Tư Thanh cùng nha hoàn Tiểu Thúy hôm nay lại e dè trước Hạ Băng Liên,một phần vì 3 năm trước nàng không khờ khạo như trước,hiện tại lại còn là tân vương phi,muốn tiêu diệt nàng phải dùng kế.

"Muội đừng trách nha hoàn của ta,nàng ta không có ý gì,thôi thì đây là vương gia tặng muội,ta lại sợ kẻ trộm lấy mất" Cười lấy lòng,Hạ Tư Thanh kéo nhẹ nha hoàn Tiểu Thúy ra sau,tay nắm lấy bàn tay của nàng,tình thâm nghĩa muội khiến Mạc Song buồn nôn.

"Phiền đại tỷ rồi,tỷ yên tâm,ta tự lo được" Nàng nhếch môi cười,diễn xuất thật tốt,nếu không phải có người của Tiêu Nam Hiên ở đây thì có lẽ lớp mặt nạ của Hạ Tư Thanh đã sớm đổ bể.

Môi Hạ Tư Thanh siết chặt,cổ tạo ra nụ cười gượng gạo,dáng vẻ nhu mì làm lay động lòng người.

"Theo ý tam muội vậy,nếu như có chuyện gì thì hãy nhờ đến ta,chúng ta đều là tỷ muội thân thiết"

"Ý của tỷ tỷ ta hào hào cảm động,ta biết mình phải làm gì"

"Vậy thì ta an tâm rồi,ta vừa nhớ ra là mình có việc gấp,tam muội thân thể không được tốt,nên bảo trọng"

"Đa tạ đại tỷ"

Bàn tay Hạ Tư Thanh nắm chặt chiết khăn trong tay nhanh chóng rời đi.

Nàng xoay lưng trở vào phòng nhìn đồng hồ điện này khiến tâm tình nàng xấu đi

"Tất cả đem đến Thiên Sơn Trúc"

"Hà,tiểu thư...đây...đây đều là.." Mạc Song kinh ngạc,nàng muốn đem hết sinh lễ về Thiên Sơn Trúc sao,nếu như Tiêu Nam Hiên biết thì tiêu đời.

Đi đến lấy chậu nước cho nàng rửa mặt,Mạc Song khuyên ngăn "Hay tạm thời cứ ở đây,chúng ta đừng lén"

"Vậy cũng được,ta giao cho muội quản lý"

Nàng sửa soạn lại y phục,hôm nay nàng khoác lên người một bộ bạch y kết hợp một chút sắc huyết đồ thắm,nàng hài lòng với tay nghề của mình.

"Tiểu thư người thật đẹp a" Mạc Song trầm trồ khen ngợi, nàng biết Hạ Băng Liên rất tài giỏi.

"Đeo miệng, hôm nay ta muốn ra kinh thành xem xét một chút"

"Vâng, để muội đi chuẩn bị"

"Ừm, đi đi"

Kinh thành

Hạ Băng Liên mặc kệ bước đi trên phố đông người, nhiều người qua lại nhìn nàng một cách khác lạ, nghe thoáng qua đều là bàn tán về nàng là phước vật tướng phủ, nhìn sơ lược đã biết bọn họ vẫn không phân biệt tốt xấu là gì, chỉ thấy bề ngoài mà đánh giá bề trong, đó là điều nàng cực ghét.

Nàng mặc kệ cứ vậy mà đi tiếp, chợt nàng nghe thấy tiếng khóc của một hài tử, thì ra là một hài tử bị lạc mẫu thân, đang định đi đến thì phía trước bất ngờ xuất hiện cỗ xe ngựa đang lao với tốc độ nhanh hướng về phía hài tử, nàng cả kinh định phi thân tới cứu thì một bóng trắng nhấp nháy xuất hiện ôm lấy hài tử.

Nàng đứng khựng người lại, về mặt thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chân đi đến.

"Tiểu đệ đệ, không sao chứ, đừng khóc, có tỷ tỷ đây"

Ước tính hài tử này chỉ mới 5 6 tuổi, đáng người ốm yếu khiến nàng thương xót.

"Thật là trùng hợp a"

Nghe thoáng qua giọng nói làm nàng dừng lại, lại là cái tên phiền phức này, nàng không thèm nhìn hắn, trực tiếp lơ luôn hắn.

"Tiểu đệ đệ, mẫu thân đệ đâu"

Hài tử nghe hỏi liền òa khóc, từng tiếng nấc trong lời nói vang lên "Đệ không có mẫu thân, mẫu thân của đệ đã chết rồi"

"Đã chết, tại sao lại chết" Nàng cảm thấy xót cho hài tử này

"Đệ không biết, người ta bảo đệ là đồ sao chổi, tại đệ mà mẫu thân không còn, bọn họ đánh đệ rất đau"

Mâu quang Tiêu Nam Hiên nhăn lại, tại sao lại có kẻ nhẫn tâm như vậy chứ.

"Nhà người ở đâu, ta đưa về" Tiêu Nam Hiên lên tiếng.

Hài tử sợ hãi nép vào lòng Hạ Băng Liên "Không, đệ không muốn về, đệ không muốn bị đánh, tỷ tỷ đừng đem đệ về"

Tiêu Nam Hiên nhăn mặt, lạnh giọng "Bọn họ đánh đập người"

"Tiêu Nam Hiên, người đừng hỏi nữa, cảm ơn đã cứu đứa bé này"

Nàng đỡ dành hài tử, hài tử này thật bất hạnh.

Hắn im lặng, tâm tình có phần dịu lại, nàng đã nói vậy thì hắn cũng nghe theo.

"Tiểu đệ ngoan, nói tỷ biết là ai đánh đệ"

"Là...là..." Đang định nói thì một giọng ác liệt vang đến, hài tử run rẩy nép sát vào nàng.

"Đồ sao chổi, người dám trốn ra đây" Một lão dữ tợn đi đến, trên tay là chiếc roi da.

Hạ Băng Liên nheo con ngươi lại, nhìn lão trước mắt, hài tử trong lòng không khỏi sợ hãi, nàng đã hiểu chính là người này đã tàn nhẫn ra tay đánh đập tiểu hài tử này.

"Người là phụ thân của hài tử này" Hạ Băng Liên đứng dậy đẩy hài tử ra phía sau che chở.

"Phi....đồ phước vật...người có tư cách gì hỏi lão tử ta" Hắn nhận ra nàng, phi nhổ nước bọt hắn hung hãn chửi.

Hắn khí Tiêu Nam Hiên bộc phát nhưng lại bị nàng ngăn chặn.

"Ta hỏi người là phụ thân của hài tử này"

"Đồ sao chổi, ai cho mày đi ra đây, mau cút về làm việc"

Lão nam nhân không để ý đến nàng nói, hung tợn tới kéo hải tử một cách thô bạo xung quanh mọi người đã nhanh chóng tập trung lại.

Tay nàng giữ chặt hải tử, trực tiếp đá hất một cước ngã nhào ra đất, hơi thở băng lãnh từ người nàng phát ra *"Ta hỏi người là phụ thân của hải tử này"*

"Tiện nhân người dám đá lão tử" Hắc phóng roi da trên tay về phía nàng, một bàn tay rắn chắc túm lấy.

"Trả lời mau, người là phụ thân của hải tử này"

Tiêu Nam Hiên hân khí bao quanh, đám mắng nữ nhân của hắn, xem ra những kẻ như vậy thật không biết điều.

"Người là ai, mau tránh ra, không lão tử đánh luôn cả người"

"Hỗn lảo, người muốn phạm thượng" Long Ảnh cùng những binh lính đi đến

"Thần hộ giá chậm trễ xin vương gia, vương phi trách phạt"

Một lời của Long Ảnh làm mọi người chấn kinh, cả lão tử khi này cũng chấn động.

"Vương gia vương phi tha mạng, tiểu nhân thật không có mắt" Hắc run rẩy quỳ xuống

"Trả lời ta, người là phụ thân của hải tử này" Tiêu Nam Hiên lạnh giọng, những kẻ như vậy thật đáng khinh.

"Dạ không, thần chỉ là mua tiểu tử này lại từ người khác, phụ mẫu của tiểu tử này đều đã chết"

Nghe vậy, nàng vẫy tay gọi Mạc Song *"Đưa cho hắn 100 lạng bạc, ta mua hải tử này"*

"Tiểu thư" Mạc Song như không tin vào mắt mình, dùng 100 lạng bạc sao.

"Thật đúng lúc dùng bạc của vương gia ngài, mau đưa cho hắn rồi bảo hắn rút đi" Nàng mặt lạnh ra lệnh, Mạc Song cũng không dám chần chừ đưa bạc cho lão tử ấy.

Nàng xoay người bế hải tử lên, giọng dịu dàng lại hắn *"Đừng sợ, bây giờ không sao rồi"*

"Tiểu thư người định làm gì với hải tử này" Mạc Song đến

"Trước hết về vương phủ, sao đó tính tiếp"

Không đợi Tiêu Nam Hiên đồng ý, nàng bế lấy hải tử đi về phía vương phủ, Tiêu Nam Hiên ý cười trong mắt nhanh chóng đi theo, còn lão tử vừa rồi nhận được bạc cũng nhanh quên đi hải tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nhận hải tử...Đồng ý gả

Đặt tiểu hải tử lên chiếc giường, nàng xoắn tay áo lên bắt mạch, cảm thấy thân thể của tiểu hải tử không được ổn định hàng mi nàng giận dữ liếc mắt về Mạc Song đang thẫn thừ nhìn.

"Đi chuẩn bị nước ấm đến, tiện thể làm chút đồ ăn dễ nuốt"

Mạc Song nghe vậy cũng không dám chậm trễ, nhanh chân đi làm việc nàng phân phó, đằng sau Tiêu Nam Hiên vẫn đứng đó nhìn nàng, hàng mi bình thản chăm chú vào nàng.

"Không phải nàng nói không chữa cho nam nhân, tiểu tử đó cũng là nam nhân"

"Ta nói không chữa cho nam nhân tức ngoại trừ trẻ nhỏ, ta đặc biệt không chữa cho nam nhân như ngài" Hạ Băng Liên phũ phàng nói.

Mâu quang chiến thần nheo lại, nàng thật sự ghét hắn sao, nữ nhân muốn lại gần hắn cũng khó mà đến, vậy mà nàng lại cự tuyệt hắn.

Tiểu hải tử tỉnh dậy, nhìn thấy nàng mắt tiểu hải tử rung rung, tay nàng đặt lên đầu xoa nhẹ, dịu giọng hơn hẳn khi đối tiếp với Tiêu Nam Hiên.

"Đệ tên gì"

"Đệ không có tên,mọi người trong xá đều gọi đệ là Sao Chổi"

Nàng tâm nổi giận,một đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy lại nhẫn tâm bắt nó phải lao động chân tay,ngay cả cái tên cũng khó nghe,thế giới này tại sao lại tàn nhẫn như vậy.

"Vương phi đây là thức ăn do người phân phó,nô tỳ thay Mạc Song mang vào giúp người"

Nha hoàn bên ngoài rụt rè nói,vương gia sáng sớm đã mang vương phi cùng một hài tử nữa về,chuyện này làm mọi người trong vương phủ cả kinh không dám tin rằng Tiêu Dao vương gia lại ân chuẩn cho nữ nhân bước vào.

Nàng quay người lại không thèm nhìn Tiêu Nam Hiên,tiếp tiếp đi ra mang thức ăn vào,nha hoàn vừa thấy nàng không khỏi ngẩn ngơ,nàng thật tao nhã,không bôi son đánh phấn vẫn giữ được nét đẹp riêng trên khuôn mặt,mày liễu Hạ Băng Liên nhú lại,nha hoàn này có ý tứ gì đây.

"Còn không muốn buông"

Bị âm sắc của nàng khoét đục nha hoàn luống cuống buông thả vội vàng vàng quỳ xuống thỉnh tội *"Nô tỳ đáng chết nô tỳ đáng chết,xin vương phi ân xá tha cho nô tỳ"*

"Đứng lên đi" Nàng cầm lấy khay quay trở vào trong,Tiêu Nam Hiên vẫn nhu thuận nhìn nàng,mặc nàng tùy ý sử dụng.

"Chắc đệ đói lắm,mau ăn đi" Nàng dịu dàng bón cho tiểu hài tử,mắt của Tiêu Nam Hiên loé lên,giảm chừa đòi hỏi sự dịu dàng của nàng,Tiêu Dao vương chiến thần lại đi ghen với một tiểu hài tử.

Nàng cực kì lạnh lùng không để ý hắt vào mắt,tiếp tục bón cho tiểu hài tử mặc kệ Tiêu Nam Hiên coi hắt như không khí.

"Tỷ tỷ,vừa nãy đệ nghe tỷ là vương phi sao,mọi người trong xá rất hay bàn về việc này,họ nói làm vương phi sẽ được sung sướng" Lời nói ngây ngô mang theo sự ái mộ trong mắt tiểu hài tử không giấu được,tay nàng hơi dừng nhìn chăm chăm vào tiểu hài tử.

"Đệ thích ta làm vương phi sao"

"Khụ...khụ..." Tiêu Nam Hiên đang thương thức trà bỗng dừng nghe được nôn khan trở ra,trong mắt vài phần vui mừng loé lên.

Nàng liếc mắt nhìn hắt,bộ dạng này được gọi là Tiêu Dao vương sao,nàng khinh bỉ.

Dù không hiểu rõ nhưng tiểu hài tử vẫn vui vẻ *"Đúng vậy a,đệ rất muốn tỷ làm mẫu thân,nếu như làm hài tử của vương phi thì đệ sẽ không bị bắt nạt"*

Đôi mắt khế cụp xuống như con mèo nhỏ,Hạ Băng Liên nhất thời cả kinh,đứa trẻ này lại biết mưu cầu đến thế,lại thông minh lanh trí,nếu xét về hiện đại thì trẻ nhỏ từng tuổi này đã đi học,mà ở cổ đại này mấy khi được đi học đẳng hoàng,nghĩ đến nàng cảm thương cho đứa trẻ này,đã không cha không mẹ lại bị hành hạ bởi những trận roi, trên người vô số vết thương,nói ra thì nó còn bất hạnh hơn nàng.

Vốn không riêng nàng nhận thấy,Tiêu Nam Hiên vô cùng thích thú bước đến *"Ta thấy ý này rất hay,nếu vương phi bốn vương là mẫu thân người vậy thì bốn vương cũng sẽ là phụ thân người"*

Nàng tròn mắt nhìn hai người ăn ý với nhau,nhưng cũng im lặng không nói,nàng cũng không nhớ làm hài tử kia buồn.

"Vậy từ bây giờ con đã có phụ mẫu" Hài tử nhanh nhẹn nhảy loạn lên vui sướng,nó chỉ mới 5 tuổi nhưng lại thông minh,nàng dù năm nay cũng chỉ 17 18 tuổi,nhận một đứa trẻ làm hài nhi của mình cũng chẳng sao.

"Tất nhiên,về sau sẽ là phụ mẫu"

"Vậy thì Sao Chổi có thể gọi người một tiếng mẫu thân"

Tiêu Nam Hiên bất giác co quắp khuôn miệng,gọi là Sao Chổi thật sự là quá đáng đối với một đứa trẻ,suy ngẫm hồi lâu Tiêu Nam Hiên đưa ra quyết định.

"Con sẽ được gọi nếu chịu thay bằng một cái tên khác"

"Tên khác,y hay,không tồi" Nàng nhếch môi cười nhẹ,nghĩ đến lúc ở ngoài kinh thành bị lão tử đó si nhục,tay nàng nắm chặt,địa vị sao?Ở cổ đại này không có địa vị thì sẽ bị hành hạ như thế sao,thật đáng khinh thường,chỉ vì địa vị mà Hạ Băng Liên nơi này phải chết oan uổng sao,thật nực cười!Nàng thiết nghĩ nếu nàng chịu hợp tác cùng Tiêu Nam Hiên bá đường thì thân phận của nàng có thể cao hơn lão hồ ly Hạ Vũ Minh đạo đức giả kia,nếu vậy nàng sẽ chấp nhận hôn thú này.

"Tiêu Viên Liệt,nàng thấy thế nào" Chiến thần vui ra mặt trực tiếp lấy họ của hắt đặt tên cho tiểu hài tử.

Nàng tròn tròn mắt,không nghĩ Tiêu Nam Hiên lại dùng họ của hoàng thất đặt tên,nhìn đứa trẻ đang vui mừng lòng nàng trĩu lại,lại nghĩ đến có hoàn cảnh thực giống nàng,sinh ra đã bị vứt bỏ.

"Được rồi Liệt nhi, từ nay đây là nhà của con" Giọng nàng dịu lại như người mẹ hiền, Tiêu Viên Liệt mặc dù nhỏ tuổi nhưng thông minh nhanh nhẹn, khuôn miệng co quắp nhào vào lòng nàng ôm chặt "Mẫu thân" Tiếng gọi như máu mủ thật sự, Hạ Băng Liên nhất thời vỗ nhẹ tấm lưng Tiêu Viên Liệt đang run rẩy vì vui mừng.

Tiêu Nam Hiên khước mắt hiện lên tia phức tạp, lòng buồn trùng xuống xoay người bước ra khỏi phòng, nhìn nàng thật giống mẫu hậu của hắn khi xưa, đôi bàn tay khẽ nắm chặt lại kìm nén cảm xúc vừa rồi, hắn bước nhẹ đến thư phòng tiếp tục phê duyệt tấu chương.

"Tiểu thư, nước đã chuẩn bị xong" Mạc Song bất ngờ xuất hiện, Tiêu Viên Liệt có phần sợ hãi nép vào Hạ Băng Liên, nàng phì cười, dù sao nó cũng là đứa trẻ nhỏ nhưng nhìn lại Mạc Song thì không kìm được tiếng cười "Song nhi, mặt của muội..." Thân người nàng run lên vì nín cười, Mạc Song nhất thời ngơ ngác không hiểu chuyện gì, mặt nàng dính gì cơ à? Đi đến gương đồng xem thử mặt nàng ta đỏ bừng xấu hổ, từ khi nào đã dính bụi bẩn trên mặt, Mạc Song thẹn quá không biết làm gì, nên mạnh chân xuống nền làm nũng "Tiểu thư, người lại trêu chọc Song Song"

"Haha đâu...đâu có...ta chỉ thấy...haha...buồn cười"

Mạc Song đen mặt, quả nhiên Hạ Băng Liên trêu chọc nàng ta

"À tiểu thư, khi này Song Song có thấy vương gia rời phòng, không phải tiểu thư với vương gia lại cãi nhau đấy chứ"

"Viên Liệt, con ở đây cùng cô cô tắm rửa sạch sẽ, mẫu thân ra ngoài một chút" Nàng xoa đầu Tiêu Viên Liệt, nở nụ cười nhẹ đứng dậy.

Mạc Song hóa đá, vừa này tiểu thư vừa xưng là mẫu thân, chuyện gì đã xảy ra lúc nàng vắng mặt, nếu tiểu thư đã là mẫu thân vậy thì nàng đã được thăng chức rồi sao.

"Mẫu thân an tâm, Viên Liệt sẽ ngoan ngoãn nghe lời cô cô"

Nàng hài lòng rời đi, vừa ra đã gặp Long Ảnh, nàng trở lại đáng vẻ ban đầu, lạnh lùng tao nhã khí phách bước đi tự nhiên về thư phòng, Long Ảnh bị lơ đi một cách phù phàng, vương phi thật là khác người.

Kétttt...cánh cửa đẩy vào, Tiêu Nam Hiên không ngần đầu tập trung phê duyệt tấu chương, không nghe thấy tiếng động gì, hắn lạnh lùng cất tiếng "Long Ảnh có việc gì bẩm báo cứ để sau, vương phi và Viên Liệt bọn họ thế nào rồi"

"Rất tốt" Đầu bút hơi ngừng, hắn ngược vội lên nhìn nàng

"Liên Liên, sao nàng lại tới đây, Viên Liệt sao rồi"

Hắn đứng dậy ra dáng của một trượng phu đi đến đỡ nàng ngồi

"Ta đến là muốn nói về chuyện hôn ước"

Nàng ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc khiến Tiêu Nam Hiên run người, không phải nàng lại từ chối hắn chứ.

"Dù nàng có ý định muốn từ hôn thì Tiêu Dao vương ta cũng không đồng ý"

Nàng ngạc nhiên rồi lại phá lên cười, nụ cười nhẹ nhàng làm Tiêu Nam Hiên đỏ mặt ho khan "Nàng...ý tứ của nàng...không được tùy tiện như vậy...rất đáng yêu"

Lần này đến lượt nàng đỏ mặt, nhịp tim đánh nhẹ một cái, hắn cũng có lúc biểu hiện như vậy sao, không phải nói Chiến thần Đông Hán lạnh lùng vô tình coi nữ nhân như vật chường mắt sao "Ngài thích ta đến thế sao, ta cũng chỉ là người vô dụng, giữ lại bên cạnh không sợ kẻ ra người vào chế giễu sao"

Ý cười trong mắt hiện rõ lên, nàng nhướn mày đôi mi nhìn Tiêu Nam Hiên cười vô cớ, con người này thật quái dị.

"Nếu nói nàng vô dụng ta chỉ sợ việc ở Thiên Sơn Trúc chỉ là một hiểu lầm, từ lâu ta đã có thắc mắc, nàng...và Thiên Sơn Trúc có quan hệ như thế nào?"

Thì ra hắn vẫn nhớ chuyện ở Thiên Sơn Trúc, con người đảo lên nhìn nam nhân trước mặt nàng nói: "Chỉ là cứu ta một mạng, có ân phải có báo, hiện tại ta đã rời nơi đó, ngài quan tâm đến ta như thế sao"

Lời vừa dứt đột nhiên Tiêu Nam Hiên ngã lún ra đất, tay hắn ôm ngực, miệng hắn học ra một ngụm máu tươi.

"Tiêu Nam Hiên"

Nàng kinh hoàng vội đến lay nhẹ hắn, vẻ mặt hắn có vẻ đau đớn, chuyện này là thế nào, gân xanh nổi đậm lên, nàng thử bắt mạch cho hắn, con người lạnh lùng co lại "Hỗn độc"

Hạ Băng Liên lặng người, hắn bị Hỗn độc sao "Người đâu mau đến đây"

Nghe tiếng kêu Long Ảnh tức tốc đến, nhìn Tiêu Nam Hiên nằm trên đất hần cả kinh lẫn sợ hãi

"Vương gia"

"Để sau đi, mau giúp ta đưa hần lên giường"

Long Ảnh bắt giác quên nằng là thần y, vội đưa Tiêu Nam Hiên lên giường "Vương phi cầu xin người hãy cứu vương gia, người muốn gì Long Ảnh cũng sẽ nghe theo"

"Ra ngoài"

"Nhưng..."

"Ta bảo người ra ngoài" Hạ Băng Liên trừng mắt áp đảo Long Ảnh, hần bắt giác sợ hãi lui ra ngoài.

Nàng xé toạc y phục Tiêu Nam Hiên, tay nhanh nhẹn điểm huyết ngăn chặn Hồn độc đang phát tán, rút trong người ra những cây kim nhọn nằng mạnh tay đâm vào, Tiêu Nam Hiên phun ra một ngụm máu đen sặc sẫm tãi nhọt đi, hần đau đớn chống chịu lại cơn đau, mồ hôi ứa ra như mưa, nằng cho hần ngồi xếp bằng lại nhét vào miệng hần một 2 viên thuốc nhỏ nằng vận nội lực chưởng vào lưng Tiêu Nam Hiên.

Bên ngoài Long Ảnh vừa lo lắng vừa sợ hãi, bệnh của Tiêu Nam Hiên càng ngày càng nặng, nếu như không mau tìm ra thuốc giải thì có lẽ mạng của Tiêu Nam Hiên sẽ không còn được bao lâu.

Bên trong nằng đang áp chế chất độc lan rộng, nếu để chạm đến tim thì Tiêu Nam Hiên sẽ chết chắc, cẩn thận đẩy lùi chất độc, nằng thu hồi nội lực, đỡ lấy Tiêu Nam Hiên ngã vào lòng nằng, tay nằng hơi cứng đờ, khuôn mặt Tiêu Nam Hiên thật ma mị, nhìn hần thật yêu nghiệt, nằng ngần ngại một hồi nhưng nhanh chóng phục hồi.

Nàng quả nhiên rất băng lãnh, mạnh bạo hất Tiêu Nam Hiên xuống giường, đứng lên chỉnh trang phục gọn gàng, nằng đi ra khỏi phòng.

Vừa thấy nằng như thấy được vàng, Long Ảnh định nói nhưng lại bị nằng chặn họng "Chăm sóc hần, khi nào tỉnh dậy thì cho hần uống thuốc này"

"Vương phi, vương gia..." Nàng đưa tay chặn lại

"Ta ghét kẻ lắm mồm, vương gia của người tỉnh thì bảo hần chăm sóc Viên Liệt, còn nói...ta sẽ gả cho hần"

Long Ảnh ngờ ngác như con nai tơ, nằng là chấp nhận hôn ước....nếu vậy vương gia sẽ có cơ hội được cứu sống rồi.

Không đợi Long Ảnh đáp lời nằng nhanh chóng rời đi, đã trải qua nhiều canh giờ rồi, nếu không nhanh về thì Hạ Tư Thanh có thể lại giờ trò quỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Áp Đảo Lời Lẽ...Âm Mưu Của Hạ Vũ Minh

Vừa bước vào tướng phủ Hạ Băng Liên đã gặp phải nhị phu nhân Tô Diệp mẫu thân của Hạ Tư Thanh, nhìn sơ qua cũng biết mẹ nào con đó, ánh mắt bà ta chán ghét Hạ Băng Liên, về mặt hống hách khinh thường nằng biểu lộ trên gương mặt.

"Người một chút quy cũ cũng không biết, gặp ta lại không chào hỏi, mẫu thân của người chưa dạy qua người sao" Bà ta cố ý nhắc về mẫu thân nằng, ánh mắt có phần khinh thường.

Nàng khẽ cười, nụ cười chế giễu rõ nét "Thật ngại quá, ta không biết bà là thiếp của phụ thân ta, chỉ là ta từ lâu đã sống bên ngoài nay mới trở về nên không biết, thật thất lễ, Băng Liên thỉnh an di nương"

Một tiếng "thiếp" của nằng khiến gương mặt Tô Diệp nhăn nhó "Người nói ai là thiếp, tiện nhân người thật không biết gia giáo"

"Gia giáo? Đây không phải ta nói sai gì chứ, hơn nữa di nương muốn mình phạm tội sao" Mắt nằng híp lại, cảm thấy thật thú vị, con người này thật là nóng vội.

Mạc Song nhìn nằng bị đối xử như vậy cũng không mấy hài lòng, dù nằng đã biết tướng phủ không ai tốt đẹp gì cả nhưng dù gì mẫu thân nằng cũng là chính thất trong phủ.

"Người có ý gì, tại sao ta lại phạm tội" Tô Diệp nhăn mi, cảm thấy hôm nay gặp lại nằng thật khác xa lúc trước.

Hạ Băng Liên nở nụ cười, cho rằng nằng không biết bà ta đang nghĩ gì sao, thật là ngây thơ quá, nằng là ai chứ, sát thủ hắc đạo đứng đầu thế giới lại dễ

dàng để người khác ức hiếp sao,nàng đâu phải là mèo bệnh.

"Thứ nhất người không phải chính thất,thứ hai ta là vương phi,người nói ta không có quy cũ,không có gia giáo,vậy thì người giải thích sao khi mệnh của người gọi vương phi là tiện nhân" Giọng nàng lạnh đi vài phần,nhất thời ánh mắt sắc bén của nàng làm bà ta kinh hãi không dám tin đây là phế vật Hạ Băng Liên.

Tô Diệp nghiêng răng,nàng dám lấy thân phận vương phi ra uy hiếp bà sao,một phế vật vô dụng như vậy làm sao Tiêu Dao vương gia chấp nhận được,Hạ Tư Thanh là đệ nhất mỹ nhân,làm sao có thể thua một phế vật như Hạ Băng Liên.

"Hừ,người còn chưa gả vào phủ vương gia mà dám nhận mình làm vương phi,thật là trơ trẽn,chính người mê hoặc vương gia làm cho Thanh Thanh mất mặt trước nhiều người như vậy,người làm muội muội như người thật xảo trá" Tô Diệp khoanh tay cười khinh,thù hạ của bà ta vì muốn lấy lòng cũng hứa theo khiến tâm tình bà ta càng thêm ương ngạnh.

Nàng cười để lộ hai cái răng nanh,nụ cười càng lạnh lẽo hơn,nói nàng mê hoặc tên biến thái kia sao,nàng một chút cũng không hứng thú,tự hỏi nếu như ngày đó không cứu lấy Tiêu Nam Hiên thì vạn nhất sẽ không bị hấn nhìn trộm,càng làm nàng mệt hơn là Hạ Tư Thanh ngay lúc đó lại muốn gờ trò làm nhục nàng muốn nàng bị bẽ mặt trước các quan đại thần,mặc dù không muốn nhưng với thân phận sát thủ hắc đạo của nàng nàng không cho phép mình bị bại trận với kẻ yếu,lại nghĩ cho Hạ Băng Liên nơi này lúc nào cũng bị ức hiếp,bị chính đại tỷ của mình hành hạ đến chết,chỉ nhiều đó thôi cũng đủ thấy được tâm địa của Hạ Tư Thanh.

Con người đen tuyền ảo mộng đảo lên nhìn Tô Diệp,bà ta thoáng giật mình với ánh mắt lạnh lẽo đó,thân thể theo phản xạ tự nhiên run lên bần bật,bà cảm thấy khí tức của Hạ Băng Liên không giống như trước nữa,chính là nàng trở nên hồ hững vô cảm với những lời bà vừa nói,nếu là nàng 3 năm trước thì có lẽ đã bị bà ta đánh rồi,không hiểu vì sao trước mặt Hạ Băng Liên lúc này bà ta có vài phần cảnh giác.

"Di nương ác hắc không rõ ý chỉ của hoàng thượng,ngài phong cho ta là Tiêu Dao vương phi đường đường chính chính trước mặt các đại thần,nếu nói ta mê hoặc cướp vương gia của đại tỷ thì có lẽ lời của hoàng thượng chỉ là đồ bỏ"

Một lời của nàng nói ra làm Tô Diệp chấn kinh,cả hạ nhân cũng lấy tay che miệng,lời nàng nói hoàn toàn có thể tố cáo Tô Diệp bà,nét mặt bà tái xanh đi,không nghĩ con người này có thể đem lời của hoàng thượng ra hù dọa,dù không muốn nhưng cũng là do hoàng thượng hạ thánh chỉ phong Hạ Băng Liên làm vương phi,đây là điều mà ai cũng biết,nếu lúc này là Hạ Băng Liên của 3 năm trước thì có lẽ bà ta đã thuận lợi dọa nạt nhưng đứng trước mặt bà ta là ai chứ,nhân danh sát thủ hắc đạo nổi tiếng khắp thế giới làm sao có thể dễ dàng để bà ta chà đạp.

"Nhiếp nhân không nên đối với vương phi của ta như vậy,thánh chỉ đã ban,nhiếp nhân làm phiền ngài thu lại những lời lúc này,nếu để hoàng thượng cùng vương gia nghe thấy,e rằng...." Mạc Song vui vẻ ra mặt,nàng cảm thấy thật hả dạ khi thấy nét mặt chuyển biến từng chút của Tô Diệp,muốn ức hiếp tiểu thư nàng sao,đâu có cửa.

Đang lúc bà ta còn đang bồi rồi thì một giọng không mấy thiện cảm ở phía sau cất lên "Diệp nhi nàng đang làm gì ở đó"

Hạ Băng Liên như không quan tâm,người mà bao lâu nay vứt bỏ Hạ Băng Liên mặc cho bọn nữ nhân trong phủ ức hiếp,điều này trong trí nhớ của Hạ Băng Liên vẫn còn nhớ mãi,người phụ thân độc ác này thật không xứng để nàng gọi là "phụ thân"

"Chào tướng quân"

Ngay lập tức mọi ánh mắt nhìn về nàng,Hạ Vũ Minh nhíu lấy mi,cảm thấy nàng sau bao nhiêu năm trở về đã khác xưa.

"Liên Liên con như vậy là có ý gì"

"Ta một chút cũng không có ý gì,chẳng hay tướng quân có thắc mắc gì sao" Khuôn miệng vẫn từ tốn trả lời,đôi mắt nhìn trực tiếp Hạ Vũ Minh không hề e ngại hay rụt rè như ngày trước.

"Con...thôi được rồi,hôm nay chắc cũng đã mệt,con về phòng của mình đi" Đột nhiên Hạ Vũ Minh hạ giọng,dáng vẻ phụ thân quan tâm nữ nhi của Hạ Vũ Minh khiến nàng thật kinh tởm.

Hừ!tướng nàng không biết gì sao,chẳng qua là đang lấy lòng nàng,cái gì tình nghĩa phụ thân,đều là giả dối,cả hiện đại lẫn cổ đại đều như nhau,đều giả tạo như nhau.

Hạ Băng Liên lạnh lùng bước đi qua mặt nhiếp nhân Tô Diệp,ánh mắt oán hận của bà ta không giấu vào đâu được,ai cũng biết nhiếp nhân rất hay ức hiếp tam tiểu thư,lần này nàng phản bác lại khiến bà ta không xoay sở kịp,điều này làm hạ nhân bị bà ta bắt nạt cũng thỏa mãn vài phần.

"Lão gia,người xem nó kia,nó thật không coi thiếp ra gì" Dựa vào vai Hạ Vũ Minh nũng nịu,một cái liếc mắt của ông hạ nhân liền tản đi chỉ còn Tô Diệp ở đó.

Ánh mắt nhu tình của Hạ Vũ Minh đáng chết lên người Tô Diệp đang uốn éo quanh người,một nụ cười thâm tà hiện rõ trên gương mặt,chộp lấy cái eo của bà ta,Hạ Vũ Minh bắt đầu hưởng thụ hương vị lúc này.

"Ú,lão gia,người thật hư"

Bàn tay Tô Diệp không ngừng kích thích Hạ Vũ Minh,mùi luyện ái ngập tràn căn phòng,bàn tay trắng thường kéo toạch y phục của cả hai,tuyệt hoa lệ đầy đặn làm Hạ Vũ Minh càng hưng phấn,vật nhỏ không chịu nằm yên mà thúc giục xâm nhập vào hố sâu,Tô Diệp quần quai rên rĩ không ngừng,dù cả hai đã

trải qua 40 nhưng lại nhiệt huyết cao hơn rất nhiều, gương mặt uy mị của Tô Điệp làm Hạ Vũ Minh càng thêm hưng phấn ra vào liên tục làm bà ta chết mê chết mệt.

"A...lão gia...nữa... nữa"

Khỏe môi Hạ Vũ Minh cười thỏa mãn, nhanh chóng giải quyết xong xuôi, đứng lên chỉnh lại y phục, nhìn Tô Điệp vẫn còn luyến tiếc.

"Hôm nay tới đây thôi, ta còn phải vào cung"

"Lão gia, tiện nhân kia dám cướp vị trí vương phi của Thanh Thanh, lão gia sao lại nhẫn tâm nhìn Thanh Thanh ủy khuất như vậy" Tô Điệp rưng rưng, đáng về ủy khuất biểu lộ lên khuôn mặt.

Hạ Vũ Minh chau mày suy nghĩ

"Là tự nó khinh địch mà thách đấu Liên Liên, thánh chỉ đã hạ làm sao có thể kháng chỉ, nàng hãy tìm một trượng phu tốt hơn cho Thanh Thanh, quý vương gia là người thế nào nàng còn không rõ sao"

"Nhưng mà Thanh Thanh..."

"Được rồi, nàng đi khuyên Thanh Thanh vài câu, ta phải vào cung"

Hạ Vũ Minh phát tay bước đi, để Hạ Băng Liên gả cho quý vương gia là tốt nhất, Hạ Tư Thanh mỹ nhân thiên hạ phải làm thái tử phi, ngôi vị đó một ngày nào đó sẽ thuộc về Hạ Tư Thanh, đây mới là điều Hạ Vũ Minh cần.

Tô Điệp suy ngẫm một hồi, dù biết Hạ Tư Thanh có tình ý với Tiêu Nam Hiên nhưng hẳn là com người máu lạnh vô tình vô cảm với nữ nhân, không chừng Hạ Băng Liên sau khi gả đến cũng sẽ tiêu tan, nghĩ đến Hạ Băng Liên chết đi bà ta cười lạnh

"Phải, chờ tới khi người chết xem người còn ngông cuồng được nữa, haha"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Quận Vương Rất Đáng Yêu

Ngồi xuống chiếc ghế Mạc Song nhanh chóng đi lấy trà cho nàng, cả buổi hôm nay xảy ra thật nhiều chuyện, nàng thích yên tĩnh hơn, sống trong kinh thành luôn khiến nàng khó chịu. Bởi lẽ nếu không phải lão cha Hạ Băng Liên đã sớm có ý đồ thì có lẽ bây giờ nàng đã trở về Thiên Sơn Trúc.

Nhắc đến mới nhớ, nàng rời Thiên Sơn Trúc cũng đã lâu, không biết Ngôn Phong quản lý ra sao rồi, lại lo hẳn sẽ nổi loạn mà đi tìm nàng, đến lúc đó nàng không biết phải giải thích làm sao.

"Tiểu thư người đang suy nghĩ gì đấy" Mạc Song trên tay bưng trà vào, chậm rãi rót lưng chừng nửa chén cung kính mời nàng uống.

"Đang nghĩ Ngôn Phong như thế nào" Nàng hộp ngum trà thơm, cơ thể thả lỏng ra bớt, suy đi tính lại vẫn nên tìm có để trở về sơn trang một chuyến.

Mạc Song hơi nghiêng đầu, mắt nhìn chăm chăm vào nàng "Tà Giáo đang càng lộ hành, nếu như chúng ta không sớm tiêu diệt bọn chúng thì sẽ còn có nhiều người vô tội phải chết, tiểu thư người đừng quên mình là môn chủ" Đôi mắt Mạc Song chuyển hướng không dám nhìn thẳng nữa.

Tay Hạ Băng Liên hơi ngừng, chén trà trên tay vẫn yên vị trên môi nàng, chậm một chút nàng tiếp tục uống chén trà, đôi môi nhấm nháp hương vị của trà.

Đặt xuống bàn nàng nhẹ nhàng đứng dậy "Ta biết, năm đó sư phụ đột nhiên truyền chức môn chủ cho ta cũng có nguyên nhân trong đó, Song Song ta hiểu muội muốn ta làm gì nhưng bây giờ chưa phải là lúc, ta bây giờ muốn nghỉ ngơi, muội cũng về phòng đi"

"Vâng" Mạc Song xoay lưng đi, nàng đi theo Hạ Băng Liên đã lâu, tính khí thế nào đều biết, nàng luôn tôn trọng quyết định của tiểu thư, dù nàng chưa chấp nhận được thì Mạc Song nàng cũng không ép.

Hạ Băng Liên thở dài, thật là mệt mỏi, nàng sai bước cho người hòa vào làn nước mát, thân nhiệt cảm thấy đã dễ chịu, nàng nhắm mắt tận hưởng, bao nhiêu mệt mỏi cứ để nó hòa vào với nước.

Vương phủ Tiêu Dao Vương.

Tiêu Nam Hiên lần mò tỉnh dậy, cảm thấy thật thoải mái, đột nhiên y nhớ ra lúc đó đang nói chuyện với nàng thì bệnh của y lại tái phát, làm sao bây giờ y lại

ở trên giường,cánh môi của hắn khẽ nâng,là nàng cứu ta sao!

"Long Ảnh"

"Vương gia ngài tỉnh rồi,thật may quá" Long Ảnh ngay lập tức xuất hiện,nàng đứng thật cao tay,nhìn Tiêu Nam Hiên tỉnh táo hơn mọi khi khiến hắn rất vui mừng,vương gia của hắn được cứu rồi.

"Đã xảy ra chuyện gì với ta,vương phi đâu"

"Hồi vương gia,là vương phi cứu ngài,vương phi đã hồi phủ"

"Hồi phủ? Vậy còn Viên Liệt" Tiêu Nam Hiên chau mày,nàng không đợi hắn tỉnh dậy mà đã hồi phủ rồi sao,không phải cả Viên Liệt cũng rồi đi rồi chứ.

Nhìn biểu hiện của vương gia như kẻ ngốc,Long Ảnh chỉ dám cười trong lòng chứ không dại mà bộc lộ ra ngoài,vương gia của hắn từ trước đến nay luôn có một biểu hiện trên mặt,từ lúc gặp nàng khuôn mặt của vương gia đã thay đổi liên tục cho thấy vương gia đang thật sự nghiêm túc với Hạ Băng Liên.

"Hồi vương gia,quận vương đang cùng nha hoàn chơi đùa ở Trân Châu Uyển"

"Đưa ta đến đó"

"Vâng"

Tại Trân Châu Uyển có nghĩa là khu vườn bảo bối,trong này có rất nhiều loại hoa quý hiếm,kể cả thảo dược cũng được lưu giữ ở đây.Bên cạnh hồ nước,một hình bóng kiều ngạo khoan tay cười mỉa đưa trẻ đang cuối đầu.

"Người là đồ đeo bám,cả người và đồ phế vật kia thật giống nhau,đều là đồ tin tiện"

Tiêu Viên Liệt đôi mắt đỏ hoe,con người từng mắt nhìn nha hoàn hống hách kia "Người không được nói mẫu thân ta"

"Haha sao,rõ phế vật đó cũng không phải mẫu thân người,việc gì người phải để ý,à hay là người là đồ nghiệt chủng của nàng ta và nam nhân khác mà sinh ra người để rồi đến đây lừa gạt vương gia nhà ta" Nha hoàn cười giễu,đôi mắt khinh thường nhìn Tiêu Viên Liệt.

"Không được nói xấu mẫu thân ta" Tiêu Viên Liệt kích động đẩy mạnh nha hoàn ngã ra đất "A,người dám đẩy ta" Á tức giận đứng bật dậy định tát đứa trẻ đang hoảng sợ ôm lấy đầu.

"Dừng tay"

Phía sau bỗng truyền đến một giọng nói băng lãnh,Tiêu Nam Hiên chỉ chậm một chút nữa bàn tay dơ bẩn kia đã chạm vào khuôn mặt của Tiêu Viên Liệt,nhìn thấy vương gia nha hoàn hoảng sợ quý xuống "Tham kiến vương gia"

"CÚT" Giọng mặt y lạnh tanh,nha hoàn sợ hãi dập đầu khóc lóc "Vương gia tha mạng vương gia tha mạng nô tỳ hồ đồ xin vương gia tha mạng"

"Ta bảo người cú,người không nghe thấy sao" Mặt y đen lại,tu la đã quay trở lại,nhìn Tiêu Nam Hiên bây giờ thật đáng sợ,giọng mặt y làm Tiêu Viên Liệt sợ hãi òa khóc,nó dù sao cũng chỉ là đứa trẻ 5 tuổi.

"Liệt nhi đừng khóc,ta làm con sợ rồi" Y gạt mình đồ dành,đây là lần đầu y đồ dành hải tử nên rất luống cuống không biết phải làm gì.

"Đừng khóc nữa,mẫu thân không thích con khóc như vậy,rất xấu"

Hết cách Tiêu Nam Hiên đành lấy nàng ra đồ dành,quả nhiên tiểu quận vương liền nín khóc,bất ngờ Tiêu Nam Hiên cười ha hả,nhóc con này thật là đáng yêu.

"Tỷ tỷ thật xấu,tỷ tỷ mất mẫu thân" Tiêu Viên Liệt sụt sùi,nước mắt còn vương bên trên khóe mi,giọng nói cũng lạc đi theo tiếng nói.

Mâu quang y băng lãnh nheo lại,liếc mắt sang Long Ảnh "Rút lui"

Nha hoàn ngăn ra,người run lên cầm cập,tay chân bần rần không cử động nổi,thân người cứng đờ không nói lên lời,Tiêu Nam Hiên như vậy lại độc ác thốt ra lời lẽ đó,à run sợ về mặt của y,làm sao ả có thể quên rằng Tiêu Nam Hiên là loại người gì cơ chứ,Chiến thần Đông Hán tước hiệu Tiểu Dao Vương cường đại trên chiến trường mệnh danh thiên tài tam quốc,đối với nữ nhân cực kì tàn bạo,hôm nay chọc phải tiểu quận vương cũng chính là chọc giận quý vương gia.

Long Ảnh tuân chỉ lập tức điểm huyết cầm làm nha hoàn không thể kêu la,Tiêu Nam Hiên liếc mắt hắn liền hiểu nên rời chỗ khác,tiểu quận vương tuổi còn nhỏ nếu không may nhìn thấy sẽ vậy bản tâm trí của tiểu quận vương.

"Được rồi con đừng khóc nữa,người xấu đã bị ta trừng phạt,không ai nói xấu mẫu thân nữa" Dịu giọng lại,đây là lần đầu tiên y tiếp xúc với một đứa trẻ,nó không giống những đứa trẻ khác,rất biết nghĩ cho người khác,điều làm Tiêu Nam Hiên yêu mến chính là sự chân thành của đứa trẻ này.

"Phụ...phụ...thân ta muốn gặp mẫu thân" Tiêu Viên Liệt cả lăm, không hiểu vì sao khi gọi nàng là mẫu thân cực kì suông sẻ, nhưng khi đối mặt Tiêu Nam Hiên lại có chút sợ sệt.

Không phải ý đồ của tiểu quận vương hẳn không biết, y chỉ cần nhìn qua ánh mắt cũng đủ hiểu người đó muốn gì, mặc dù vậy y đã nhận tiểu hài tử này làm con, cũng chính là quận vương của Tiêu Nam Hiên và Hạ Băng Liên, đã là hài tử của y thì tuyệt đối sẽ không để ai khi dễ nó nữa.

"Liệt nhi con cứ gọi ta là phụ thân, ta cũng sẽ như mẫu thân bảo vệ con, trời hôm nay đã gần tối, hay là thế này, ngày mai ta sẽ dẫn con đi gặp mẫu thân, con thấy thế nào"

Tiêu Viên Liệt có người, thật sự hẳn rất muốn ở cùng nàng, đôi mắt đỏ hoe nhưng tiểu quận vương không hề khóc lóc, vì lúc này Tiêu Nam Hiên có nói nếu khóc mẫu thân sẽ không thích.

Khóc mất y có giật, nó có phải là đứa trẻ 5 tuổi không đấy, có thể bày ra đáng vẻ đó thật khó thể tin nó lại hiểu chuyện đến thế.

"Vâng được, Viên Liệt sẽ nghe lời phụ thân" Hào quang trong mắt lộ rõ, Tiêu Viên Liệt nếu ngoan ngoãn thì sẽ được gặp mẫu thân, cái đầu gật liên tục.

Y bật cười thành tiếng, quả là đứa trẻ đáng yêu, vừa thông minh nhanh trí lại nhanh nhẹn trong hành động, có lẽ Tiêu Viên Liệt chính là tiểu quý mà thiên nhân phái xuống để đưa nàng và hắn tiếng lại gần nhau hơn. Y ngược mắt lên trời khẽ nở nụ cười, thầm cảm ơn đã đưa Tiêu Viên Liệt đến với hắn.

Hoàng cung Đông Cung Thái Tử

Tiêu Duật Hành ma mị bóp nát chén trà trong tay, con người đen tuyền cực âm độ nhìn kẻ đang quỳ run sợ dưới kia.

"Chỉ có hai người mà đám người các người cũng xử lý không xong, ta nên xử phạt các người như thế nào mới thỏa đáng a"

Đám người phía dưới co rụt người, nuốt một ngụm nước bọt can đảm lên tiếng "Là chúng thuộc hạ vô dụng khản cầu thái tử rộng lượng bỏ qua"

"Ha... Trong mắt các người ta là người rộng lượng a" Thái tử yên vị trên ghế da hổ, đôi mắt cười ma mị khiến người khác phải khiếp sợ.

"Thân vương được hoàng thượng tuyển phi, tam tiểu thư tướng phủ được chọn trong lần thi đó, nghe nói thân vương rất yêu quý vị tam tiểu thư này"

"Yêu quý... thứ hẳn có, ta nhất định phải có"

Tiêu Duật Hành điên cuồng cười, trò vui sắp bắt đầu rồi đây, bên dưới không ai dám hó hé gì nữa, thái tử duy nhất Đông Hán chính là kẻ máu lạnh vô cùng biến thái, những thứ hắn muốn có ngay tức khắc sẽ có, Tiêu Nam Hiên chính là thứ hắn muốn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ta Không Cho Phép Nàng Sinh Con Cho Ai Ngoài Ta!

"Liên Liên, chúng ta kết thúc thôi"

Trên sườn núi, nòng súng trên tay người con trai hướng về phía cô gái, mặt cô lạnh tanh, xen lẫn chút đau đớn, tại sao?

"Tại sao? anh nói yêu tôi cũng chỉ là giả dối thôi sao" Huyết Liên lùi về sau vài bước, gót chân cô chạm sát bờ vực thẳm.

Đây là nơi người ta hay nhắc đến là **Dây Tử Thần**, hôm nay đứng tại nơi này cô lại bị chính người yêu của mình phản bội.

"Yêu, anh đã từng yêu nhưng bây giờ thì đã không còn, có trách hãy trách em quá thông minh, Hắc Đạo chính là kẻ thù của anh"

Cô ôm mặt, vài giọt nước mắt lăn ra từ mí, thật là buồn cười, chỉ vì cô là Hắc Đạo thôi sao, yêu? Cô chỉ muốn được yêu thương nhưng tại sao lại khó đến thế, Huyết Liên ôm đầu hét thật to, bỗng chốc trái tim người con trai đau nhói, anh nhắm mắt bóp cò súng.

ĐỪNG.....

Một tiếng nghe chói tai, anh mở mắt to hết cỡ, cô là nhảy xuống vực trước khi anh nổ súng

"LIÊN LIÊNNNN"

Huyết Liên trên môi cười,nụ cười lạnh lẽo tốt cùng,một nụ cười dành cho ác quỷ nay lại biểu hiện trên mặt cô

" Huyết Liên ta nếu có kiếp sau gặp người thì chính tay ta sẽ lấy đi mạng người,TIÊU DUẬT HÀNH"

Thân người cô rơi xuống,thật nặng,cô nhắm mắt tận hưởng cảm giác chết là như thế nào,sẽ đau hay xác cô sẽ tan biến,y thức mơ hồ làm Huyết Liên ngất đi.

Hạ Băng Liên trên giường mơ hồ nói,vài giọt nước mắt trào ra từ khóe mi,mồ hôi ứa ra như nước,thân thể nàng run lên từng đợt,Mạc Song lo sợ nhưng gọi nàng mãi không thấy nàng dậy.

Một bàn tay nam tính ôm lấy thân người Hạ Băng Liên đỡ dành,trong ý thức Hạ Băng Liên cảm thấy thật an toàn,thân nhiệt thật ấm áp giúp Hạ Băng Liên không còn run nữa.

"Vương gia..." Mạc Song khẽ gọi nhưng bị ánh mắt của Tiêu Nam Hiên làm im bật.

Y chỉ muốn dẫn Tiêu Viên Liệt đến gặp nàng nhưng không ngờ lại chứng kiến nàng như vậy,đã có chuyện gì xảy ra với nàng sao,đôi mắt y trùng xuống quay nhìn Mạc Song đang ngơ ngẩn nhìn.

"Người là Mạc Song"

"Hà....Dạ" Mạc Song bất ngờ bị hỏi nên có chút phản ứng chậm,đây là lần đầu Mạc Song tiếp xúc lâu với Tiêu Nam Hiên,đúng là vị Tiêu Dao vương này thật nguy hiểm,y chỉ cần liếc mắt cũng đã làm Mạc Song cảm nhận sát khí trong đó,nếu không phải là người luyện võ chắc cái liếc lúc này đã làm nàng khóc thét.

"Quận vương đang ở cùng Long Ảnh,người lui xuống cùng Long Ảnh trông coi quận vương đi"

"Nhưng mà tiểu thư..."

"Lui xuống"

Tiêu Nam Hiên gằn giọng,Mạc Song nhất thời bị run sợ lập tức lui xuống,nàng không dám chậm trễ nữa.

Mạc Song vừa đi cũng là lúc Hạ Băng Liên tỉnh dậy,đôi mắt lơ mơ chưa tỉnh hẳn,tiếng ồn đã làm nàng tỉnh giấc,nàng đưa tay dụi dụi mắt trông như một con mèo nhỏ.

"Nàng đừng đáng yêu như vậy chứ,ta sợ ta không kiềm nổi" Tiêu Nam Hiên khẽ nâng cánh môi lên,con người nhìn chăm chăm vào đôi môi quyến rũ của nàng.

Hạ Băng Liên ngẩn người,đôi mắt mờ to ngạc nhiên,nàng nằm mơ sao,hay là ám ảnh tên quái dị đó rồi,Tiêu Nam Hiên sao lại ở đây.

"Tiêu...Tiêu...Nam Hiên...AAA"

Nàng vùng vẫy,vì đang ở trong vòng tay của Tiêu Nam Hiên nên nàng lỡ tay đẩy mạnh y,vì quá bất ngờ nên y bị mất đà ngã xuống,Hạ Băng Liên vội vã đứng dậy vấp phải chân của Tiêu Nam Hiên mất đà ngã theo.

Phải nói sao nhỉ,tình huống bây giờ,cả hai trợn tròn mắt...hề hề...họ là...môi chạm môi!

Nàng phản ứng nhanh,đứng bật dậy,khuôn mặt đỏ xen lẫn tức giận.

"Người...người làm gì ở đây,cút ngay"

Tiêu Nam Hiên bị nàng quát,chân nàng mạnh mẽ đá y lọt giường,y như người mất hồn,không cảm thấy đau đớn gì cả,cũng không có tức giận khi nàng làm vậy, thần thờ đứng dậy đi ra,khuôn mặt y vẫn đơ toàn tập,nếp mình sát cánh cửa y cười điên dại,môi thật là ngọt,điều y đang suy diễn trong đầu.

Trong phòng,Hạ Băng Liên ôm lấy tim mình,cảm giác tim đập thật nhanh,đó là nụ hôn đầu của nàng,làm sao lại để ác ma đó cướp đi cơ chứ....Aaaa nàng hận không thể giết chết tên biến thái đó.

Nửa khắc sau Hạ Băng Liên y phục đỏ thắm bước ra,bốn mắt chạm nhau,nàng không thèm nhìn y nữa,về mặt giận dữ của nàng làm y càng thêm lúng túng,y làm mẫu sư tử này giận rồi.

"Liên Liên nàng giận ta sao,ta xin lỗi,lúc này nàng rất lạ...ta chỉ là muốn nàng yên tâm hơn".

Tiêu Nam Hiên tích cực giải thích,nàng dừng bước,nghe thoáng qua những lời lúc này,lúc này nàng đã nằm mơ,không phải nàng nói mơ đấy chứ,nếu vậy cả Tiêu Nam Hiên đều đã nghe thấy rồi sao.

"Lúc này ta đã nói những gì" Nàng quay hết người lại đối mặt với y, gương mặt lạnh lại.

"Đừng"

"Chỉ có vậy?" Con người nghi ngờ đáng chết lên người y, nàng nheo đôi mắt lại, nếu dám nói dối nàng sẽ cho Tiêu Nam Hiên biết tay.

"Ừm, chỉ có vậy, nàng đừng giận ta nữa nhé"

Nàng hóa đá, Tiêu Nam Hiên đột nhiên trở thành một con cún con quẩn lấy nàng, cái đầu dụi dụi vào tay nàng, nàng tự hỏi đây có phải là người được mệnh danh là Chiến thần Đông Hán Tiêu Dao vương không vậy, hẳn bây giờ chẳng khác nào một con cún nịnh nọt.

"Người xê ta ra một chút" Nàng lại đẩy y, bàn tay y nắm lấy nàng găt gao ôm chặt, hơi thở phả vào tai nàng, giọng y mê hoặc nàng "Nếu nàng tha lỗi cho ta thì ta sẽ buông nàng ra a"

"Được....được...ta không giận nữa, mau buông ta ra" Hạ Băng Liên nhắm mắt, cố kìm nén thân mình, đợi lúc Tiêu Nam Hiên buông lỏng tay nàng một cước đá vào chân làm y đau đớn ôm chân khóc không ra tiếng.

"Nàng...nàng dám gạt ta...đau quá..."

Khuôn mặt y nhăn nhó làm nàng cảm thấy thật buồn cười, Hạ Băng Liên phút chốc cười phá lên, nụ cười thật tự nhiên

"Đẹp quá"

"Haha cái gì đẹp"

"Nàng cười thật đẹp"

Tiêu Nam Hiên yêu nghiệt tạo dáng, lời lẽ của y làm nàng đỏ mặt quay đi, hẳn mới khen nàng sao.

"Mẫu thân"

Tiêu Viên Liệt vui vẻ chạy lại từ xa, nàng như thể cũng quên đi Tiêu Nam Hiên đang ngồi dưới đất, dang tay đón lấy Tiêu Viên Liệt đang vui vẻ chạy lại.

"Sao lại chạy nhanh như vậy, sẽ mệt lắm đấy"

"Hihi không mệt, gặp mẫu thân sẽ không mệt nữa"

Tiêu Viên Liệt nằm gọn trong tay nàng, nụ cười hồn nhiên ôm lấy nàng dụi dụi, bỗng dưng nàng cảm thấy sao tiểu yêu tinh này lại giống Tiêu Nam Hiên như thế chứ. Nhìn hai người vui vẻ mà quên đi kẻ bị nàng làm ra thế này, y thật là ghen tị với Tiêu Viên Liệt a~

"Tam muội"

Một giọng nói nhào nhẹt phát ra từ phía sau Tiêu Nam Hiên, Hạ Tư Thanh thân hồng nhạt đi đến, dáng vẻ thướt tha yếu điệu lướt đến trước mặt Tiêu Nam Hiên, vừa hay tin vương gia đến phủ tướng quân liền bảo Tiểu Thúy sửa soạn cho nàng ta thật là đẹp để gặp hắn, vừa thấy Tiêu Nam Hiên ả đồ mặt thẹn thùng.

"Ai đó, sao vương gia lại ngồi dưới đất chứ, tam muội của thân thật thất lễ"

"Mẫu thân, đó là hồ ly tinh"

Tiêu Viên Liệt chỉ tay vào Hạ Tư Thanh buông ra câu hỏi ngây ngô, nàng phút chốc cười phì ra, đứa nhỏ này dám nói Hạ Tư Thanh là hồ ly tinh sao, nàng còn đang chờ phản ứng của vị đại tỷ này à...

"Người bảo ai là hồ ly tinh, đứa nhỏ này là hài tử của ai sao lại để đi vào đây chứ, người đâu mau lôi nó ra ngoài"

Hạ Tư Thanh tức giận, tiểu tử này dám nói nàng là hồ ly tinh trước mặt vương gia sao, nàng xinh đẹp như vậy làm sao có thể thua ai được kia chứ, mà khoan đã, vừa nãy có nghe tiểu tử đó gọi Hạ Băng Liên là mẫu thân, không phải là nàng ta đã làm ra chuyện bại hoại gì đó rồi chứ, nếu vậy thì vương gia sẽ không lấy nàng ta nữa, một ý nghĩ xấu vừa hiện lên trong đầu Hạ Tư Thanh, nếu vậy thì ả có thể gả cho Tiêu Nam Hiên, lúc này y ngồi dưới đất không phải là đã biết Hạ Băng Liên làm ra chuyện bại hoại nên mới bị nàng khán cự đẩy chứ, nhìn Tiêu Nam Hiên ganh ghét tiểu tử đó như vậy không lẽ ả đã đoán đúng rồi chứ.

"Tam muội lễ nào...nó là hài tử của muội...nếu vậy...lẽ...lẽ nào muội có người khác bên ngoài, vậy còn vương gia..." Hạ Tư Thanh giả vờ ngạc nhiên không nói lên lời.

Tiêu Nam Hiên đứng dậy phủi bụi trên người, nam nhân khác? Hạ Tư Thanh lại cả gan gần nàng cùng nam nhân khác sinh ra Tiêu Viên Liệt sao, mắt y nheo lại, trên người tỏa ra sát khí nhìn về Hạ Băng Liên.

Là người luyện võ nên Hạ Tur Thanh rất nhạy bén, vương gia phát khí nghĩa là đang tức giận, lời nói của ả đã tác động đến vương gia sao, nếu vậy thì ả có cơ hội để hạ nhục Hạ Băng Liên ngay trước mặt Tiêu Dao vương, nếu vậy vương gia ác hắc sẽ cảm động mà bỏ Hạ Băng Liên.

"Tam muội, nếu muội đã lỡ ta sẽ thay muội khuyên nhủ phụ thân, vương gia, thần thiếp thay tam muội thỉnh tội, khẩn cầu vương gia tha cho muội muội cùng nam nhân kia một con đường sống, là đại tỷ thần thiếp xin lãnh tội thay tam muội"

Hạ Tur Thanh dửng dưng và đáng thương, nhìn mà phát tức, Tiểu Thúy đứng bên cạnh cũng phụ họa theo "Vương gia đại ân đại đức, tam tiểu thư là người hiền lành, tiểu thư rất thương yêu tam tiểu thư, xin vương gia ân xá xóa tội cho tam tiểu thư"

Hạ Băng Liên nhìn hai người diễn cũng thật kì công, nàng nở nụ cười lạnh, Hạ Tur Thanh ơi là Hạ Tur Thanh, xinh đẹp như vậy lại là kẻ hạ lưu.

"Đại tỷ, người đang nói gì vậy, ta... thật sự không hiểu"

Nàng đặt Tiêu Viên Liệt xuống đất, nàng chán vẻ mặt ngây thơ của Hạ Tur Thanh lắm rồi, tuy rằng không quan tâm nhưng mà rất tiếc nàng không phải là người dễ dàng bỏ qua như vậy, muốn diễn thì nàng sẽ diễn chung.

"Hài tử này là của muội?"

"Ừ, có gì sao" Nàng trả lời bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

"Muội... vậy còn vương gia, muội biết kháng chi sẽ tội lớn như thế nào không"

"Đại tỷ của nàng thật hiểu lễ nghĩa, chẳng bù cho nàng" Tiêu Nam Hiên im lặng giờ mới lên tiếng, Hạ Tur Thanh thật sự sung sướng khi nghe Tiêu Nam Hiên khen ngợi.

"Vương gia quá khen, thần thiếp chỉ muốn làm tròn trách nhiệm" Đồi má Hạ Tur Thanh ửng hồng, thật là ngại ngùng.

"Phụ thân, Liệt nhi muốn người cùng mẫu thân dẫn đi chơi"

Tiêu Viên Liệt thật biết đúng lúc lựa lúc Hạ Tur Thanh vui sướng tột cùng lại làm ả như từ tầng mây cao nhất rơi xuống đáy vực, khuôn mặt ả co quắp lại, vẻ mặt cứng đờ không tin những gì vừa nghe được.

"Ta là tỷ tỷ của mẫu thân con, con là Liệt nhi đúng chứ, Liệt nhi ngoan, ngài ấy là vương gia, không thể tùy tiện gọi như vậy được"

Hạ Tur Thanh cố ý khuyên nhủ, cho rằng tiểu tử này gọi bừa.

Tiêu Viên Liệt đôi mắt tròn xoe ngây ngô nhìn Tiêu Nam Hiên rồi lại nhìn nàng rồi lại cuối đầu nhìn xuống đất, mọi người ai cũng kiên nhẫn nhìn tiểu hài tử, nó có phải là đứa trẻ 5 tuổi không vậy, có thể biểu hiện được nhiều biểu cảm như vậy.

"Nhưng mà phụ thân kêu ta gọi như vậy, phụ thân không thích Liệt nhi gọi như vậy sao" Đôi mắt nó rung rung, phụ thân ghét Liệt nhi sao, khóc mất y co giật liên tục....bé con của hắc và Hạ Băng Liên....khóc rồi.

Tiêu Nam Hiên mặt đen lại, liếc mắt về Hạ Tur Thanh làm ả giật mình, sao vương gia lại nhìn ả như vậy, ả đâu cố ý làm nó khóc đâu.

"Hạ Băng Liên người mau làm gì đi, nó là con của người mà, mau dỗ nó đi, thật là nhức óc"

"Bỏ vương cứ nghĩ người là đại tỷ hiểu lễ nghĩa hơn nàng nhưng trước mắt người dám làm bảo bối của ta khóc" Tiêu Nam Hiên lạnh mặt, Hạ Tur Thanh sợ hãi lùi về phía sau, nói như vậy vương gia đồng tình với Hạ Băng Liên sao.

"Liệt nhi đừng khóc, mẫu thân sẽ không thích Liệt nhi khóc"

Như hiểu được Tiêu Viên Liệt sẽ ngừng khóc, y hoàn hảo dỗ dành khiến nàng không thể tin được y dùng nàng dỗ dành.

"Nghe lời phụ thân đi, mẫu thân không muốn nhìn Liệt nhi khóc"

"Liệt nhi không khóc, nhưng mà..." Tiêu Viên Liệt cuối gầm mặt, suy nghĩ đến lời lẽ của Hạ Tur Thanh, khóc mất lại ửng hồng.

"Phụ thân chính là phụ thân của con, Liệt nhi không cần sợ nữa, lại đây" Tiêu Nam Hiên nhắc bóng Tiêu Viên Liệt, y vui vẻ làm Tiêu Viên Liệt ngừng khóc hẳn.

Hạ Tur Thanh chán ghét nhìn Tiêu Viên Liệt, như vậy vương gia lại sủng nịnh nó hơn, Hạ Băng Liên như vậy lại dụ dỗ vương gia chấp nhận hài tử này, thật là trơ trẽn.

"Thật tốt quá, vương gia lại chấp nhận Liệt nhi, Thanh Thanh thay mặt tam muội cảm tạ"

"Đại tỷ không cần làm vậy, Liệt nhi là con nuôi của và Hiên Hiên, đã làm đại tỷ hiểu lầm thật ngại quá"

Hạ Băng Liên cười khê, nàng thật hứng thú với vẻ mặt của Hạ Tur Thanh lúc này a.

"Con...con...con nuôi sao"

Hạ Tur Thanh lấp bắp không nói lên lời,nếu vậy vương gia đã biết trước nên mới thản nhiên như vậy nhưng mà lúc này Tiêu Nam Hiên rõ ràng tức giận kia mà,làm sao bây giờ lại yêu thương như vậy kia chứ.

"Nhưng lúc này vương gia tức giận..."

"Ta tức giận là vì người gán nàng với nam nhân khác,ta không cho phép"

Y gắt gao trừng mắt với Hạ Băng Liên,gì chứ,nàng có làm gì sao,là do hấn tự suy diễn đấy chứ,Hạ Tur Thanh khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ,từ này đến giờ chỉ có ả không hiểu chuyện gì,lại làm những trò lung tung trước mặt nàng và Tiêu Nam Hiên.

"Ta..ta đi chuẩn bị vài thứ,thật ngại quá,chỉ là hiểu lầm,vương gia ta xin cáo lui"

Hạ Tur Thanh quay đầu bỏ đi,giương mặt ả đầy sát khí,Hạ Băng Liên người đã biết trước nhưng giả vờ không biết gì,thù này ta nhất định sẽ trả,cả tiểu tử đó nữa,hôm nay dám làm đại mỹ nhân ta xấu hổ như vậy,ta sẽ báo thù.

Nàng cười khoái chí,nhìn bộ dạng của Hạ Tur Thanh thật là buồn cười,mà Tiêu Nam Hiên thật là,cứ tưởng hấn bên vực Hạ Tur Thanh nhưng không ngờ lại làm nàng ta mất mặt như vậy.

"Nàng cười gì chứ"

"Người làm đại tỷ ta,haha"

"Là nàng ta không hiểu đó thôi"

"Nhưng mà thật cảm ơn người"

Hạ Băng Liên tâm tình vui vẻ,cảm thấy Tiêu Nam Hiên thật thua vị.

"Sao lại cảm ơn ta,nhưng mà lúc này..."

Y suy nghĩ lại chuyện lúc này có chút xấu hổ,một vương gia luôn lạnh lùng như vậy lại dễ dàng hài tử,chiến thần cũng có lúc biểu hiện như vậy sao,y cảm thấy mình có chút thay đổi kể từ khi gặp nàng.

"Liệt nhi thật ngoan,con mau tìm cô cô đi,ta và phụ thân sẽ theo sau"

"Đi chơi ạ" Tiêu Viên Liệt hai mắt hưng phấn nhìn nàng,thấy nàng đã gật đầu liền vui mừng đi tìm Mạc Song.

"Cẩn thận đấy"

Tiêu Nam Hiên bước đến gần nàng,vòng tay ôm lấy nàng khiến nàng giật mình

"Người...làm gì vậy,buông ta ra"

"Một chút thôi,nàng có thể gọi ta như lúc này được chứ"

Lúc này "Hiên Hiên" Nàng sực nhớ ra những lời lúc này,hấn vẫn còn nhớ sao,lúc đó nàng chỉ gọi đại nhưng Tiêu Nam Hiên lại để ý như vậy.

"Ta chỉ thuận miệng,người buông ra đi,nếu không..."

"Sẽ đá ta như lúc này sao"

Lời của nàng bị y cắt ngang,không thể dùng chiêu cũ rồi.

"Hiên Hiên" Môi nàng mấp máy,Tiêu Nam Hiên run lên vì vui sướng,nói lỏng vòng tay,nhân cơ hội nàng một lần nữa đá mạnh vào chân y.

"Ai cha...nàng...đau quá,nàng có phải là nữ nhân không vậy"

Y mặt nhăn nhó ôm chân,mẫu sư tử này thật lắm kẻ,nhưng mà y rất vui vì được nàng gọi như vậy,mắt y híp lại cười khê.

"Có gì đáng cười,người thật bỉ ổi dám lợi dụng chiếm tiện nghi của ta"

"Ta yêu nàng"

Tiêu Nam Hiên kéo nàng hôn vào môi,thân nàng cứng ngắt,mắt mở to hết cỡ,sao nàng lại không phản ứng được,sao lại không phản ứng khi Tiêu Nam Hiên hôn nàng.

"Ta không cho phép nàng sinh con cho ai khác ngoài ta"

Y ôm nàng, hơi thở phả vào tai làm nàng rùng mình, những lời lúc này của Hạ Tư Thanh đã tác động mạnh mẽ đến Tiêu Nam Hiên, cuộc sống bình yên của nàng đã bị tiêu tan nhưng sao trong lòng nàng lại thấy, thật là vui.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Trọng Thương...Hắn Giận Nàng!

Trên bàn tiệc Hạ Vũ Minh bắt giác run sợ cái người đang ngồi trước mặt, đột ngột đến như vậy khiến ông chẳng thể chuẩn bị những gì, lại ngồi liếc mắt qua nhìn Hạ Băng Liên bình thần ăn uống như không có chuyện gì, thật kì lạ, phở vật này sao lại mạnh dạng thế, lại rất ra dáng một tiểu thư quyền quý, càng kì lạ hơn là tiểu hài tử đang ngồi bên cạnh kia, không nghịch ngợm như những hài tử khác mà rất có khí thế của một đế vương, rất ngoan ngoãn chăm chú ăn uống, làm sao một tiểu hài tử 5 tuổi lại có khí thế này, hơn nữa nó xuất thân từ đâu, được Tiêu Nam Hiên diu dắt như vậy không phải là con riêng của hắn đó chứ, lại hướng mắt Tiêu Nam Hiên tạ lỗi.

"Thật thất lễ quá, thần không nghênh đón chu toàn mong vương gia thứ lỗi"

Y con người không nhìn đến Hạ Vũ Minh, tay gấp thức ăn bỏ vào bát cho nàng, hành động này làm Hạ Vũ Minh cả kinh, Chiến thần Tiêu Dao vương không gần nữ sắc coi nữ nhân như cỏ rác nay lại đi bón ăn cho một phở vật, điều này sao có thể, nhìn Hạ Băng Liên vẫn từ tốn gấp thức ăn cho vào miệng như thể không có chuyện gì càng khiến cho Hạ Vũ Minh kinh hãi, làm sao một phở vật lại được vương gia sủng ái như vậy.

"Liên nhi, ngày mai nhị ca của con từ biên cương trở về, Nham nhi rất nhớ con đó"

"Nhị ca" Đứa nàng ngưng lại, kí ức của Hạ Băng Liên trước đây đúng là toàn nghiêng về nhị ca Hạ Vũ Nham này, nàng chỉ là hoàn hồn trong cơ thể Hạ Băng Liên, nếu nói đến ác hân sẽ cảm thấy vui sướng nhưng trên mặt nàng lại không biểu hiện gì là vui sướng cả, Hạ Vũ Minh con người nheo lại dò xét, từ khi trở về mọi hành động của nàng đều trở nên khác hẳn so với 7 năm trước, rốt cuộc nàng có phải là Hạ Băng Liên hay chỉ là giả mạo.

"Con không vui sao, từ nhỏ chẳng phải hai đứa rất thân thiết sao"

"Lớn vẫn là lớn, nhỏ vẫn là nhỏ, nhị ca đối với ta một mực yêu thương làm sao ta có thể không vui được, chỉ là vương gia sẽ không thích nếu ta biểu hiện trên mặt mình"

Hay cho một câu né tránh nghi ngờ của Hạ Băng Liên, mà không hẳn là chỉ muốn né tránh Hạ Vũ Minh nghi ngờ mà còn muốn làm cho Tiêu Nam Hiên không bị ăn giấm chua.

Y mâu quang hơi nheo lại, nàng nói rất thân mật với Hạ Vũ Nham từ nhỏ sao, y đúng thật một chút về nàng cũng không biết, chỉ biết rõ nàng từ nhỏ đã không được yêu thương lại bị hạ nhân khinh thường.

"Vũ Nham đã lâu chưa cùng bốn vương uống rượu, ngày mai cũng là tổ chức yến hội trong cung, đây quả là phúc khí"

"Vương gia anh minh, Nham nhi thật có phúc khí lớn"

"Tướng quân khách khí quá rồi, cũng sắp là người một nhà"

Tiêu Nam Hiên tựa tiểu phi tiểu, không phải y không rõ những ý đồ của Hạ Vũ Minh, chỉ là y rất thích thú về mặt bình thần của Hạ Băng Liên, mọi lời đồn cũng chỉ là lời đồn, tận mắt thấy mới là chắc chắn nhất, y khẳng định Hạ Băng Liên từ trước đến giờ chỉ là giả vờ ngốc nghếch, dù y không biết vì sao cho đến tận bây giờ nàng mới là chính mình nhưng mà y nhất định yêu thương nàng, là trượng phu của nàng y không có phép ai khi dễ.

"Mẫu thân, Liệt nhi muốn đi chơi"

Tiêu Viên Liệt ăn xong đề đưa rất gọn gàng rất có quy củ, Hạ Vũ Minh trở mắt nghe Tiêu Viên Liệt gọi nàng là mẫu thân, chẳng lẽ Hạ Băng Liên suốt 7 năm ở ngoài đã làm ra cái chuyện bại hoại.

"Liên nhi như vậy là sao, hài tử này sao lại gọi con là mẫu thân, chẳng lẽ con đã..."

Nàng nhếch môi cười

"Tướng quân thật có suy nghĩ rất giống đại tỷ a, Liệt nhi là hài tử của ta và vương gia"

"Tướng quân nên gọi là quận vương mới đúng với quy củ"

Long Ảnh đứng phía sau nhắc nhở,nàng thầm khen Long Ảnh rất biết đúng lúc mà tấn công,lại liếc mắt nhìn Tiêu Nam Hiên ý tứ khen hắn rất biết chọn người.

Y gương mặt vui mừng,nàng lúc trước luôn đuổi hắn,bây giờ chính là cơ hội tốt để lấy lòng mẫu sư tử.

"Liệt nhi con phải gọi người này là ngoại tổ phụ"

"Ngoại tổ phụ a" Tiêu Viên Liệt chớp mắt nhìn Hạ Vũ Minh,bất giác Hạ Vũ Minh cảm thấy như đang bị trấn áp nặng nề,do có vương gia ở đây hay là do mưu kế quỷ quái của Hạ Băng Liên áp đảo,thật khó mà phân biệt.

"Thân có chút bất ngờ nên không biết phép tắc,mong vương gia ân xá"

"Không cần đa lễ,dù sao quận vương cũng là cháu ngoại của Hạ tướng quân,thân thiết với nhau cũng nên phải"

Nàng khẽ cười với y làm tim y điên cuồng đập mạnh,nàng cười với y rồi,y biết mẫu sư tử rất khó mà dỗ dành,cho dù không thích Hạ Vũ Minh thật thật giả giả ở đây nhưng hắn cũng rất cảm ơn Hạ Vũ Minh đã làm đệm cho hắn chọc vui mẫu sư tử.

Nhìn cả hai ý tứ qua lại,Hạ Vũ Minh cảm thấy mình như là vật mua vui,lại không dám biểu hiện lên trên khuôn mặt,nếu để quý vương nhìn thấy sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra,tốt nhất nên cứ chấp nhận đưa cháu ngoại không rõ nguồn gốc này đi.

"Phải phải,vương gia nói rất phải,Liệt nhi con thật có phúc được vương gia ân sủng,phải biết nghe lời vương gia nghe chưa"

"Tướng quân cũng nên gọi ta một tiếng vương phi,quy cũ vẫn là trên hết,phải không vương gia"

"Rất phải,tướng quân nên làm đúng theo quy cũ a"

Hạ Vũ Minh toát mồ hôi,nghe hắn mà nhẩn nha,phế vật này trước mặt vương gia lại hống hách như vậy.

Hạ Băng Liên lạnh mặt,con người sâu hút chứa điều bí ẩn,hoi thờ băng lãnh nói từng chữ một

"Tướng quân có gì không hài lòng sao"

"Không...không..chỉ là thân có chút mệt mỏi thừa...vương..phi"

"Ồ vậy tướng quân nên nghỉ ngơi mới phải,ngày mai yến tiệc sẽ làm phiền đến Hạ tướng quân rồi" Tiêu Nam Hiên phong thái ung dung đuổi khéo,tiểu bảo bảo của hắn đã rất muốn đi chơi,hắn cũng đã chán nhìn Hạ Vũ Minh diễn kịch,nếu như Hạ Vũ Minh nghe được tâm tư của Tiêu Nam Hiên lúc này ác hắn sẽ run sợ mà ngất đi mất.

"Vâng vâng thân xin cáo lui"

Hạ Vũ Minh siết chặt tay,nổi nhục hôm nay hắn sẽ khắc sâu trong lòng,đợi khi hắn lên nắm quyền thì đến lúc đó người quỳ trước mặt hắn chính là Tiêu Nam Hiên và nàng.

Bóng dáng Hạ Vũ Minh đã khuất,nàng nhẹ nhàng đứng dậy

"Song Song người dẫn Liệt nhi đi chơi đi"

"Liệt nhi muốn đi với mẫu thân cơ"

"Mẫu thân có chút mệt,hôm nay con đi với cô cô nha"

Nhìn mặt Tiêu Viên Liệt nàng không nở nhưng mà hiện tại thân thể nàng không được tốt,nàng nghĩ mình đã bị tổn thương sau khi chữa trị cho Tiêu Nam Hiên.

"Liệt nhi ngoan nào,mẫu thân không được khỏe,con đi với cô cô đi,Long Ảnh người đi theo bảo vệ quận vương đi"

Tiêu Nam Hiên nhìn sắc mặt nàng đúng là không được tốt cho lắm,y quay qua phân phó Long Ảnh và Mạc Song giao cho hai người trọng trách là trông coi trẻ.

Khỏe mặt Long Ảnh cứng ngắt,vương gia có phải hơi quá không,hắn dù sao cũng là hộ vệ thân cận của y,làm sao lại đi trông trẻ được,Mạc Song cũng không khá hơn Long Ảnh,nàng là hậu vệ của môn chủ Thiên Sơn Trúc lại cùng nam nhân xa lạ trông trẻ,điều này nếu lỡ để huynh đệ trong môn phải biết được thì nàng ăn nói làm sao.

"Tiểu thư à/vương gia....."

Cả hai cùng lên tiếng,4 con mắt lập tức quay qua nhìn nhau,cả hai cùng lúc lên tiếng như vậy không phải gọi là thần giao cách cảm sao.

"Ta thấy các người rất hợp tình hợp ý,vậy đi,Mạc Song và Long Ảnh sẽ trông coi Liệt nhi"

Cả hai quay qua nhìn nhau,thật là hết cách,thôi thì đành chịu vậy.

"Tiểu thư nếu có chuyện gì thì phải báo cho Song nhi biết đó"

"Được rồi,Liệt nhi đi với cô cô đi,ngày sau mẫu thân sẽ chơi cùng con"

Tiêu Viên Liệt rất biết nghe lời,nhanh đến nắm lấy tay Mạc Song và Long Ảnh kéo đi,khuôn miệng xinh xắn ríu rít không ngừng.

"Cô cô,thúc thúc chúng ta đi chơi thôi"

Long Ảnh bị gán là thúc thúc,khuôn mặt bỗng chốc ửng đỏ,hắn đầu phải trọng phu của Mạc Song.

Họ đã rời đi hết,nàng được Tiêu Nam Hiến dìu về phòng, trên đường đi cả hai ai cũng im lặng không nói tiếng nào,đôi lúc y có liếc mắt qua nhìn biểu hiện của nàng,lúc này vui vẻ như vậy sao giờ lại mặt lạnh như thế chứ.

"Nàng không khỏe ở đâu,ta mời đại phu đến xem cho nàng"

"Ngài đang muốn gọi lữ đại phu phế vật đó đến chữa trị cho ta sao" Nàng dừng bước đi đến biệt viện ngồi xuống, trên bàn lại có ấm trà,nàng tâm tình bình thản rót ra mà uống.

"Haha,ta chút nữa đã quên chính nàng là thân y a" Y phát áo ngồi xuống đối diện nàng.

"Cũng không tài giỏi gì,chỉ là được bọn họ gọi vậy"

Đôi mắt nàng lơ đãng chăm chú nhìn chén trà,thật là đáng,không ngon tí nào.

Thấy nàng cứ chăm chú nhìn chén trà,mẫu quang y cảm thấy thật ganh tị với chén trà.

"Nàng thích trà đến thế sao"

"Ừm,trà này...không ngon"

Y mất to ngạc nhiên,nàng thích trà nhưng lại chê trà không ngon,tay y lay động rót cho mình một chén trà uống thử,đúng thật là trà không ngon.

Y huyết sáo,một thân ảnh lập tức xuất hiện,nàng cũng không ngạc nhiên gì,từ lâu đã đi theo Tiêu Nam Hiến,hắn ác hắc là hộ vệ còn lại của y,nàng rất nhàn rỗi,không thích để tâm đến xung quanh.

"Tham kiên vương gia vương phi"

"Đổi trà"

Y phe phẩy tay bảo hắn đi nhanh,thoát cái đã không thấy bóng dáng,nàng nhếch môi cười khoáy,cũng không tồi.

"Xem ra người của vương gia rất được việc"

"Vậy sao,nàng quá khen"

Hạ Băng Liên thân thể dù bị tổn thương nhưng nàng vẫn duy trì biểu hiện của gương mặt,là một hắc đạo nàng không thể vì chút chuyện nhỏ này mà nhục chí,y chăm chú ngắm nhìn nàng,sắc mặt nàng đã không tốt,nàng rốt cuộc muốn chịu đựng bao lâu.

"Ta đưa nàng về phòng nghỉ ngơi"

"Ta..." Nàng đứng dậy thân người lão đảo tưởng chừng như ngã thì một bàn tay ôm chặt lấy nàng,một dòng máu chảy ra từ khóe miệng nàng.

"Liên Liên nàng làm sao thế này"

"Vương gia trà mới của ngài"

"Vút đi,mau đi mời thái y đến đây"

Hộ vệ vừa lúc đem trà tới,nhìn tình cảnh bây giờ khiến hắn cả kinh,lúc này vương phi còn tươi tắn nhưng sao bây giờ lại thành ra như vậy,lại nhìn vương gia lo lắng làm hắn có chút khản trương vút đi ấm trà phi thân ra ngoài phủ.

Y bế xốc nàng lên chân đi như chạy về phòng nàng,gương mặt y lo lắng hiện rõ ra,đột nhiên nàng như vậy rốt cuộc nàng bị gì.

Đặt nàng lên giường tay y nắm chặt tay nàng,thái y làm sao còn chưa tới,nhìn khóe môi của nàng rỉ máu tâm y như nhảy dựng.

"Liên Liên"

Rất nhanh Vân Phi đã đưa thái y

đến một cách bí mật,hắn rất hiểu vương gia không thích gây chú ý.

"Tham kiến vương gia"

"Mau xem mạch cho nàng"

Tiêu Nam Hiên cường nộ phát khí khiến thái y sợ hãi không dám chậm trễ,lão thái y rất khéo léo bắt mạch cho nàng, gương mặt thái y cũng không khá lên bao nhiêu.

"Hồi vương gia,cô nương này trước đó đã bị trọng thương,nguyên do thì thần không rõ"

"Người nói nàng bị trọng thương"

"Vâng,thần không dám nói sai"

Tiêu Nam Hiên ngẩn người ra,nàng bị trọng thương không phải là do chữa trị cho hắn sao,nghe Long Ảnh nói hôm qua hắn rất nguy kịch,may mắn là nhờ có nàng,không lẽ nàng đã bị hắn làm trọng thương.

"Mau kê thuốc cho nàng,việc này nếu truyền ra ngoài thì người tự hiểu"

"Vâng vâng thần xin cáo lui"

"Vân Phi người theo hắn lấy thuốc"

"Dạ vương gia"

Tiêu Nam Hiên lau đi máu trên khóe miệng của nàng,tâm hắn trùng xuống tự trách bản thân hôm đó lại phát độc,nếu như hôm đó nàng rời phủ của hắn sớm hơn thì có lẽ nàng đã không bị trọng thương.

Một khắc đã trôi qua,cánh tay nàng lay động,mắt nàng không nhanh không chậm mở ra,đây là phòng nàng mà,lúc này khi đứng dậy nàng cảm thấy thật choáng váng,nàng nhớ là lúc ngã xuống Tiêu Nam Hiên đã đỡ nàng,lúc đó nàng đã ngất đi lúc nào không rõ.

Vẫn đang suy nghĩ lung tung định đưa tay xoa đầu,tay liền truyền đến cảm giác nặng nề,Tiêu Nam Hiên nắm chặt tay nàng mà thiếp đi,hắn ở đây suốt sao,nàng rút nhẹ tay của mình về nhẹ nhàng bước xuống giường lấy chăn choàng lên người Tiêu Nam Hiên mà không để ý khóe môi y đang nhẹ nâng lên.

Thật ra y đã tỉnh nhưng lại muốn xem nàng làm những gì nên mới giả vờ ngủ,không ngờ đến nàng lại chu đáo....BỊCH

"Đau..." Tiêu Nam Hiên thân người nằm lặn ra nền đất lạnh.

"Thật là vương vãi,người định chiếm chỗ của ta"

Y nhòem dậy thấy nàng đang ngồi bất chéo chân,tay khoanh lại,gương mặt không một chút thương xót,hắn cho nàng là ai chứ,một mảnh khóe nhỏ như vậy muốn lừa nàng sao.

"Nàng không nhẹ hơn được sao"

Hạ Băng Liên nhúng vai,điều này làm mặt y đen lại,nàng lại đứng đưng như vậy,không phải y đã chiều nàng hư rồi chứ,không ít nữ nhân muốn hắn đối xử như vậy,nàng thì ngược lại hoàn toàn,đối với sủng ái của y đều đem ra giẫm nát

"Hạ Băng Liên ta trước giờ không thích bị người khác chi phối,trong đó có cả ngài"

"Ta chi phối nàng?"

"Cũng không hẳn,giờ ta đã khỏe,vương gia không muốn rời đi sao"

Hạ Băng Liên híp con mắt lại nhìn y,lúc nàng ngất hắn có chắc không dờ trò đòi bại gì với nàng đấy chứ.

Tất nhiên biểu cảm của nàng đều hiện rõ trên mặt,y thật không nói lên lời,mẫu sư tử này thật hung dữ,lại có thể suy diễn ra nhiều thứ như vậy,rốt cuộc nàng là loại người như thế nào.

"Hồi phủ"

Tiêu Nam Hiên lạnh lùng cất tiếng quay lưng bỏ đi, đối với sự lạnh lùng đó mà nói với nàng là vô nghĩa, nhưng mà tại sao nàng lại cảm thấy mình có cảm giác cô đơn đến lạ, nàng biết hắn đã giận, nàng không quan tâm hắn nhưng sao trong nàng lại có cảm giác khó chịu như vậy, nàng không làm sai gì cả, là tự Tiêu Nam Hiên đa tình, nàng không hề thích hắn, loại thích đó đã sớm biến mất từ 3 năm trước ở đây vực rồi, nhưng mà nàng vẫn cảm giác có cái gì đó lạ lẫm khi Tiêu Nam Hiên đột nhiên trở nên lạnh nhạt như vậy.

Lắc đầu bỏ đi những suy nghĩ, mùi thuốc sộc vào mũi của nàng, hàng mi nhắm lại nhìn chén thuốc đen như mực kia, con người lạnh lùng không quan tâm đến, trực tiếp đổ hết thuốc vào chậu cây, nàng không cần những thứ vô dụng này.

Cởi bỏ y phục nàng khoác lên người bộ bạch y phóng ra ngoài, Vân Phi đợi nàng đi xa mới hiện thân theo sau, quả như vương gia nói, vương phi rất tàn nhẫn, đối với vương gia một chút cảm tình cũng không có, không suy nghĩ nhiều nữa hắn tiếp tục nhiệm vụ được giao, tuy rằng biết trước vương phi có võ công nhưng không ngờ lại cao thâm đến thế, phải mất một khoảng thời gian để đuổi theo nàng.

Chủ nhật này không đăng truyện nhé, tớ bận học quy chế thi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vương Phi Ngang Ngược

Vân Phi dừng lại ở khu rừng, vương phi đi đâu rồi, còn chưa suy nghĩ được bao lâu phía sau một dây roi quất đến với vận tốc nhanh, lập tức Vân Phi tránh né "Là kẻ nào"

Từ trong bóng tối Hạ Băng Liên bước ra làm Vân Phi kinh ngạc, từ khi nào nàng ở sau hắn.

"Vương phi" Vân Phi nhanh chóng hành lễ.

"Tại sao lại theo ta, người muốn gì"

Hạ Băng Liên giọng nói băng lãnh, từ lúc nàng rời phủ đã biết hắn đi theo nàng, nàng đã dùng khinh công ẩn nấp chờ Vân Phi đến.

Khuôn mặt Vân Phi có phần sợ hãi, nữ tử này khí phách cường đại, đối với vương gia tuyệt tình như vậy so với một kẻ đầy tớ như hắn thì càng lạnh nhạt hơn, hắn đã hiểu vì sao vương gia lại có hứng thú với nàng, nàng thật khác biệt không giống như nữ nhân khác.

"Chuyện này thuộc hạ..."

"Là Tiêu Nam Hiên sai bảo người"

Nàng chặn ngay họng Vân Phi, hắn khẽ nuốt một ngụm nước bọt, tiểu vương phi hình như đã biết trước được.

"Vương gia phân phó thuộc hạ bảo vệ vương phi"

"Đi đi, ta không cần người khác bảo vệ" Hạ Băng Liên thẳng thừng từ chối, nàng không muốn dây mình vào rắc rối.

"Vương phi ngài đừng như vậy, vương gia thật sự rất lo cho vương phi, có chết thuộc hạ cũng phải hoàn thành nhiệm vụ của mình"

"Người chắc ta nói gì người cũng sẽ nghe"

Hạ Băng Liên lấy làm thích thú, tên Vân Phi này có chút khác biệt Long Ảnh, đáng người cao hơn, thân thủ cũng không tồi.

"Thuộc hạ nguyện ý"

"Tốt, ta sẽ thu nhận người"

Vân Phi vui mừng như không thể tin nổi nàng chấp nhận hắn.

"Thuộc hạ sẽ toàn tâm bảo vệ vương phi" Vân Phi quỳ xuống một chân hướng nàng hành lễ

"Người không cần bảo vệ ta, chỉ cần làm theo những gì ta nói được rồi, và đừng bao giờ cuối đầu trước kẻ khác"

"Thuộc hạ ghi nhớ"

"Được, trở về thôi"

Nàng xoay lưng biến mất, Vân Phi kinh ngạc với tốc độ của nàng, thật đúng là hắn không nhìn lầm người.

Vừa bước vào phòng một thân ảnh nhỏ nhắn chạy vọt lao tới ôm lấy nàng "Mẫu thân"

"Liệt nhi sao con lại ở đây"

Nàng bế lấy Tiêu Viên Liệt vào lòng cung chiều, bảo bối nhỏ thật là nhiều mồ hôi.

"Mẫu thân a, cô cô và thúc thúc rất thân mật với nhau, có phải mẫu thân và phụ thân cũng như vậy"

Lời của đứa trẻ ngây thơ nói ra làm sao ngăn cản nhanh được, Mạc Song cùng Long Ảnh hoảng loạn vội vội vàng vàng giải thích

"Vương phi không phải như vậy" Cả hai cùng đồng thanh mà nói

Nàng thâm tâm mỉm cười nhìn cả hai, người nào người nấy ai cũng má hồng ngượng ngùng, nàng đang suy tính có nên giúp bọn họ không nhỉ.

"Song Song muội dẫn Liệt nhi đi tắm đi, người cũng trở về đi Long Ảnh"

"Mẫu thân tắm cho Liệt nhi đi" Tiêu Viên Liệt ôm lấy cánh tay lắc lắc.

"Mẫu thân đang bị bệnh, Liệt nhi phải biết nghe lời nha" Nàng véo lấy hai núm má Tiêu Viên Liệt.

Tiểu hài tử nhe răng cười, Mạc Song thấy sắc mặt của nàng không được tốt cho lắm, lo lắng nàng sẽ bị gì liền kéo nhẹ Tiêu Viên Liệt sủng nịnh.

"Quận vương a, ngài phải đi tắm thì mẫu thân mới vui"

"Thật vậy không, ta sẽ đi tắm" Nói rồi Tiêu Viên Liệt kéo ta Mạc Song đi nhanh, nàng phì cười với Tiêu Viên Liệt, thật là một đứa trẻ đáng yêu.

Trong thư phòng Tiêu Nam Hiên, Vân Phi trở về thông báo mọi chuyện, hắn đặt nhẹ cây bút xuống bàn, nàng lại cứng đầu như vậy, ngang nhiên đồ hết thuốc đi, đúng là mẫu sư tử cứng đầu mà.

"Sau khi đồ hết thuốc vương phi rất nhanh rời khỏi phủ tướng quân, thuộc hạ đã đuổi theo nhưng đã bị phát hiện, mong vương gia tha tội"

Vân Phi quỳ xuống thỉnh tội.

"Đứng lên đi, ta không trách người, nàng ra sao ta rất hiểu, nhưng võ công của nàng ta còn chưa rõ"

"Thuộc hạ không cảm nhận được sát khí nào cả, nhưng thuộc hạ nhận thấy một điều rằng vương phi rất giỏi khinh công ẩn mình"

"Khinh công ẩn mình" Tiêu Nam Hiên suy ngẫm lại lúc ở Thiên Sơn Trúc nàng cũng ẩn mình trên cây, lúc đó nàng không có chiến đấu cũng không biết nàng lợi hại như thế nào, có lẽ thời gian nàng mang ơn ở Thiên Sơn Trúc bọn họ đã dạy cho nàng cách bảo vệ chính mình.

"Người nói có lý lắm, nàng rất giỏi khinh công và hơn hết tính khí nàng không giống nữ nhân khác"

"Vương gia anh minh, thuộc hạ cũng nhận thấy điều đó"

"Người làm rất tốt, mau quay trở về trông coi nàng"

"Vâng thuộc hạ cáo lui"

Vân Phi hành lễ rồi đi, Tiêu Nam Hiên trong lòng lo lắng nàng cứng đầu không chịu uống thuốc, hắn đột nhiên bỏ về như vậy nàng có giận không nhỉ, nhưng mà hắn đang giận nàng mà, làm sao vương gia lãnh khốc như hắn lại giận đối nữ nhân cơ chứ, thật là đáng khinh, nhưng mà chính hắn cũng không thể giận nàng lâu được, đêm nay hắn sẽ đến tìm nàng vậy, Tiêu Nam Hiên lắc đầu bỏ qua, hắn phải giải quyết cho xong những tấu chương này mới được, phụ hoàng đã tin nhiệm giao trọng trách cho hắn, hắn không thể bị phân tâm, dù rât nhớ nàng nhưng là nam nhân hắn không được nhục chí, đợi khi làm xong hắn sẽ tìm nàng thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cung Yên Tiệc(1)

Hoàng Cung Hậu Hoa Viên

Hôm nay là ngày cung yến tiệc,hậu hoa viên người ra vào tấp nập vì phải nhanh chóng chuẩn bị để đoán các quan đại thần,sở dĩ hoàng đế tổ chức yến tiệc này vì hôm nay Ninh Quốc Công Chúa Tiêu Ly Vân du ngoạn trở về.

Trong hậu hoa viên các quan chức lớn cũng đã có mặt,ngay cả Hạ Vũ Minh cũng đã đến,bên cạnh ông là nhị phu nhân Tô Điệp cùng nữ nhi của mình là Hạ Tư Thanh được xưng danh là đệ nhất mỹ nhân kinh thành bởi tài nghệ của nàng ta không kém gì nam nhân,một người nữa chính là nhị công tử Hạ gia Hạ Vũ Nham vẫn vô song toàn đó niềm tự hào lớn nhất của Hạ gia,hôm nay hắn được trở về cũng vì tài năng trời ban đã dẹp loạn biên cương.

"Phụ thân,tam muội đến cùng vẫn không thấy" Hạ Tư Thanh lên tiếng như có ý chọc cho cục tức của Hạ Vũ Minh trỗi dậy.

Quả nhiên thái độ của Hạ Vũ Minh là điều mà Hạ Tư Thanh muốn,hắn nghĩ nàng càng ngày càng không coi ai ra gì,lúc trước nói một nghe một nói hai nghe hai,bây giờ tính khí của nàng nữa điểm thật nữa điểm ngờ,chẳng ai có thể đoán nổi tâm tình của nàng,hắn nhận thấy từ khi hoàng đế phong tước hiệu Vương phi cho nàng thì nàng lập tức vênh vác,Hừ!Đến cuối cùng nàng cũng chỉ dựa hơi vương gia để tác oai tác quái.

"Đại tỷ không cần phải nhắc khéo,tam muội cũng cần chỉnh đốn một chút,không phải đại tỷ cũng đã chuẩn bị từ lâu rồi sao"

"Đệ..."

Hạ Vũ Nham ánh mắt sắc bén khiến Hạ Tư Thanh thêm phần,rõ ràng hắn là nhị đệ của nàng,vì sao lại không giúp nàng mà còn lên tiếng quở trách.

"Thanh Thanh,Nham nhi hai con đừng cãi nhau,ở đây còn rất nhiều người các con chú ý giữ thể diện cho Hạ gia"

Hạ Vũ Minh ngụ ý nhắc nhở chớ gây phiền toái,hắn là tướng quân hoàng triều không thể bị bề mặt trước những quan chức nhỏ bé kia được.

"Phụ thân con nói đúng,hai con là tỷ đệ sao lại đối khẩu nhau,đừng gây chú ý" Nhị phu nhân Tô Điệp biết tính tình lão gia như thế nào,ánh mắt bà khế liếc Hạ Tư Thanh,nha đầu này thật tình nóng vội,nếu như Hạ Băng Liên không đến thì càng tốt,như vậy nữ nhi của bà có thể thể hiện bản thân ở đây,may ra vương gia hoặc thái tử có thể động lòng mà tranh giành,nghĩ thôi cũng khiến bà vui nhường nào.

"Hoàng thượng,Thái hậu,Hoàng hậu,Thái tử,Ninh Quốc công chúa giá lâm"

Phía ngoài truyền đến tiếng của thái giám,lập tức chúc trách quan lại đều quỳ xuống hô to: "Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế,Thái hậu,Hoàng hậu cát tường,Thái tử,Ninh Quốc công chúa cát tường"

"Chúng ái khanh bình thân"

"Tạ ơn long ân"

"Hôm nay công chúa của trăm đường xa trở về,các ái khanh cứ tự nhiên dùng rượu a" Hoàng đế khua tay ý bảo cứ tự nhiên,tay còn lại khẽ vuốt chòm râu thon dài cười to.

"Hoàng thượng anh minh,thần hôm nay đặc biệt chuẩn bị vài tiết mục nhỏ nhỏ góp vui,mong hoàng thượng đừng chê cười"

"Được được,Lý ái khanh thật chu đáo,trăm nhất định sẽ ban thưởng"

Thừa tướng Lý Tịch miệng cười lấy lòng,ai không biết con cáo già này luôn đi nịnh nọt hoàng đế,lại không phải là đối thủ của tướng quân Hạ Vũ Minh,trong triều thế lực của cả hai không nhỏ,lại chơi thân với nhau,ai gặp cũng phải kính nể.

Lý Tịch vỗ tay 3 cái,một loạt mỹ nữ đi vào,tiếng đàn từ tay Lý Thừa Ngân vang lên,thân người mỹ nữ cũng theo tiếng đàn nhảy múa,rồi tiếp đó một giọng hát vang lên,giọng hát ấy chính là của Hạ Tư Thanh.

Nhạc đàn,tiếng hát cùng điệu múa hòa hợp với nhau,các quan đại thần thẩm ngưỡng mộ hai vị tiểu thư tài cao này,Lý gia và Hạ gia thật phúc lớn,hoàng đế rất lấy làm thích thú,cả hai người này chưa bao giờ tách lìa,hoàng hậu Đan Phượng cũng rất hài lòng về tài nghệ của các nàng,cả thái tử cũng đắm chìm trong dục vọng,con người của hắn dường như thích thú,duy chỉ có thái hậu vẫn nghiêm trang quan sát,tư chất về gia quy rất tốt nhưng bà lại không thích y phục hở hang,nhìn điệu bộ của Hạ Tư Thanh như đang muốn quyến rũ đàn ông,thật không thể chấp nhận được điều này,còn nói về Lý Thừa Ngân thì nàng ta dung mạo xinh đẹp,ngược lại tính khí vẫn không tốt,thái hậu Tịnh Hy gương mặt sắc thái vẫn như cũ,không chỉ riêng thái hậu mà cả Ninh Quốc công chúa cũng không có hứng thú.

"Hoàng thượng,hôm nay cũng là ngày vui của ngài,Ninh Quốc công chúa trở về chính là phúc khí a,Thừa Ngân xin dâng tặng một khúc" Lý Thừa Ngân thân người nhún nhẹ,đàn trên tay bắt đầu đàn,một bản nhạc dường như rất quen thuộc vang lên,ngay cả hoàng đế cũng ngạc nhiên tột cùng,chẳng phải đó là bài Tam Thốn Thiên Đường của Hạ Băng Liên sao,nghe ra có chút khác biệt,hay là do người thể hiện.

Đôi môi đỏ ngầu của ả cười mỉa,nếu hôm nay không đánh bại Hạ Băng Liên thì nàng sẽ không cam lòng.

Hạ Tư Thanh cũng không ngờ đến Lý Thừa Ngân có thể học được bản nhạc của Hạ Băng Liên,nhìn nàng ta thể hiện nàng thật không cam lòng.

"Vương gia vương phi đến"

Cuối cùng nàng cũng đến, thân hồng ngọc giản dị, không tô son đánh phấn nhưng vẫn giữ được nét đoan trang hiền thực của nữ nhân, cánh môi nàng hồng hào pha chút đỏ ngầu tự nhiên, gương mặt không cười ngược lại khí thế lạnh cường độ, đi bên cạnh Tiêu Nam Hiến nàng dường như đã nhấn chìm cái ác ma của y.

Quan lại đại thần cũng là lần thứ hai nhìn thấy nàng nhưng so với mấy hôm trước thì hôm nay nàng càng đẹp hơn và có phần lãnh khốc hơn hôm đó, vì sao lại thế.

Thái hậu tỉ mỉ quan sát khẽ cười, nữ tử này rất có khí phách, dung mạo đẹp hơn người, lại nhìn y phục rất ưu tú giản dị không chưng diện vẫn toát lên khí thế của một vương phi.

"Băng Liên thỉnh an"

"Bình thân bình thân, Liên nhi con đừng khách sáo, đã là người một nhà a"

Hoàng đế vô cùng hài lòng, con trai hần quả thật có cách nhìn người.

"Con là Hạ Băng Liên sao" Thái hậu lên tiếng hỏi, nụ cười nhẹ nhàng mới vừa hé mở.

Lý Thừa Ngân và Hạ Tư Thanh tay nắm chặt, đến lúc cao trào nhất lại bị Hạ Băng Liên phá vỡ, lại lấy được lòng thái hậu, quả là hồ ly tinh.

"Vâng, thần chính là Hạ Băng Liên, thái hậu cát tường" Nàng nhún nhẹ thân người, Tiêu Nam Hiến cũng khoái chí cười trong lòng, mẫu sử tử lại hiền lễ nghi đến thế.

"Cháu ngoan lại đây với ai gia để ai gia xem nào"

Hạ Băng Liên nghe lời đi đến, nhìn gần càng thấy nàng trẻ đẹp hơn, lại nhìn về phía Tiêu Nam Hiến đang ghen tuông với bà, đứa cháu này lâu nay không thích nữ nhân ở cùng, hôm nay lại ghen tuông với tổ mẫu

"Con xem Hiến nhi, ta vừa mới mượn cháu dâu một chút liền muốn đòi lại"

Thái hậu Tịnh Hy khẽ chọc làm Tiêu Dao vương ho nhẹ ngồi xuống.

"Tổ mẫu thật biết đùa, vương phi là sức khỏe không tốt, Hiến nhi chỉ lo cho nương tử"

Các quan đại thần tai như muốn nổ tung khi nghe Tiêu Dao vương nói vậy, không ngờ cũng có lúc vương gia lo lắng cho nữ nhân, vị vương phi này hẳn là người tài cao được vương gia nhìn trúng.

"Con không khỏe sao, sao lại đến đây, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì ai gia sao có thể bằng cháu được"

"Chuyện này, thái hậu... thần và vương gia chưa thành thân... không thể a" Nàng bị thái hậu nắm lấy tay vỗ nhẹ, thái hậu này thật vui tính, trước mặt bao người lại đòi bằng cháu.

"E hèm, chỉ còn vài ngày ta và nàng thành thân, không sao đâu"

Tiêu Nam Hiến má hồng nói nhỏ đủ cho nàng cùng thái hậu nghe. Cả 3 người nói chuyện vui vẻ như quên đi sự hiện diện của mọi người, Hạ Tư Thanh nghiêng răng căm ghét, nàng lại dùng chiêu hồ ly tinh quynh rũ luôn cả thái hậu.

Hạ Vũ Nham thực đau lòng, tiểu muội muội luôn bị ức hiếp nay trở nên xa lạ, nếu như là lúc trước nàng sẽ nhào vào lòng hần mà nói "Ta rất nhớ huynh" Bây giờ trước mắt Hạ Băng Liên như trở nên xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Cung Yến Tiệc(2)

"Mẫu hậu hôm nay lại vui vẻ như vậy, thì ra người thích Liên nha đầu a" Hoàng thượng cười vuốt lấy chòm râu, thái hậu là người nghiêm khắc với quy cũ mà hiện tại lại hào hạo nói chuyện với nàng.

"Vậy sao, ai gia rất thích đứa cháu dâu này a, Hiến nhi con phải đối tốt với Liên nha đầu a"

"*Nội tổ mẫu yên tâm, nàng là nương tử của con tuyệt đối sẽ không ngược đãi nàng*" Tiêu Nam Hiên tinh thần sáng khoái nói chuyện, Tiêu Dao vương hôm nay lại nói nhiều đến thế, vị vương phi này thật cao tài.

Nàng má hồng ửng lên, tim có chút loạn nhịp, trước mặt bao người y lại nói như thế.

"*Liên Liên, sau này ta phải gọi người một tiếng tẩu tẩu rồi*" Tiêu Ly Vân đã lâu mới gặp lại nàng, nàng vẫn phong thái như xưa nhưng tính cách có phần táo bạo hơn.

"*Đây là... là Ly Vân công chúa sao*" Nàng có chút ngờ nghệch, tuy hình ảnh của vị công chúa này rất ít nhưng đều là hình ảnh tốt đẹp, nàng nghĩ Ninh Quốc công chúa cũng không hẳn là người xấu.

Nhìn nàng như kẻ ngốc, Ninh Quốc công chúa phì cười, đã bao năm qua quả thật có chút khác biệt, Ninh Quốc công chúa chu môi giận dữ "*Nội tổ mẫu người xem, chưa gì hết mà đã quên người ta*"

"*A Ninh Quốc công chúa thứ lỗi, tam muội của ta trước kia có bị bệnh nên tâm trí có phần ngốc đi*"

Nàng chưa mở miệng nói đã bị Hạ Tư Thanh chen ngang, mặt nàng ta hồng hắc làm Ninh Quốc công chúa cũng nhíu mi nhìn ả, lời nói của ả làm mọi người trong hậu hoa viên bàn tán qua lại, có người nghĩ nàng bị si ngốc nên được vương gia thương cảm, còn có người nói từ nhỏ đã nghe nàng không được chăm sóc tốt nên mới vậy.

Hạ Vũ Minh khẽ cau mày, ông liếc mắt qua nhìn nhị phu nhân Tô Diệp cười khinh miệt như đang đồng tình với nàng nhưng ông không thể chấp nhận được, dù sao Hạ Băng Liên cũng là nữ nhi của ông, Hạ Tư Thanh nói như vậy không khác gì đang gây rắc rối cho Hạ gia, ông chỉ mong Hạ Băng Liên biết điều mà im miệng.

"*Người nói Băng Liên bị ngốc*" Ninh Quốc công chúa nghiêng răng, vốn dĩ nàng cũng không ưa gì Hạ Tư Thanh khi chứng kiến ả vũ nhục Hạ Băng Liên.

"*Công chúa còn phải hỏi ta, nhìn nàng ngây ngô như vậy cũng hiểu nàng không nhớ gì, kể cả gặp nhị ca của nàng cũng không phản ứng*"

"*Thanh Thanh tỷ thôi đi, ở đây đông người, Liên Liên muội lại đi chung với vương gia thì làm sao có thể phản ứng khi gặp ta*" Hạ Vũ Nham tức giận kìm nén, đại tỷ của hắn thật nhu dốt lại tỏ ra thông minh.

"*Cảm tạ đại tỷ quan tâm đến muội, ta xin nói rõ, thứ nhất ta là vương phi không thể thất thố trước các quan đại thần được, như thế sẽ làm phu quân ta mất mặt và cho rằng ta không rõ quy củ, thứ hai vì Ly Vân là Ninh Quốc công chúa, khi nói chuyện với công chúa không nên tùy tiện ăn to nói lớn như vậy, ta đúng là bị bệnh nhưng không đến nỗi ngốc nghếch*"

Nàng cười lạnh, Hạ Tư Thanh mặt xanh như tàu lá chuối, các quan đại thần cho rằng nàng nói đúng lại trách móc vị đại tỷ này sao lại đi nói muội muội của mình như vậy, thật làm mất mặt Hạ gia.

"*Con thật biết nghĩ cho phu quân a, Hiên nhi thấy chưa, nương tử của con thật chu đáo, Hạ Tư Thanh người đừng nói chuyện này nữa, mau lui xuống đi*"

Thái hậu nắm lấy tay nàng vỗ nhẹ, đưa cháu dâu này làm bà thực thích.

"*Ta biết ngay người sẽ không quên ta mà*" Ninh Quốc công chúa tỉnh ranh cười.

Hạ Tư Thanh khuôn mặt đen lại, thái hậu lại không thích nàng ta, thật là tức chết đi được, vốn dĩ muốn làm Hạ Băng Liên bị mọi người cười nhưng không ngờ lại thành ra thế.

Tiêu Duật Hành ngồi nghiêng về một bên chậm rãi uống rượu xem kịch vui, hắn nhìn nàng đầy thích thú, vương phi của Tiêu Nam Hiên sao, hắn hớp hết rượu, ánh mắt lóe lên cay độc, tất cả phải là của hắn.

"*Không khi thật không thoải mái để Thừa Ngân kính dâng tiếng đàn góp vui*" Lý Thừa Ngân biết chắc tình hình hiện tại, cũng là do Hạ Tư Thanh quá nôn nóng.

"*Được rồi, mọi người cùng nâng ly đi*" Hoàng thượng lúc này khuôn mặt mới giãn nở, thật không sai khi chọn nàng làm vương phi, nàng thông minh mưu trí lanh lẹ, sau này con cháu có thể nối ngôi được a.

Lại ca khúc Tam Thốn Thiên Đường, Lý Thừa Ngân nhìn nàng đầy thách thức, tiếc rằng nàng chẳng buồn mà liếc nhìn nàng ta, nàng bây giờ chỉ chăm chú đến một người, Tiêu Duật Hành cuối cùng ta và người cùng gặp lại! Ngày ấy người hại ta ra nông nỗi này, bức ta phải chết, ông trời thật có tâm biến mong muốn ta thành hiện thực, ta sẽ từ từ rút mòn người.

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng nhìn thái tử không chớp mắt, con ghen của y nổi dậy, y lạnh lùng băng hàn quay quanh, nàng như cảm nhận được mà rung mình một cái, lại thấy y đang nhìn Tiêu Duật Hành một cách không chớp mắt như vậy, nàng ghé tai nói nhỏ

"*Người đừng suy nghĩ linh tinh, ta chỉ nhìn hắn có chút quen thuộc*"

Đột nhiên nàng khựng lại, nàng làm gì vậy, nàng là đang giải thích cho y sao, trước giờ nàng luôn mặc kệ người khác nghĩ ra sao cũng được nhưng bây giờ

lại vội vàng giải thích với y như vậy là ý gì đây. Tiêu Nam Hiên cong môi cười khề, tiểu vương phi có phải đã dao động với y hay không? Y bỗng dưng cười ngây dại.

Hạ Tư Thanh tay vo thành nắm đấm,ả siết chặt tay,cứ vui cười cho thỏa thích đi,ngày mai người sẽ không được yên bình đâu,Hạ Băng Liên!Chỉ riêng Hạ Vũ Nham ngồi một bên lấy rượu giải sầu,ánh mắt đau khổ nhìn về Hạ Băng Liên mà không ai thấy được,nhưng hần không hề biết nàng đã nhìn hần,đây là nhị ca luôn thương yêu nàng sao,luôn hiện trong tâm trí của nàng,lúc mới vào thân thể nàng như không kim được mà muốn nhảy cẫ lên vui mừng và tung hô "Nhị ca đã về" thật tiếc vì đó chỉ là kí ức cũ của Hạ Băng Liên,nàng là Huyết Liên,là một linh hồn thay thế,nàng có tư cách đón nhận nhị ca sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Rơi Vào Nước

Cung yến quá nhàm chán,nàng lấy cớ không khỏe muốn đi dạo hít thở không khí,thấy nàng xanh xao y lo lắng đòi đi theo nhưng lại bị nàng từ chối.

Bước chân chậm chậm đi lại gần hồ nước mênh mông,nàng đứng trên cây cầu hường thụ không khí trong lành,lại nghĩ ở hiện đại lúc muốn giải tỏa nàng đều ra biển mà ngắm nhìn biển đen bao la.

"*Tiểu thư người có tâm sự gì sao,muội thấy tiểu thư không được vui,cô gia bắt nạt tiểu thư sao*" Mạc Song kể bên bưng theo khay trà,sở thích của Hạ Băng Liên luôn là uống trà nóng khi ngắm cảnh hồ.

Nhắc đến Tiêu Nam Hiên đột nhiên tâm trạng nàng trùng xuống,nàng bao ngày qua cứ khó chịu trong lòng,lại có khoảng nghĩ đến Tiêu Nam Hiên,nàng cứ nghĩ y giận nàng chứ,lúc đuổi y đi tâm tư nàng đột nhiên đau nhói,lúc y xuất hiện nàng như vui vẻ hẳn lại,đây có phải gọi là bệnh hay không,nàng đã bận tâm suy nghĩ rất lâu.

"*Song nhi ta cũng không biết rõ nữa,tim của ta cứ đập mạnh khi Tiêu Nam Hiên cười,lúc hần làm trò trẻ con ta ngây người ra,ta và hần cũng chỉ gặp nhau gần bốn tuần,thử hỏi có phải hần lây bệnh cho ta không?*"

.....*Phụt*..... Mạc Song xém nữa đánh rơi khay trà,nàng bưng một tay,tay còn lại che miệng cười khúc khích.

"*Tiểu thư người thật là bị vương gia làm cho si ngốc rồi*"

"*Ta si ngốc?"*

"*Tiểu thư có phải người luôn cảm thấy rất vui vẻ khi vương gia luôn ở bên cạnh tiểu thư đúng không?*"

Mạc Song ngưng cười,lại hỏi nàng.

"*Ta rất vui vẻ sao*" Nàng ngây ngô khiến Mạc Song không thể nói lên lời.

"*Ai dơ cứ tưởng là ai đứng ở đây hóa ra là tam muội*" Hạ Tư Thanh cùng Lý Thừa Ngân đi đến.

"*Nơi này thật đẹp a,tiếc là bị xấu đi a*" Lý Thừa Ngân phe phẩy tay

"*Song nhi,muội nói xem vương gia có phải đang nhớ đến ta không,đi cũng lâu chắc vương gia lo cho ta lắm,chúng ta đi thôi*"

Nàng cười nửa miệng không quan tâm đến hai kẻ tự diễn.

Bị lơ cả hai giận đến đỏ mặt tía tai,Hạ Tư Thanh tay mạnh mẽ cầm lấy tay nàng quật ngược,quát tháo

"*Hạ Băng Liên người đừng tưởng mang vương gia ra là có thể hù dọa được ta,ta cảnh cáo người tránh xa vương gia ra,nếu không đừng trách ta không nể tình tỷ muội*"

Hạ Băng Liên mâu quang lạnh lẽo,nàng rất ghét ai chạm vào mình,theo phản xạ nàng bẻ co tay hất tung Hạ Tư Thanh về phía trước khiến nàng ta ngã nhào ra đất.

"*Ta không cầu hần,ta không chọn hần,tất cả là vương gia quyết định,đại tỷ không thấy hành động của mình có chút vô lý hay sao*"

"*Tiểu thư người có sao không,đại tiểu thư thật quá đáng*" Mạc Song vội đến đỡ nàng.

"*Người nha hoàn thì biết phận đi,chủ tử nói chuyện người dám xen vào,ta phải tát cho người tỉnh ra*"

Lý Thừa Ngân hung hăng giơ tay định tát Mạc Song lại bị nàng nắm lấy quật ngã nhào vào Hạ Tư Thanh,ánh mắt nàng lạnh lẽo tột cùng,dám động vào

người của nàng sao.

"Lý tiểu thư,bảo vệ chủ tử đó là trách nhiệm của Song nhi,hơn nữa nàng ta là muội muội của ta,Lý tiểu thư đừng tự ý hạ thấp người khác rồi ra tay đánh người"

Bị ngã đau lại bị Lý Thừa Ngân đè lên Hạ Tư Thanh nổi giận đứng dậy ra đòn nhắm vào nàng.

Ánh mắt nàng lóe lên ngã ngửa ra sau tránh né,nàng đáp trả Hạ Tư Thanh. Vì cứ ngỡ Hạ Băng Liên không biết võ công sẽ bị đánh bay nhưng tình thế bị nàng phản công làm ả có chút lảo đảo lùi về,nàng không tin Hạ Băng Liên lại phản công được,có chút vô lý,phế vật này không thể biết võ công được.

Được,nếu đã đánh đối diện không được vậy thì phải đánh vào chân nàng,ý nghĩ hiện ra nàng ta chường mạnh xuống chân,nàng nhanh nhẹn nhảy lên thành cầu tránh né đúng lúc Lý Thừa Ngân vẫn ngồi ở chỗ bị ngã,thấy sơ hở nàng ta đứng phắt dậy đưa tay đẩy mạnh chân nàng khiến nàng lảo đảo không có thể mà ngã ùm xuống hồ.

Mạc Song hoảng hốt đánh rơi khay trà.

"Tiểu thư...hự"

Mạc Song bị Hạ Tư Thanh điểm huyệt không nhúc nhích được.

"Hừ,nha hoàn hồn lảo,đó là bài học dạy cho nàng,người nên ngoan ngoãn nghe lời"

"Mau cứu tiểu thư,tiểu thư không biết bơi,cầu đại tiểu thư mau cứu tiểu thư nhà ta,cầu xin người...hichic" Mạc Song la hét cầu Hạ Tư Thanh.

Vốn dĩ Hạ Băng Liên không biết bơi,hồ lại sâu nếu không mau cứu nàng sẽ chết mất.

Hạ Tư Thanh và Lý Thừa Ngân nghe đến vội nhìn xuống,nàng đứng là đang vùng vẫy trời lên mặt nước,Lý Thừa Ngân hoảng sợ định nhảy xuống cứu liền bị Hạ Tư Thanh cản lại.

"Thanh Thanh người làm cái gì,nàng ta sắp chìm,mau cứu nàng"

"Không phải người muốn loại bỏ nàng ta sao,đây là cách tốt nhất và cũng là lý do không ai nghi ngờ chúng ta,cứ để nàng chết từ từ,ta phải nhìn gương mặt khốn khổ của ả"

Hạ Tư Thanh cay độc thốt lên lời,Lý Thừa Ngân nhớ sự ra đời im lặng nhìn nàng,Mạc Song trợn mắt cả kinh.

"Hạ Tư Thanh người là đồ yêu nữ,người thật độc ác,người mưu hại vương phi,vương gia sẽ không tha cho người,mau thả ta ra"

CHÁTTTTTTT

"A..."

"Nói cho người biết vương phi sẽ là ta,nàng ta cũng chỉ là phế vật phải chết từ lâu rồi,để cho nàng sống đến ngày hôm nay là quá đủ"

Khóe môi Mạc Song rỉ máu,Hạ Tư Thanh bị nàng mắng chửi liền tát nàng một cái rõ đau,bàn tay in rõ lên khuôn mặt trắng trẻo.

Nàng cắn răng trừng mắt lớn nhìn Hạ Tư Thanh,à ta đúng là con người thâm độc.

Hạ Băng Liên ở dưới hồ nước vùng vẫy mãnh liệt,nàng cái gì cũng được chỉ có mỗi tội không biết bơi,nàng cảm thấy cơ thể mình đang nặng dần,cánh tay cũng đã mỏi,nàng dần bị chìm xuống,trong tiềm thức nàng tự trách sao lại không học bơi kia chứ,số kiếp nàng phải kết thúc ở đây sao,chẳng lẽ nàng không được sống sao,mắt nàng nhắm chặt...Tiêu Nam Hiên...

Ý thức cuối cùng của nàng lại nhớ đến y,tay nàng lơ lửng mơ hồ thấy y đang tiến tới nàng.

Ừmmmm.....Tiêu Nam Hiên trút bỏ y phục nhảy xuống cứu nàng,thấy nàng lơ lửng hai mắt nhắm nghiền càng làm cho tay chân y trở nên nhanh hơn tiến đến gần với lấy tay nàng nhưng do dao động trong nước làm tay nàng lay động mạnh.

Trong tiềm thức nàng cảm giác được Tiêu Nam Hiên đang ở rất gần nhưng lại không chạm được,mắt nàng hé mở nhưng lại mơ hồ không thấy rõ,chỉ mơ hồ nhìn có bóng người,không phải là thần chết đến đón nàng đó chứ.

Chết tiệt nàng mất ý thức rồi

Y thăm chửi,hơi thở cũng yếu dần lấy hết hơi cuối cùng y hét lên *"LIÊN LIÊN...Ơc..."*

Không ổn rồi,nàng mau mở mắt ra.

Y thăm cầu,thân người y mệt quá.

Hạ Băng Liên ù tai thoáng nghe tên mình,nàng mở to mắt ra,đúng là Tiêu Nam Hiên,tay nàng lấy hết sức nắm lấy tay y,nàng kéo y lại gần ôm chặt lấy đầu,môi lạnh của nàng đặt lên bờ môi ấm áp của y,nàng truyền hơi thở cuối cùng của mình cho y rồi nhắm mắt buông thả.

Tiêu Nam Hiên được hơi liền tỉnh lại,phải nhanh chóng đưa nàng lên trên,y ôm trọn nàng vào lòng bơi trở lên,vì hai người quá nặng,sức nước áp đảo lại thêm y bị mất sức nhưng vì nàng y vẫn cố chịu.

Cuối cùng cũng ngoi lên,Hạ Vũ Nham đỡ lấy nàng lên nhưng bị Tiêu Nam Hiên hất tung,Hạ Tư Thanh và Lý Thừa Ngân định trốn chạy lại bị Vân Phi điểm huyết bắt giữ.

"Liên Liên tỉnh dậy đi đừng làm ta sợ,ta không giận nàng đâu mà....người đâu mau gọi thái y"

Cả người y run lên vì sợ,lúc này nếu y không đi tìm nàng thì có lẽ nàng đã bị hại chết,quay đầu ánh mắt lạnh tanh nhìn Hạ Tư Thanh và Lý Thừa Ngân đang bị bắt giữ,y gần lên từng chữ.

"Đem bọn chúng nhốt lại,không có lệnh của ta không ai được phép vào thăm"

"Vương gia anh minh,là nàng tự ngã ta không biết gì hết,thả ta ra"

Cả hai khóc la um sùm,thừa tướng và Hạ Vũ Minh cầu khẩn nhưng đổi lại là cái nhìn lạnh tanh của y.

Y nhắc bổng nàng mang nàng vào phòng Tiêu Ly Vân,ai cũng hoảng hốt khi nghe được nàng bị như vậy.Thái y bị thúc hối lại bị vương gia làm cho sợ run cả người.

Mạc Song sau khi được Long Ảnh giải huyết cũng không một tiếng cảm ơn mà chạy đi.

"Thái y sao rồi,Liên nhi của ta sao rồi" Thái hậu tỷ nữa đã ngất khi nghe tin,mới còn trò chuyện vui vẻ lại thành ra thế này,tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ.

"Mẫu hậu người đừng xúc động ảnh hưởng sức khỏe a,thái y sẽ cứu được Băng Liên" Hoàng đế đỡ lấy thái hậu khuyên dỗ ba lời.

Chỉ là không khí chìm trong ngột ngạt khi Tiêu Nam Hiên phẫn nộ phát hàn khí bao trùm cả căn phòng,ai cũng sợ hãi không dám lên tiếng mãi cho đến khi thái y mở miệng.

"Vương...vương..."

"NÓI MAU"

"Vâng vâng vương phi bị ngạt nước,hơi thở yếu đi do ngạt khí cộng với nội thương bên trong chưa lành hẳn,vương gia tha tội cho thần bất tài,thần không thể đảm bảo vương phi bao lâu sẽ tỉnh,vương phi có thể bị...."

Bị Tiêu Nam Hiên quát to thái y nhanh chóng nói ra,hắn quỳ xuống cuối mặt.

Thái hậu nghe được ngất ngây tại chỗ,hoàng thượng cũng bàng hoàng.

"Mau đỡ thái hậu về cung"

Y như bị kích động,siết chặt bàn tay của mình y đâm mạnh vào tường.

"Cút hết cho bốn vương"

Tất cả nhanh chóng đi hết,chỉ có hoàng đế thờ dài chậm rãi đi ra,Tiêu Ly Vân muốn nói nhưng bị y liếc làm cho sợ hãi đi ra ngoài,Mạc Song sau khi nghe được liền trụ không nổi ngã xuống nhưng được Long Ảnh đỡ lấy dìu đi.

Trong phòng chỉ còn nàng và y,bước đến bên nàng y ôm nàng vào lòng,một giọt hai giọt rồi nhiều giọt nước mắt lăn trên má y,y đau lòng khấn cầu nàng tỉnh dậy,là tại y không tốt,tại y không bảo vệ được nàng,thân thể nàng lạnh dần y càng ôm chặt hơn,y phải sưởi ấm cho nàng.

"Nàng mau tỉnh dậy,nàng đừng dọa ta nữa ta biết lỗi rồi nàng mau tỉnh dậy đi"

Ngoài cửa Hạ Vũ Nham hai mắt đỏ ngầu vì tức giận,kẻ nào hại nàng đều phải trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đi Bắc Chu

Đã 2 ngày trôi qua đôi mắt nàng cứ nhắm chặt, khuôn mặt hồng hào nay lại trắng bệch và tiều tụy, thái hậu cũng vì nàng mà lâm bệnh, mọi chuyện đều là do Hạ Tư Thanh gây ra, 2 ngày qua Hạ Tư Thanh cùng Lý Thừa Ngân bị Tiêu Nam Hiên đàn áp, y mặc kệ những lời thỉnh cầu của tướng quân và thừa tướng, vì đây là chuyện xảy ra trong hoàng thất mà nàng lại chính là vương phi, kẻ nào hại nàng kẻ đó phải trả giá.

Từ khi nàng bị hôn mê y luôn túc trực bên cạnh nàng dù Long Ảnh có khuyên ngăn nhưng đều bị y lạnh lùng phớt lờ, mặt y bây giờ xanh xao do thiếu ngủ, thậm chí 2 ngày qua y cũng chưa ăn gì, chỉ ngồi nắm chặt tay nàng không buông.

Chiến thần Tiêu Dao vương phong ba trên chiến trường, lạnh nhạt vô đối, nữ nhân không thêm đề vào mắt nay lại vì một vương phi phế vật lo lắng đến tiều tụy thân mình, mọi lỗi lầm đều do y mà ra, nếu như ngày đó y không phát bệnh thì nàng cũng sẽ không bị trọng thương, đã vậy y còn hờn dỗi nàng.

"Vương gia ngài ăn chút gì đi" Mạc Song bung bát tổ yến đi vào, nàng lo lắng không kém gì Tiêu Nam Hiên, nếu tiểu thư có chuyện gì thì nàng làm sao ăn nói với Quái Y Thái.

Y không nhìn Mạc Song, một mực nắm lấy tay nàng không buông, Long Ảnh thấy vậy cũng không cam lòng, dù biết tiểu vương phi hôn mê đã lâu chưa tỉnh nhưng Mạc Song cũng vì đó mà ngày càng xanh xao mà vương gia lại không thêm đề ý đến công sức của Mạc Song làm Long Ảnh có chút không cam lòng.

"Vương gia đây là tổ yến, hai ngày qua ngài chưa ăn gì, nhìn ngài xanh xao như vậy vương phi sẽ đau lòng"

"Ta không muốn ăn các người lui đi"

Giọng nói có phần khàn khàn, y mệt mỏi xua tay bảo mọi người lui xuống, một vương phi ngang tàng nay lại thêm vương gia cứng đầu, cả 2 người nhìn nhau thờ dài tuân lệnh lui xuống.

Đúng lúc Ninh Quốc công chúa hầm sen canh đến cho ca ca của mình, nàng vẫn lo cho Tiêu Nam Hiên, đợi tới khi Hạ Băng Liên tỉnh lại thì y đã trở thành cái xác khô rồi.

"Ca, huynh mau nhìn xem ta mang gì đến"

Tiêu Nam Hiên hơi nghiêng đầu, y muốn được yên ổn nhưng không được.

"Muội để đó đi, ta muốn yên tĩnh, ra ngoài đi"

Ninh Quốc công chúa nhìn Hạ Băng Liên thờ dài, 2 ngày nay nàng chưa tỉnh lại, nếu không tỉnh thì ca ca của nàng cũng sẽ như Hạ Băng Liên mất.

"Ca, huynh đã hai ngày qua chưa ăn uống gì rồi, nội tổ mẫu vì Liên Liên mà ngã bệnh chẳng lẽ huynh muốn nội tổ mẫu lo lắng cả huynh luôn sao, hơn nữa nếu nàng ta tỉnh dậy thấy huynh gầy gò xấu xí như vậy thì liệu nàng có thích huynh không"

Đi đến trước mặt y, Ninh Quốc công chúa dừng mãi nói ra hết lời mặt dù nàng run sợ.

Tiêu Nam Hiên ngẩng người ra, màu quang y lạnh tanh co lại

"Nàng thích ta, nàng sẽ thích ta, nàng là của ta"

"Nếu vậy huynh phải ăn, không ăn nàng ta sẽ không thích huynh"

Nghe lời Ninh Quốc công chúa y nhanh chóng cầm lấy bát sen canh chậm rãi ăn mất vẫn không rời nàng, y phải tận mắt thấy nàng tỉnh dậy.

Khẽ mỉm cười, Ninh Quốc công chúa chưa bao giờ thấy ca ca của mình như thế, lúc nào huynh ấy cũng lạnh nhạt, hờ hững và không quan tâm đến những thứ xung quanh, từ lúc mẫu phi của Tiêu Nam Hiên mất mọi tính cách của y trở nên xa lạ, y chỉ vui vẻ với nội tổ mẫu và Tiêu Ly Vân nàng, chưa bao giờ nàng thấy ca ca của mình vì nữ nhân khác mà mất ăn mất ngủ.

Ninh Quốc công chúa chậm rãi đi ra, nàng ngoảnh đầu lại nhìn lần cuối rồi bước đi nhanh chóng, nàng thầm nghĩ nếu nàng như vậy thì người đó có lo lắng như huynh ấy không, nàng ngược mắt lên khoảng trời rộng cười mỉa, người đó sẽ không bao giờ.

Trong tiềm thức, Hạ Băng Liên cảm thấy mình đang bay bổng, nàng chết rồi sao, đưa mắt nhìn xung quanh, một khung cảnh thật quen mắt nhưng nàng không nhớ nơi này là đâu.

Nàng bước đi trong tiềm thức, xung quanh lúc mờ ảo lúc rõ ràng, tâm trí nàng như đang diễn biến theo tiềm thức, nàng thấy ở phía dưới bỗng dựng bốc khói và rồi lửa bốc cháy, phía dưới thật hỗn độn, nhiều người nhanh chóng dập lửa nhưng duy nhất chỉ có 1 người lại đứng cười điên cuồng, là ai chứ, nhìn rất quen, người phụ nữ đó còn cả đứa trẻ đang khóc òa lên nữa, nàng đưa tay ôm đầu, cảm thấy thật đau, mắt nàng hoa cả lên, thật choáng váng, người nàng nặng nề rơi xuống.

"Khụ khụ khụ"

Khỏe miệng nàng nôn ra một ngụm máu, Tiêu Nam Hiên cúi thiếp đi nghe tiếng ho khan của nàng y lập tức tỉnh dậy liền thấy nàng như vậy, mắt y lạnh lại.

"Thái y mau gọi thái y cho ta"

"Vương gia có chuyện gì vậy?" Long Ảnh ở ngoài nghe được vội chạy vào.

Mạc Song tròn to mắt nhìn y ôm nàng, khỏe miệng nàng có máu.

"Tiểu thư..."

Mạc Song đến cầm tay nàng bắt mạch, nàng cũng là học y từ Hạ Băng Liên, dù không giỏi nhưng nàng cũng có thể cứu sống mạng người.

"Sao rồi, nàng sao rồi"

Ghi nàng chặt trong lòng Tiêu Nam Hiên như ngồi trên đồng lửa, chỉ thấy gương mặt Mạc Song tái đi rồi cuộc nàng làm sao.

"Mạch đập rất yếu, nội thương bị hao tổn nặng, tiểu thư bị nội thương bao giờ"

"Có cách nào giúp nàng"

"Nô tỳ không biết, nếu không tìm cách tiểu thư sẽ nguy mất"

Tiêu Nam Hiên khựng người trầm lặng, nội thương nàng bị nghiêm trọng như vậy là do độc tố trên người y, làm sao để cứu nàng đây.

"Vương gia, thuộc hạ có ý kiến" Vân Phi phía ngoài đi vào.

"Mau nói"

"Dạ, thuộc hạ nghe được ở Bắc Chu có loại thảo mộc ngàn năm trị trọng thương, nếu tìm được thuộc hạ nghĩ vương phi sẽ được cứu"

"Bắc Chu lạnh giá quanh năm lại có thảo mộc như vậy sao"

Tiêu Nam Hiên thật không thể tin.

"Bắc Chu.... Thảo Quyết Băng, ý huynh có phải là Thảo Quyết Băng"

Mạc Song ngẫm nghĩ hồi lâu cuối cùng cũng nhớ đến.

"Thảo Quyết Băng không phải rất quý hiếm sao, Bắc Chu tuy lạnh nhưng biết kiếm ở đâu"

Long Ảnh cũng như Tiêu Nam Hiên không tin được.

"Long Ảnh người không biết Bắc Chu chính là nguồn gốc của Thảo Quyết Băng, chỉ cần chúng ta tìm tận hang động, may mắn chúng ta sẽ có được, đây cũng là cách cứu vương phi chúng ta"

Vân Phi khẳng định lại, Mạc Song cũng tán thành với ý của Vân Phi.

Nhìn nàng khỏe môi rí máu Tiêu Nam Hiên không thể chần chừ được nữa, y lên tiếng.

"Mau về chuẩn bị, chúng ta sẽ xuất phát liền"

"Vương gia còn một điều thuộc hạ chưa nói, đó là Thảo Quyết Băng nếu rời xứ lạnh nó sẽ héo, vì vậy chúng ta phải mang theo vương phi"

"Được ta biết rồi, Mạc Song người giúp nàng chuẩn bị, ta đi xin ý chỉ của hoàng thượng"

Mọi người cùng nhau hành động, y nhất định sẽ cứu được nàng rồi sẽ cùng nàng thành thân, nàng sẽ là tân nương đầu tiên của y và mãi mãi là duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Sủng Nịnh

Bắc Chu một đất nước lạnh giá quanh năm nhưng lại là một đất nước hùng mạnh ngang tầm Đông Hán, Hoàng đế Bắc Chu đã qua đời cách đây 15

năm,người lên ngôi sớm nhất khi chỉ là một đứa trẻ chính là Khương Lạc Tước một vị hoàng đế anh minh công bằng được dân chúng ái mộ,nghe nói vị hoàng đế này lạnh giá như băng,ngay cả hoàng hậu cũng bị phớt lờ,các phi tần khác vào cung đều bị áp bức dã man bởi hoàng hậu là con gái thừa tướng nên cật thế lộng hành bắt nạt các phi tần khác.

Trên cỗ xe ngựa Tiêu Nam Hiên ôm nàng trong lòng,những người đi theo chỉ có Long Ảnh,Vân Phi,Mạc Song và Tiêu Ly Vân.

Vốn dĩ chỉ có 3 người bọn họ nhưng khi nghe được Ninh Quốc công chúa một mực đòi theo,hết cách hoàng đế đành đồng ý và thế là họ đã đi gần đến.

" Hiên ca,tẩu tẩu bị huynh ôm như vậy chắc sẽ ngạt chết,huynh để nàng ta xuống đi "

" Ta phải bảo vệ nàng,ta cho muội theo cũng vì phụ hoàng,muội còn lằng nhằng thì hãy về Đông quốc đi "

Y lạnh lùng trừng mắt làm nàng ủy khuất,từ trước giờ nàng muốn gì Tiêu Nam Hiên đều đồng ý,nhưng bây giờ y lại có Hạ Băng Liên,xem ra nàng bây giờ chỉ xếp thứ 2 thôi.

" Ca thiên vị tẩu tẩu " Ninh Quốc công chúa bấu môi tay vén màn lên xem " Ca,mau nhìn,chúng ta đến Bắc Chu rồi "

Tiêu Nam Hiên khẽ nhìn,quả thật đã đến,hoi lạnh đã bắt đầu tăng dần,y choàng áo lên người nàng vì sợ nàng lạnh,suy nghĩ trong đầu y hiện lên: " Liên Liên nàng phải cố lên,ta sắp tìm được thuốc cho nàng "

Xe ngựa vào cổng thành thì bị quan binh chặn lại.

" Đứng lại,trên xe có những gì "

" Hồn lảo,đây là xe ngựa của vương gia nước Đông các người to gan dám chặn " Long Ảnh giờ ra lệnh bài,quan binh lập tức cuống đầu tạ tội tránh ra.

Xe đã vào trong thành mọi người xung quanh nhìn một cách lạ lùng,người dân nép qua một bên nhường cho xe ngựa đi qua,Vân Phi xem xét tình hình rồi bẩm báo.

" Vương gia tiếp theo ta làm gì "

" Đến hoàng cung Bắc Chu,Khương Lạc Tước sẽ không thích nếu ta không vào " Y vừa nói xong cũng là lúc nàng đang dần tỉnh lại.

" Ca,ca tẩu tẩu tỉnh rồi huynh mau nhìn "

Ninh Quốc công chúa hô to làm mọi người chú ý,Mạc Song mừng rỡ nhảy cẫng vào.

" Liên Liên nàng tỉnh rồi,tốt quá,thật tốt quá "

Y cầm bàn tay nàng áp vào mặt mình,y muốn cảm nhận được hơi ấm từ tay nàng,nàng là thật sự đã tỉnh.

" Ta khát "

Cổ họng nàng đau rát,nàng khẽ nhăn mặt khi vừa cất lên tiếng nói đầu.

" Long Ảnh mau đưa nước cho ta "

" Vương gia nước đây "

Long Ảnh hai tay đưa nước cho Tiêu Nam Hiên,y dựng nàng dậy để nàng dựa vào lòng mình chậm rãi cho nàng uống nước.

" Người tỉnh thật tốt,ca ca ta vì người mà mấy ngày nay mất ăn mất ngủ "

Ninh Quốc công chúa nắm lấy tay Hạ Băng Liên,nàng cũng rất lo cho Hạ Băng Liên,vốn dĩ Hạ Băng Liên từ nhỏ đã không biết bơi,hôm đó Hạ Tư Thanh và Lý Thừa Ngân cố ý muốn sát hại nàng và đang bị giam ở tù lao.

Nghe vậy nàng ngược đôi mắt lên nhìn y,vào hôm đó lúc nàng bị chìm,người đầu tiên hiện ra trong đầu nàng chính là tên biến thái này,nàng có chút sốt,nhìn mặt y xanh xao hiện rõ.

" Ta hôn mê bao lâu rồi "

" Tiểu thư người hôn mê đã bốn ngày rồi,người làm muội lo lắng lắm hicc " Mạc Song sụt sịt nhưng không dám nhào đến ôm nàng vì nàng đang được cái vị hồ danh chiến thần kia bao trùm lại,ánh mắt y như rằng đe không được cướp nàng làm ai cũng muốn khóc nhưng không ra tiếng.

" Bốn ngày lận sao "

Nàng tròn tròn mắt,uống vài ngụm nước thôi mà hôn mê đến 4 ngày,nàng thật không thể tưởng tượng rằng lại lâu đến vậy.

" Nàng tỉnh là tốt, là ta không chu đáo bảo vệ nàng, hai người bọn họ dám cấu kết hại nàng, đợi khi về ta sẽ trị tội "

" Hiền, nàng ta là đại tỷ của ta, nếu người thương ta thì hãy tha cho bọn họ đi, ta không muốn hoàng cung náo loạn "

Nàng nói về thiết tha yêu cầu, người nàng dựa vào lòng y, tim y nhảy loạn lên.

" Không được, mưu hại vương phi bốn vương không thể tha thứ "

" Đi mà Hiền "

Nàng nắm lấy tay y lắc nhẹ, Mạc Song há mồm xem rót xuống có phải khi bị té xuống hồ nàng đã đập đầu vào đâu không.

Không chỉ mình Mạc Song mà bao nhiêu người khác cũng nghĩ vậy, chỉ duy nhất Ninh Quốc công chúa là biểu hiện bình thường, Vân Phi ngồi đánh xe ngựa cũng bị lệch tay lái, Long Ảnh run người như không dám tin đó chính là vương phi.

" Nàng...nàng khi té xuống có đập trúng thứ gì không "

Tiêu Nam Hiền phẫn má hồng lấp bắp hỏi, Ninh Quốc công chúa tò mò thấy lạ, khi không sao lại hỏi Hạ Băng Liên như thế.

" Ca, huynh hỏi gì kì vậy, Băng Liên té xuống hồ đương nhiên đập phải nước " Ninh Quốc công chúa ngại thẹn trả lời giùm Hạ Băng Liên, Vân Phi nghe được cũng xem thổ huyết mà ngất, Ninh Quốc công chúa hôm nay sao lại để quên trí thông minh ở lại Đông quốc cơ chứ.

" Ta không đập phải thứ gì hết, các người làm gì phải ngạc nhiên như vậy, Tiêu Nam Hiền ta nói cho người biết, nếu người không đồng ý thì đừng mong Hạ Băng Liên ta thủ người làm phu quân "

Hạ Băng Liên phồng má giận dữ quay mặt sang chỗ khác.

" Ấy đừng mà nương tử ta đồng ý ta đồng ý được chưa "

Ninh Quốc công chúa ngại người nhìn Tiêu Nam Hiền đỏ dầm Hạ Băng Liên, không phải chứ, ca ca của nàng lại sùng nịnh Hạ Băng Liên như thế.

" Người nói rồi đấy, mọi người ở đây làm chứng cho ta "

Nàng liếc đôi mắt lạnh nhìn qua một lượt, bọn họ sợ run cả người vội gật đầu, ngay cả Ninh Quốc công chúa cũng sợ hãi gật đầu theo, nàng từ khi nào trở nên như vậy, từ lúc ở trong yến tiệc phong thái của nàng đã có sự thay đổi, không nhút nhát như Hạ Băng Liên lúc trước, rất oai phong khi nói lại đạo lý với Hạ Tư Thanh, nàng cứ nghĩ ở bên cạnh ca ca của nàng thì Hạ Băng Liên sẽ có chỗ dựa để trị Hạ Tư Thanh nhưng mà hôm nay ngay trong xe ngựa Hạ Băng Liên chỉ một câu đã hạ gục chiến thần liền ngay lập tức, có phải nàng đang hoa mắt không, vị vương gia mệnh danh xem nhẹ nữ nhân nay lại đi sùng nịnh Hạ Băng Liên nhút nhát, mà nói nàng ta nhút nhát cũng không phải, nàng đã thay đổi hẳn, cảm nhận bây giờ chính là Tẩu Tẩu đã chính thức hạ gục chiến thần ca ca và trở nên cường đại.

Cổ xe ngựa hướng hoàng cung Bắc Chu mà đi, nàng khẽ mỉm cười, gương mặt Tiêu Nam Hiền lúc đó thật buồn cười, nàng chỉ định đùa giỡn y một chút, nhớ đến lúc nàng mở mắt thấy y bị ngạt nước, nàng như sợ hãi tiếp thêm sức mạnh mà vươn tay kéo lấy y truyền lại một hơi cuối cùng mà truyền hết cho y, bởi lúc đó nàng bỗng thấy sợ, sợ rằng mình sẽ đánh mất thứ gì đó bởi nàng chợt nhận ra, chính thứ đó đã nắm trọn tim nàng, thứ đó đã rất quan trọng với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Để Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngủ Cùng Nhau

Hoàng cung Bắc Chu, Khương Lạc Tước mặt lạnh băng ngồi trên ngai vàng, ánh mắt lãnh đạm quét qua một lượt nhìn các đại thần Bắc Chu đang cúi đầu, không ai dám hó hé 1 câu nào, chỉ có thừa tướng một mặt tươi cười bước ra tấu.

" Hoàng thượng, ngoài Đông thành đang có nạn hạn hán, thần nghĩ chúng ta nên trì hoãn việc bị nạn để tạo phúc cho long ân "

Khương Lạc Tước yên vị trên ngai vàng, hoàng hậu ngồi kế bên âm thầm quan sát từng biểu hiện của hoàng thượng, nàng với thừa tướng âm thầm liếc mắt nhìn nhau.

" Xin hoàng thượng hạ chỉ "

" Trẫm sẽ phái người giải quyết, khanh không cần phải gấp gáp "

Khương Lạc Tước lạnh lùng nói, thừa tướng tay hơi nắm lại nhưng môi vẫn tươi cười.

" Hoàng thượng anh minh "

Các đại thần trong triều thật khâm phục tài diễn xuất của thừa tướng. Bao năm qua hấn vất vả lấy lòng hoàng đế như vậy nhưng thật buồn cười khi hoàng đế chẳng màng gì đến hấn.

" Báo ooo....bẩm hoàng thượng vương gia nước Đông xin cầu kiến "

Lính canh ngoài cửa chạy ngay vào cấp báo, lời hấn vừa dứt nhiều người không khỏi bất ngờ, vương gia nước Đông Tiêu Nam Hiên sao lại đi đến Bắc Chu xa xôi này, trước kia cả 2 nước từng là bạn với nhau nhưng từ khi cuộc đại loạn 15 năm trước diễn ra giữa 2 nước không còn quan hệ thân thiết gì nữa, hôm nay tại Bắc Chu hoàng triều, vương gia nước Đông Tiêu Nam Hiên cầu kiến quả thật khiến người khác kinh ngạc.

Hoàng đế Khương Lạc Tước nhất thời nhú mày, đại loạn 15 năm trước hấn không bao giờ quên được, cái thảm sát tàn khốc đó đã cướp đi mẫu hậu và muội muội chưa đầy 3 tuổi của hấn khi hấn chỉ vừa tròn 5 tuổi, phụ hoàng của hấn vì đau buồn cùng với sự đàn áp tàn bạo đó đã qua đời cách đây 15 năm cũng chính là ngày đại loạn diễn ra, thật may mắn cho Khương Lạc Tước sống sót, một đứa trẻ ngây thơ bất hạnh cùng lúc mất đi phụ hoàng mẫu hậu và cả muội muội đáng thương của mình, ngay khi đăng cơ tính cách của một đứa trẻ 5 tuổi càng lúc càng lạnh, có thể nói trong hoàng cung người mà Khương Lạc Tước thật sự quan tâm chỉ có Thái hoàng thái hậu Trường Sa Mạc.

Không khí im lặng bao trùm cả không gian rộng lớn trong chính điện Bắc Chu, Khương Lạc Tước phong thái điềm tĩnh ra lệnh.

" Cho mời vương gia nước Đông vào cung "

" Truyền vương gia nước Đông vào cung " Thái giám tiếng gọi éc éc, ở ngoài chờ đợi Hạ Băng Liên bất giác rung mình, ở hiện đại nàng đã từng nghe qua tiếng thái giám trên tivi nhưng nàng biết đó chỉ là giả dạng còn bây giờ hiện tại ở cổ đại này thái giám thật sự thật khiến nàng rung mình.

Tiêu Nam Hiên thấy biểu hiện trên gương mặt nàng có phần nhẩn đi, y lập tức đỡ lấy nàng từ từ tiến vào hoàng cung Bắc Chu, giọng y nhẹ nhàng dỗ dành nàng *" Đừng sợ, có ta ở đây bảo vệ nàng "*

Hạ Băng Liên thân người cảm thấy thật ấm áp, tuy rằng nàng vẫn chưa chấp nhận y nhưng từng lời nói hành động và cử chỉ của y đều làm nàng do dự băng khuôn khó tả.

Cả 2 tiến vào cung trước sự ngạc nhiên của đại thần Bắc Chu, vị vương gia được mệnh danh chiến thần Đông Hán xem nhẹ nữ nhân nay lại nâng niu dịu dặt một nữ nhân dù không đẹp nhưng lại làm Tiêu Nam Hiên để ý.

Cả Khương Lạc Tước cũng lấy làm thú vị, hấn nhìn vào nàng, ánh mắt có phần sát khí khiến nàng liếc nhìn nhưng hấn lại tinh hơn liền nhanh chóng liếc nhìn nơi khác.

Nàng vừa rồi có cảm nhận sát khí phía trước đang nhìn mình, mà phía trước chỉ có hoàng đế Khương Lạc Tước và hoàng hậu Triệu Lan Nhi, hoàng hậu thì không thể có sát khí cường đại như thế, suy ra người vừa rồi nhìn nàng chính là hoàng đế Khương Lạc Tước kia.

Không riêng nàng nhận thấy, ngay cả Tiêu Nam Hiên cũng cảnh giác với vị hoàng đế này, không ai không biết bao năm qua hấn chưa từng từng hạnh phi tần, hay nói cách khác hấn cũng giống y không tiếp xúc được với nữ nhân, nữ nhân mà y muốn đeo bám nhất định chỉ duy nhất 1 mình Hạ Băng Liên, vòng tay hơi đan chặt như muốn nói rõ nàng chính là của y.

" Tiêu Nam Hiên cùng vương phi ra mắt hoàng thượng "

Y đứng hơi cuối đầu, giọng nói vài phần lạnh đi so với lúc yêu chiều nàng, từ trước đến nay y không bao giờ quỳ trước mặt ai dù người đó có là hoàng đế, đại thần trong triều bắt đầu bàn tán qua lại về vị vương gia này, quả thật y rất ưu tú, so với hoàng đế Bắc Chu đúng thật có phần đẹp mê người, làn da trắng với khuôn mặt hoàn hảo như vậy thật khiến người khác muốn chiêm đoạ, hoàng hậu Triệu Lan Nhi vừa thấy y cũng không giấu khỏi sự mê mẩn trong ánh mắt, rất may Khương Lạc Tước thường ngày không dòm ngó đến nàng, nếu không nàng sẽ chết trong tay kẻ điên cuồng này mất.

" Trẫm miễn lễ cho vương gia, không biết vương gia lạng lội đường xa đến Bắc Chu lạnh lẽo này phải chăng có việc gì cần trẫm giúp "

" A~, hoàng thượng quả thật rất hiểu ý, bốn vương hôm nay đến Bắc Chu muốn thỉnh cầu hoàng thượng cho phép ta được đi tìm Thảo Quyết Băng "

Tiêu Nam Hiên phong thái bình thản, y đứng thẳng người tay chấp lại hướng Khương Lạc Tước cầu kiến.

" Ô, Thảo Quyết Băng nghìn năm ra bông kết trái là một loài thảo dược quý hiếm ở Bắc Chu, chẳng hay vương gia tìm Thảo Quyết Băng để làm gì? "

" Thật ngại quá, nói ra rất dài dòng, vương phi của bốn vương bị trọng thương nặng, nghe nói Thảo Quyết Băng là loại thảo dược trị thương rất hữu dụng, được hay loài thảo dược này chỉ ở Bắc Chu mới có, không biết hoàng thượng có thể cho bốn vương đi tìm được không, khi tìm xong bốn vương sẽ tức khắc rời đi "

Câu cuối cùng của Tiêu Nam Hiên vốn rõ ràng, Khương Lạc Tước này kiểm nhãn lại, Tiêu Nam Hiên lại thẳng thắn nói ra những lời như thế thật không

hỏi danh là vương gia nước Đông lạnh lùng tàn nhẫn,y có thể nói ra những lời như vậy,hon nữa bên cạnh y hần quan sát kỹ gương mặt của Hạ Băng Liên,nàng có phần nhợt nhạt,hơi thở cũng không mạnh,người dựa vào Tiêu Nam Hiên mà đứng chứng tỏ nàng quả thật bị trọng thương,nhận thấy điều trước mắt không đáng nghi ngờ,Khương Lạc Tước nhanh chóng nở nụ cười hiếm có khiến đại thần phải kinh ngạc,ngay cả hoàng hậu Triệu Lan Nhi cũng xem mà thốt lên lời.

" Vương phi thật có phúc khi được vương gia quan tâm như vậy,trẫm cũng không nở phụ lòng vương gia,được rồi trẫm cho phép ngài tự ý đi lại vùng băng Bắc Chu "

" Hoàng thượng không được a "

Triệu Tàn Thủy lên tiếng phản bác gây xôn xao khắp triều.

" Hừm,thừa tướng không đồng ý sao "

Khương Lạc Tước tựa tiểu phi tiểu khiến thừa tướng có dự cảm chẳng lành.

" Thật thất lễ xin hoàng thượng tha tội,thần nhất thời suy nghĩ chúng ta nên cử người hướng dẫn vương gia đây,nếu để vương gia lạc trong chốn băng lạnh lẽo thật không đúng a "

" Phải đó hoàng thượng,phụ thân thiếp vốn là người thận trọng,ngài nên chấp nhận " Triệu Lan Nhi môi cười yếu điệu lên tiếng.

Lời của nàng chẳng đá động gì đến hần,bị hần lơ tâm tư hoàng hậu thật không cam lòng.

" Ta thấy hoàng hậu nói rất phải,hoàng thượng nên đưa người theo bên cạnh chúng ta "

" Ô,vậy trẫm thuận ý vương phi đây vậy.....trẫm lệnh cho tướng quân theo vương gia nước Đông tìm thảo dược,mọi lệnh đều do vương gia ra quyết định "

Lời này càng làm hoàng hậu Triệu Lan Nhi ganh ghét Hạ Băng Liên,lời nàng ta nói hoàng thượng chẳng cho vào tai,ả tiện nhân này vừa nói liền lập tức trả lời,thật không cam lòng.

" Bốn vương cảm tạ hoàng thượng,cảm ơn thừa tướng quan tâm "

" Nên làm nê làm làm "

Thừa tướng ngoài miệng cười tươi nhưng bên trong lại mưu kế.

Triều chính như vậy đã kết thúc,thấy nàng mệt mỏi Tiêu Nam Hiên nhanh chóng xin cáo từ về quán trọ ngoài cung nghỉ ngơi,vì đi đường xa nên y có chút mệt mỏi,y cùng nàng rời đi tự nhiên nhưng một ánh mắt thâm hiểm vẫn luôn theo dõi y.

□□□□□□□□□□

Trong quán trọ mà Vân Phi tìm được,cả 6 người ở 3 phòng,Ninh Quốc công chúa ở trong phòng tay chân giầy giụa thật không cam tâm,nàng tự hỏi vì sao Tiêu Nam Hiên lại tranh giành Hạ Băng Liên với nàng,rõ ràng Hạ Băng Liên nói muốn ở chung phòng với nàng,vậy mà lại bị Tiêu Nam Hiên cự tuyệt bắt nàng ta ở chung phòng với y khiến nàng khóc không ra tiếng,Mạc Song cũng không khác gì Ninh Quốc công chúa,lúc nào nàng cũng ở bên cạnh Hạ Băng Liên,hôm nay lại xa cách như vậy,thật đáng lo ngại,chỉ duy nhất Ninh Quốc công chúa vẫn còn vui vẻ được vì ngoài cửa đã có người canh gác bảo vệ nàng,dù là cách xa qua lớp cửa nhưng Ninh Quốc công chúa vẫn cảm thấy vui vẻ hần ra.

Bên trong phòng của Tiêu Nam Hiên nàng do dự không biết phải làm thế nào,Tiêu Nam Hiên đang yên vị trên bàn uống trà,nàng được y dặn dò phải nằm nghỉ ngơi cho thật khỏe để ngày mai bắt đầu tìm kiếm Thảo Quyết Băng,nàng xoay người khẽ liếc nhìn y,nhìn sơ nàng vẫn thấy gương mặt xanh xao của y làm nàng có chút đau lòng,hần trong lúc nàng hôn mê y đã không được nghỉ ngơi đáng hoàng,nàng gượng lên ngồi thẳng dậy.

" Hiên,ngươi không ngủ sao "

" Nàng ngồi dậy làm gì,ta không mệt,nàng nằm xuống đi "

Tiêu Nam Hiên đặt vôi tách trà xuống bàn không may làm đổ khiến trà nóng vay bỏng tay y nhưng vì y ngồi xoay người lại nên nàng chẳng thấy gì,nén đau y vẫn đến bên nàng dỗ dành.

" Ngươi thật là xanh xao,ngươi nên ngủ một chút đi "

" Ta không mệt,nàng mau nằm xuống nghỉ đi "

Y nắm vai nàng ấn nàng xuống nhưng nàng lại nắm lấy tay y gạt ra,vừa hay nàng đụng phải vết trà bỏng của y khiến y khẽ nhăn mặt rút tay về.

" Ngươi làm sao vậy,tay ngươi bị đau sao? "

" À không có gì,chỉ là bỏng nhẹ thôi nàng mau nằm xuống nghỉ đi "

Nàng đột nhiên giật mạnh tay y vạch ra xem,tìm nàng bông thất lại,làm sao y bị bông mà nàng lại không hay biết,vội lôi trong người ra một lọ thuốc nhỏ nàng xoa đều lên chỗ bị bông của y,cảm giác mát mẻ truyền đến làm y dễ chịu hẳn ra,quả thật thuốc của nàng rất hữu dụng.

" Ngươi còn nói dối ta,đã phỏng to như vậy,rất đau phải không "

Nàng ngoài miệng mắng y như lại kê môi thỏ nhẹ,y khẽ mỉm cười trêu chọc nàng.

" Nàng đang quan tâm ta sao,nương tử "

" Ai...ai quan tâm ngươi,ta chỉ nghĩ tay ngươi như vậy Ly Vân sẽ trách ta vì không lo cho ngươi "

Phiến má nàng ửng hồng vội phản bác,y mỉm cười gian tà nhìn gương mặt ửng hồng của nàng thật thích thú.

Bỗng dưng y kê đầu lên vai nàng khiến nàng giật mình muốn đẩy ra nhưng khi thấy gương mặt xanh xao ngủ thiếp đi trên vai nàng chợt dừng tay,có lẽ nàng nên để cho y ngủ thì hơn,bàn tay nàng khẽ chạm lấy gương mặt của y,lần đầu nàng chạm vào y,hơi ấm của nàng làm cho y thật thoải mái,gương mặt y dần ra thoải mái vội đầu vào người nàng mà ngủ,hương thơm trên người nàng làm y dễ chịu mà ngủ quên,nàng tựa đầu của mình ra sau đồng thời cũng thiếp đi lúc nào cũng không hay.

" Vương gia ngài.... "

Long Ảnh toan vào thì thấy cảnh tượng như vậy,hắn lập tức bịt kín miệng âm thầm đi ra,vương gia của hắn hiếm khi ở cùng với vương phi,hiện tại lại ôm nhau ngủ như vậy,thật đáng mừng khi mối quan hệ của cả 2 đang ngày càng tốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mềm!

Ngoại khu cấm rừng phía Bắc Chu,thừa tướng Triệu Tàn Thủy thân người đi lại rụt rè như đang dòm ngó xem có ai xung quanh hay không,phía trước một bóng người đang đứng xoay lưng lại,tay hắn cầm chiếc quạt đen tuyền ve vẩy,gương mặt gian ác hiện lên nụ cười khinh miệt.

" Thần thỉnh an thái tử,thái tử lạng lội tới đây không biết có chuyện gì?"

Triệu Tàn Thủy khom người cúi thấp cung kính nói.

"Ta còn tưởng thừa tướng quên ta rồi chứ,Tiêu Nam Hiên đang ở Bắc Chu chắc thừa tướng cũng biết mình nên phải làm gì a "

"Thái tử bớt giận,Tiêu Nam Hiên đứng đã vào vương triều Bắc Chu,thần muốn biết thái tử muốn thần làm gì"

"Hahaha!!!thừa tướng quả nhiên rất hiểu ta,chỉ là ta muốn trong vòng 10 ngày tới sẽ không còn vương gia nước Đông"

" 10 ngày sao,nhưng mà....Tiêu Nam Hiên là người không dễ dàng đối phó,thái tử cũng biết thực lực của hắn mà đừng chứ"

Triệu Tàn Thủy thân người giật mình khi nghe những điều thái tử vừa nói ra,con người này thật là độc ác,ngay cả Tiêu Nam Hiên mà cũng muốn trừ khử,con người này quá nhẫn tâm rồi.

"Nói như vậy ngươi không làm được sao? Vậy mọi chuyện bấy lâu nay ngươi luôn cố giấu thì sao nhỉ?"

Hắn xoay người lại,quạt gấp mạnh,ánh mắt lạnh lùng nhìn Triệu Tàn Thủy.

"Thần không dám,thần sẽ làm theo lời thái tử"

Triệu Tàn Thủy cắn răng chịu đựng,nếu như không phải thái tử biết được những việc làm sai trái của hắn thì từ lâu hắn đã cho thái tử chết không toàn thay.

"Nhưng có một điều ngươi nên biết,chỉ trừ khử Tiêu Nam Hiên,tuyệt đối không được đụng vào Hạ Băng Liên,nghe rõ chưa"

" Vâng vâng thần đã rõ"

Thái tử quay đầu bỏ đi,đội hắn khuất mắt Triệu Tàn Thủy đứng thẳng người,đôi mắt ông trừng lên đầy giận dữ.

"Hừ!!ngươi đừng tưởng muốn làm gì thì làm"

Sương sáng sớm kéo theo hơi lạnh tràn khắp phòng, Tiêu Nam Hiên khẽ cựa quậy, cảm giác chạm phải cái gì đó mềm mềm, y nheo con mắt tỉnh dậy xem có thứ gì bên cạnh mình, y vẫn ngu ngơ, vẫn không biết nàng ở bên cạnh người đang nóng dần lên, miệng nàng há to không kịp phản ứng.

"AAAAAAA Tiêu Nam Hiên người đi chết đi"

Nàng một chân đạp mạnh y rơi xuống giường, y vội tỉnh chưa kịp phản ứng đã thấy thân người truyền đến đau nhức, y ôm lấy người vội đứng dậy trừng cái người vừa đạp mình.

"Nàng vì sao lại đạp ta kia chứ, đau chết ta"

"Người...người...người hỗn đản dám chiếm tiện nghi của ta, ta ném chết người"

Nàng vừa nói vừa ném gối vào y, những thứ gì trên giường đều bị nàng quơ lấy mà ném, Tiêu Nam Hiên gương mặt ngu ngơ vẫn không biết gì, tức mình y dùng nội lực gạt bay tất cả, y nhanh chân trèo lên giường khóa cả tay chân nàng lại, bị bắt ngờ lại mất thế nàng bị Tiêu Nam Hiên đè lên người, dù có vùng vẫy cũng không có tác dụng.

"Ca ca, tẩu tẩu mau dậy.....Á"

Tiêu Ly Vân vừa bước vào phòng đã thấy cảnh tượng không nên xem, tình hình là nàng nằm ở dưới còn y thì ngồi trên người nàng, vừa hay Ninh Quốc công chúa vào gọi bọn họ dậy ăn sáng, chưa kịp ra sao Ninh Quốc công chúa đã vội đóng cửa cái rầm chạy đi không kịp để nàng kêu cứu.

"Ly Vân đừng đi a, hiểu lầm rồi"

"Nàng đừng vùng vẫy nữa, sẽ động vết thương"

"Hừ, đồ ngựa đực mau buông ta ra, ta cứ la cứ vùng vẫy đó người làm gì được ta, buông ta ra mau"

Nàng kéo tay mãi nhưng không được, sức lực của nàng cũng bị khóa chặt bởi Tiêu Nam Hiên.

"Nàng thật hư, ta phải trừng phạt nàng"

Nói rồi y giơ tay cao lên hướng mũi nàng định đánh thì đột nhiên ngừng tay, đôi mắt nàng có vài tia long lanh như sắp khóc, gương mặt giận dỗi quay sang nơi khác, nàng nhắm đôi mắt lại mặc kệ y.

"Nàng giận ta sao, ta xin lỗi, đừng giận ta mà, ta chỉ đùa chút thôi"

Y rời người nàng, chưa kịp leo xuống đã bị bàn chân trắng nõn của nàng đá vào hạ bộ, y nhăn mặt ngã lăn ra sàn ôm lấy hạ bộ đau điếng.

"Nàng...nàng..."

"Ta sao, ta thích vậy đó tên biến thái dám chiếm tiện nghi của ta, hừ"

"Ta chiếm tiện nghi của nàng khi nào"

Y ủy khuất muốn khóc cũng không được.

"Người còn dám chối, khi này người dám sờ...à...ừ...sờ vào...ngực...ngực ta"

Đột nhiên nàng cả lăm lăm bấp không nói lên được câu hoàn chỉnh, y khựng người lại.

"Cái mềm mềm bé hơn bánh bao là ngực của nàng sao"

"Người nói cái gì? bé hơn bánh....bánh bao sao, đồ biến thái ta ghét người"

Nàng tức giận bỏ đi ra ngoài.

"Không không phải ta nói nhầm, nương tử nàng đi đâu quay lại mau"

Tình cảnh của y vô cùng đau khổ, y tự đánh vào đầu mình một cái, tại sao lại nói ra những lời như vậy chứ, nhưng mà lúc này y đã....thật mềm.

"AAA Tiêu Nam Hiên người đang nghĩ cái gì vậy...hơ...Máu mũi"

Máu mũi của y nhỏ xuống, mặt y nóng rang, mặt đỏ không thể tả, vừa nãy đích thị y đã chạm vào ngực nàng, điều đó làm y thật sung sướng nhưng mà thật khổ sở, y làm nàng giận rồi, phải đi xin lỗi rồi còn đồ đánh mẫu sư tử này mới được, y vội bận y phục chỉnh tề rồi đi ra ngoài tìm nàng.

☐ hôm nay Gon bạn đi làm về lại về nhà nói chuyện với mẹ Gon nên viết hơi sơ sài, mấy bạn thông cảm nhen, t5 này Gon sẽ đăng chap dài.

☐ Đón thử vị thái tử đó là ai nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Kinh Thành Bắc Chu

Trên bàn ăn gương mặt nàng tựa hồ không cảm xúc khiến Ninh Quốc công chúa có phần sợ hãi nhìn qua Tiêu Nam Hiên dò xét nhưng đối lại là ánh mắt trừng của y khiến Ninh Quốc công chúa càng kinh sợ hơn.

Mạc Song, Long Ảnh, Vân Phi và Ninh Quốc công chúa, cả bốn người khẽ liếc nhìn nhau hỏi xem vương gia và vương phi đã xảy ra chuyện gì, vừa lúc sáng này vương phi đột nhiên từ phòng đi ra, gương mặt đỏ bừng đầy giận dữ, còn vương gia thì phong thái vẫn bình thản nhưng đôi lúc lại liếc nhìn tiểu vương phi dò xét.

"Liên Liên nàng ăn món này nha "

"Không ăn "

Nàng trừng mắt nhìn y.

"Nàng vẫn chưa hồi sức nên ăn thật nhiều mới tốt "

"Ta ăn no rồi, Song Song muội đi với ta "

Nàng buông đũa đứng dậy bỏ đi khiến y có chút hụt hẫng, ánh mắt y trừng xuống.

"Ca ca, huynh đã chọc gì cho tẩu tẩu giận sao "

"Ừm, ta chỉ nói...e hèm...không có gì "

Y vội né tránh giả vờ ho khan khiến Ninh Quốc công chúa nhú mi mà nhìn.

"Không phải huynh làm gì có lỗi với người ta rồi chứ "

"Không có "

"Vậy sao tẩu tẩu lại giận?"

"Ta..."

Tiêu Nam Hiên cứng lời.

"Thôi ta phải vào triều Bắc Chu, Long Ảnh đi với ta, Vân Phi người bảo vệ công chúa cho tốt "

Y cũng rời đi, Long Ảnh cũng chỉ biết tuân lệnh theo sau, Ninh Quốc công chúa phồng má không cam chịu "Làm gì phải giấu ta chứ "

Trong kinh thành Bắc Chu người dân trên đường rộn ràng, nàng vận cho mình bộ y phục trắng đỏ, con người lạnh lùng bước từng bước toát lên khí phách mạnh mẽ.

Mạc Song thấy nàng rất lạ, có phải đã cãi nhau với vương gia rồi không, nhìn sắc mặt nàng không được tốt lắm Mạc Song lo lắng hỏi "Tiểu thư hay chúng ta quay lại quán trọ đi, muội thấy tiểu thư không được khỏe lắm "

"Ta không sao muội yên tâm, sức khỏe của ta đã hồi phục nhiều rồi " Nàng lắc đầu từ chối, hiện tại nàng không muốn nhìn thấy mặt của Tiêu Nam Hiên, hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng đến Bắc Chu, không khí cảm thấy thật thoải mái, trên cao là nắng nóng chói chang nhưng ở mặt đất lại có một luồng khí lạnh, nóng lạnh bao trùm khiến cho nàng có chút thoải mái, Mạc Song vốn đã hiểu tính tình của nàng, nàng đã nói thì sẽ làm.

Trên đường đi mọi người dân Bắc Chu nhìn nàng có vẻ lạ, nàng không quan tâm cho lắm cứ tiếp tục đi về phía trước.

Trên tầng lầu của Mai Viện còn gọi là lầu xanh nơi dành cho các công tử nhà giàu lui đến, Tiêu Duật Hành mấp mòi chén rượu, con người thích thú nhìn chăm chăm vào Hạ Băng Liên phía dưới, bên cạnh còn có hai mỹ nữ đang vuốt ve người hắn, ánh mắt như khiêu gợi Tiêu Duật Hành, hắn liếc nữa con mắt nhìn các nàng, đôi môi nhếch lên đầy khinh bỉ, phụ nữ chỉ có giá trị làm ấm giường thôi và nàng ta cũng thế, hương vị vương phi hắn nhất định phải có.

Đang đi đột nhiên nàng quay đầu nhìn về phía cửa sổ Mai Viện trên tầng cao, nàng vốn có cảm giác ai đó đang nhìn mình.

"Sao vậy tiểu thư?"

"Không có gì, đi tiếp thôi"

Nàng vốn định đi nhưng phía trước đột nhiên có người ngắt xiu, nàng nhanh chân đi lại xem, là một bà lão nhưng nhìn quần áo rất sang trọng.

"Lão phu nhân lão phu nhân người sao vậy?"

Nghiêng đầu về một góc nàng nhận thấy bà lão này còn có một nha hoàn đang khóc lóc, thứ nàng ghét nhất chính là làm ầm ĩ.

Tuy vậy nhưng danh phận thân y của nàng không cho phép nàng thấy người gặp nạn mà không cứu, đó là trái đạo lý.

Nàng vén váy ngồi xuống cầm lấy tay bà lão bắt mạch, cảm nhận được mạch tượng của bà lão đập loạn cả lên nàng vội dùng đến kim châm, mọi người ngạc nhiên nhìn dáng người nhỏ nhắn làm thành thực như thế, ngay cả nha hoàn đang khóc lóc cũng đã nín chờ nàng.

Bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng chạm vào từng huyệt đạo, chừng một lúc hơi thở bà lão ổn định hẳn ra, nét mặt cũng giãn ra thoải mái, ai cũng mừng rỡ vì kết quả rất tốt, một cô nương trẻ tuổi như vậy lại biết y thuật, quả thật ở Bắc Chu này rất hiếm.

"Lão phu nhân chắc hẳn đã đi dưới trời lạnh quá lâu, sức khỏe lại không được tốt, cơ thể người già sẽ dễ nhiễm hàn khi gặp gió lạnh, người nên đưa lão phu nhân về gia trang tĩnh dưỡng, ta đã giúp lão phu nhân đã thông mạch máu, người hãy kê theo đơn thuốc này, mỗi ngày 3 chén thuốc nhưng nhớ phải để còn hơi nóng mà uống mới có tác dụng"

Nàng sau khi đã nói xong liền đứng dậy rồi khi không kịp để nha hoàn ú ớ vài câu nhưng vì tình trạng hiện tại nha hoàn không nghĩ nhiều nữa nhanh chóng ra hiệu cho binh lính mang kiệu đến, chẳng mấy chốc người đã đi khỏi.

"Lão phu nhân đó thật may mắn khi gặp được tiểu thư"

Mạc Song bên cạnh vẻ mặt tươi sáng, tiểu thư của nàng thật là nhân hậu, thấy người gặp nạn nhanh chóng cứu giúp.

"Muội lại như vậy, đó là chuyện ta nên làm thôi, lão phu nhân đó tuổi đã cao bệnh tình sẽ không tốt nếu ta không ra tay, người xưa nói cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp mà"

"Oa... tiểu thư hôm nay lại vẫn chương như vậy, thật sự rất lạ nha"

"Muội thật là ngốc, không nói nữa mau đi thôi"

Nàng rời đi, phía sau một bóng người khẽ cười gian tà, hôm nay hắn phải khiến cho Tiêu Nam Hiên sống không được chết cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bị Y Phát Hiện

Trở về với tinh thần sáng khoái hơn hẳn vì nàng hay tin Tiêu Nam Hiên hiện tại đã vào triều Bắc Chu, Ninh Quốc công chúa đi lại bên cạnh Hạ Băng Liên đang thư thả uống trà, nhìn thoáng qua cách uống trà của nàng thật khiến cho người ta cảm thấy sáng khoái.

"Liên Liên à, từ khi nào người thích trà như vậy, trước đây ta không thấy"

"Vậy sao?" Hạ Băng Liên gương mặt không thay đổi, cử chỉ nhẹ nhàng khiến Ninh Quốc công chúa đột nhiên có cảm giác kì lạ.

"Người thay đổi nhiều quá, có phải Hạ Tư Thanh đã làm gì người không, nói đi ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho người" Ninh Quốc công chúa nắm lấy tay nàng, con người của nàng bình thân ngược nhìn.

"Hạ Băng Liên ta không phải là người dễ ỷ hiếp"

"Liên Liên, cách nói chuyện của người ta thấy rất xa lạ, người có chuyện gì giấu ta phải không"

"Công chúa suy nghĩ quá rồi, con người ai cũng phải thay đổi...." Nàng đứng dậy ngưng một chút, chậm rãi quay đầu thốt ra ba chữ còn lại.

"Ta cũng vậy!"

Ninh Quốc công chúa sững người, Hạ Băng Liên nói vậy là có ý gì, tuy biết rằng nàng thay đổi nhưng tại sao trong lòng Ninh Quốc công chúa lại có cảm giác nàng không phải là Hạ Băng Liên lúc trước, cách cư xử, hành động của nàng đều nói lên tất cả.

"Người thay đổi quá, Liên Liên ngày xưa hay cười, hay nói, không phải bây giờ chỉ có một gương mặt không biểu cảm lại còn khách sáo, ta cảm thấy không quen"

"Cười nói không phải là phong cách của ta, rất nhàm chán"

Ninh Quốc công chúa sững sốt, đang định nói ra thì nàng đã rời đi, cuối cùng chỉ còn lại Ninh Quốc công chúa ở đó.

Cùng lúc đó trong hoàng cung Bắc Chu.

Tiêu Nam Hiên đang cùng Khương Lạc Tước đánh cờ ở ngự hoa viên, cờ trắng đặt lên bàn cũng đúng lúc kết thúc ván cờ.

"Đã nhường" Tiêu Nam Hiên phong thái lạnh lùng gật đầu nhẹ.

"Không phải, là vương gia chơi cờ giỏi, trăm thua rồi" Khương Lạc Tước hất tay liền có nha hoàn đến đem bàn cờ đi chỗ khác.

"Hoàng thượng quá khen"

"Ta đã chuẩn bị ngựa cho vương gia, xem như là quà gặp mặt, đi đường bình an"

"Đa tạ hoàng thượng, Tiêu Nam Hiên xin quay về trợ quán chuẩn bị"

"Được"

Tiêu Nam Hiên đứng thẳng người rời đi, Khương Lạc Tước khề khàng cười, vương gia nước Đông đúng là tài giỏi, chỉ mới bắt đầu đã kết thúc.

Về quán trọ Tiêu Nam Hiên đẩy nhẹ cửa phòng, vừa rời Vân Phi nói vương phi đã về nhưng gương mặt không mấy vui vẻ, Tiêu Nam Hiên biết một khi đã chọc phải mẫu sư tử thì rất khó mà dỗ dành.

Bước thật nhẹ nhàng y sợ nàng lại chạy mất không để y có cơ hội xin lỗi.

Điều y nhìn thấy là cái phòng trống rỗng, con người y nheo lại định bước ra dạy bảo Vân Phi vì dám nói bừa, còn chưa kịp đi lại nghe thấy tiếng phát ra từ phía sau, y dừng chân quay trở lại, chẳng lẽ là trộm, kẻ nào lại to gan như vậy.

Bước lại gần, y thoáng nghe qua mùi hương thân thuộc nhưng vẫn phải xem là ai to gan dám lên vào phòng của y và nàng.

Tay y chậm rãi vén tấm màn che lên, giây phút y định ra tay thì bỗng dưng sững người, đó là ai, đôi mắt quen thuộc quá, y nhìn không chớp mắt, nàng thật đẹp nhưng mà.....

"TIÊU NAM HIÊN NGƯỜI BIẾN THÁI CÚT RAAA"

Y giật mình quay đi chỗ khác, bên trong Hạ Băng Liên gương mặt giận dữ tột độ, tại sao lại là hắn chứ.

Gương mặt của y thoáng đỏ, giọng nói này nghe quen quá, nó giống như.....

"Mẫu sư tử của mình"

"Người nói ai là mẫu sư tử"

"A"

Tiêu Nam Hiên giật mình đến mức phát ra tiếng kêu, quay lại đã thấy nàng đứng đó, bộ y phục đỏ thắm toát lên khí phách của nàng, y nhìn nàng đến ngẩn ngơ.

"Nhìn đủ chưa"

"Chưa"

"Cái gì?"

Y bỗng trả lời ngây ngô làm nàng trở mặt mà nhìn, đây mà gọi là chiến thần à, háo sắc thì đúng hơn.

"À không,nàng...."

"Hạ Băng Liên"

Nói rồi nàng đi đến ngồi xuống ghế, gương mặt nguyệt trang của nàng cũng đã tháo ra.

"Nàng...nàng...thật là Hạ Băng Liên"

Y lấp bắp nói khiến nàng thật buồn cười,vương gia chỉ tôn lại háo sắc đến vậy.

"Vương gia đại nhân,mau ngâm mồm lại,ta thấy ngài chẳng ra dáng vương gia gì cả"

Tiêu Nam Hiên đen mặt,nàng dám nói y như vậy,đúng là y có mê mẩn nhưng đều tại nàng.

"Nàng dịch dung,tại sao lại làm vậy"

"Ta muốn mình yên tĩnh"

Y đi lại phía đối diện ngồi xuống

"Nàng mau dịch dung trở lại ban đầu đi"

"Người không thích sao,chẳng phải lúc nãy người nhìn trộm ta tắm sao?"

Nàng đưa con mắt sát khí về phía y,nhớ lại lúc nãy y thấy....

"Khụ...khụ...nàng yên tâm...ta,vẫn chưa thấy gì cả"

"Biến thái,chuyện ngày hôm nay nếu để người thứ 4 biết ta sẽ không ngại giết người đâu"

"Nàng muốn ám sát phu quân của mình"

Tiêu Nam Hiên thích thú trêu chọc.

"Vậy ta phải xem thái độ của người"

"Ta yêu nàng"

"Sặc...."

Hạ Băng Liên bụng thâm chửi y,hắn thật biết lựa lúc nàng uống trà mà thốt ra câu đó,khiến nàng sặc lên tận mũi.

"Không sao chứ,nàng đừng kích động chứ"

"Kích động cái đầu nhà người,ta hỏi người,tại sao lại yêu ta,ta với người chỉ quen biết bình thường"

"Có lẽ từ lần đầu tiên gặp nàng,ta đã yêu nàng"

Tiêu Nam Hiên cười,nụ cười hiếm có,y lại nở nụ cười với nàng,gương mặt yêu nghiệt đang hóp lấy hồn nàng,phút chốc nàng ngẩn người ra,kề ra hắn cười cũng rất đẹp trai.

"Người nói yêu ta từ cái nhìn đầu tiên,dựa vào đâu ta tin người"

Y nhếch môi cười đứng thẳng dậy,nhanh như chớp y đến bên nàng nâng cánh môi hồng hào của nàng lên chiếm hữu,nàng tròn tròn mắt nhìn y cướp lấy nụ hôn của nàng,đây là lần thứ mấy.

Nàng vùng vẫy đẩy y ra nhưng càng đẩy y càng chiếm hữu,nàng nhất quyết ngâm môi lại,thật là yêu nghiệt,y lại cạy môi nàng mạnh bạo lấn chiếm,tay y khóa chặt tay nàng bao nhiêu mật ngọt đang bị y hút cạn.

Cảm thấy nàng hơi thờ yếu đi y mới luyến tiếc thả ra,nàng tức giận nhưng không làm gì được,thật muốn đánh hắn mà,chỉ là hiện tại nàng không tiện dùng nội công,chỉ biết nhìn y chiếm tiện nghi của mình.

"Tiêu Nam Hiên,cho dù người là vương gia ta cũng không tha cho người"

"Vậy sao,vậy thì ta sẽ tiếp tục nhé"

"Đừng"

Hạ Băng Liên tránh né, con người trườn lên hung dữ, Tiêu Nam Hiên cảm thấy thật thú vị, tuy rằng y biết nàng là thần y rất giỏi về y thuật nhưng có nhiều điều y vẫn chưa tìm ra, nàng thật huyền bí, gương mặt hiện tại của nàng rất xinh đẹp, y bỗng dưng tham lam muốn độc chiếm riêng nàng.

"Liên Liên, nàng hãy quay về hình dạng cũ đi"

"Sao? nếu ta không?"

Hạ Băng Liên nhếch môi khiêu khích, y đen cả mặt, nàng như vậy lại chọc cho hủ giấm vỡ đôi, y tiến lại gần nàng, mỗi bước y tiến tới nàng đều lùi một bước, cảm thấy có cái gì đó không ổn.

"Người... người đứng yên đó"

"Làm sao, không phải nàng đang quyến rũ ta sao"

"Hỗn đăng"

Hạ Băng Liên lùi đến đường cùng, thân người nàng dựa hẳn vào tường, ánh mắt trừng to cảnh cáo Tiêu Nam Hiên.

Bỏ qua những cử chỉ hung dữ nàng phát ra, y chống tay lên tường kê sát mặt của mình gần nàng.

"Ta yêu nàng là thật, ta thích nàng cũng là thật, ta không muốn ai nhìn thấy gương mặt này của nàng, chỉ có ta mới được nhìn"

Hạ Băng Liên bị lời nói yêu nghiệt mê hoặc, tim nàng đập thình thịch, quái lạ, tại sao nghe hắn nói những lời này tim nàng lại đập mạnh như thế, điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Khởi Hành

Xe ngựa khởi hành cũng đã lâu, phía trước là đoàn quân của Bắc Chu phân phối đi đầu do Triệu Tàn Thủy chỉ huy.

Trên xe ngựa không khí vô cùng ngột ngạt, không ngờ đến Tiêu Nam Hiên chuẩn bị 2 cỗ xe ngựa, 1 cỗ cho y và nàng, cỗ còn lại là cho Ninh Quốc công chúa và Mạc Song dùng, Long Ảnh đảm nhiệm cưỡi ngựa đi phía trước xe ngựa, Vân Phi thì đảm nhiệm bảo vệ Ninh Quốc công chúa.

Nàng cùng y ngồi 1 xe, Tiêu Nam Hiên phong thái điềm tĩnh ngồi im, y lạnh lùng cẩn thận vì bên cạnh y còn có nàng, tuy rằng chỉ là đi tìm thảo dược nhưng với thân phận của y không khỏi thoát được nguy hiểm, bên ngoài hoàng đế thù hận nhưng bên trong ắc đã có chuẩn bị, nàng vẫn còn yếu nếu không nhanh chóng thì y sẽ hối hận cả đời.

Nhớ lại 15 năm trước y 4 tuổi, mẫu hậu y cùng hoàng hậu Bắc Chu lúc đó rất thân thiết, khi đó hoàng hậu Bắc Chu mang long thai nhi từ thứ 2, tình cảm tỷ muội cả 2 rất tốt, biết được hoàng hậu Bắc Chu mang long thai mẫu hậu của y cũng rất vui mừng liền hứa hẹn nếu sinh hạ tiểu hoàng tử thì sẽ gả Ninh Quốc công chúa, còn nếu là tiểu công chúa thì sẽ gả cho Tiêu Nam Hiên, không ngờ hoàng hậu vì lời nói vui mừng của mẫu hậu y mà bằng lòng, đến ngày sinh hạ long thai lại hạ sinh được tiểu công chúa, từ đó hôn sự của Tiêu Nam Hiên và tiểu công chúa Khương Thiên Mạc được hình thành, vua cả 2 nước cùng nhau kết giao hợp tác hòa bình, 2 quốc gia hùng mạnh kết giao càng khiến đất nước trở hùng mạnh, dân chúng được sống trong hòa bình, các nước muốn xâm lược cũng khó.

Nhưng rồi vào năm tiểu công chúa được 3 tuổi cũng là lúc chiến tranh diễn ra hỗn loạn, quan trọng hơn là cả 2 nước từ hòa bình trở nên đối đầu, hôn sự kết thúc, chiến tranh tàn sát nhân dân, hoàng hậu Bắc Chu cùng mẫu hậu y tình nghĩa sâu đậm không muốn 2 quốc gia chanh chấp liền tìm cách cứu vãn mới tình cờ phát hiện kẻ âm mưu phía sau chính là quốc cữu Bắc Chu cầu kết Tây Thành mưu phản khiến 2 nước hiểu lầm xảy ra tranh chấp, sự việc xảy ra quá đau thương, hoàng hậu Bắc Chu vô cùng đau lòng khi biết cha của mình chính là người mưu đồ phản quốc, tình cha con cũng đã phai nhạt, hoàng hậu Bắc Chu nhiều lần khuyên nhủ người cha đang phạm tội phản quốc nhưng ngược lại vẫn không có hiệu quả, quốc cữu không những không quy hàng mà còn bắt tiểu công chúa làm con tin, bị dồn vào đường cùng không còn cách thoát thân, quốc cữu phóng hỏa đốt cháy căn nhà nhỏ tiểu công chúa, với tình yêu của người mẹ, hoàng hậu Bắc Chu liều mình chạy vào biển lửa và không thấy quay trở lại, 1 năm sau triều chính loạn lạc do vụ phản quốc của quốc cữu và cái chết của hoàng hậu cùng tiểu công chúa đã khiến cho nội bộ lục đục, hoàng đế vì quá đau khổ sinh bệnh mà mất, vào năm đó Thái Tử Khương Lạc Tước lên ngôi hoàng đế khi còn rất nhỏ nhưng khí phách là một đế vương rất thông minh lanh lợi, chỉ trong 2 năm đã ổn định Bắc Chu toàn vẹn.

Xe ngựa xóc lên khiến cơ thể nàng mất tự chủ mà ngã nhào về phía trước, y nhanh tay ôm lấy nàng vào lòng.

"Nàng không sao chứ?"

"Ừm, ta không sao, cảm ơn"

Nàng đẩy Tiêu Nam Hiên ra ngồi lại ngay ngắn, vừa rồi nàng nhìn y có vẻ mất tập trung, y đang suy nghĩ chuyện gì.

"Thân thể nàng vẫn chưa bình phục, đừng vận động mạnh"

Y vén loạn tóc lên cho nàng, ánh mắt ôn nhu lạ thường. Hạ Băng Liên bỗng ngậy người ra, tìm nàng đập mạnh lên hờn.

"Ta hơi mệt, không quen ngồi xe ngựa"

Nàng đột nhiên thật thà nói với y, lúc nhận ra thì đã quá muộn.

"Dừng lại"

Tiêu Nam Hiên vén tấm vải che lên hô to, lập tức đoàn người dừng lại, Triệu Tàn Thủy nhất thời nhúm mày.

"Vương gia có gì sai bảo"

"Còn bao lâu mới đến"

Y không để ý đến Triệu Tàn Thủy khiến ông có chút bất mãn.

"Cũng sắp đến, vương gia ngài cần gì sao"

Long Ảnh không chần chừ liền rút kiếm kê sát cổ Triệu Tàn Thủy khiến mặt ông ta tái mét.

"To gan, người có biết mình đang nói chuyện với ai"

"Người....người dám"

Một cước vào bụng Triệu Tàn Thủy khiến ông ta ngã khỏi ngựa, Long Ảnh đưa kiếm trước mặt ông ta.

"Dừng tay"

Y bước xuống, băng hàn bao quanh, đôi mắt băng lãnh nhìn Triệu Tàn Thủy, nàng cũng buroca xuống theo, ngồi trên xe ngựa đứng là ngọt ngát, chỉ cần dùng khinh công là đến nhưng nếu vậy thì y sẽ nghi ngờ thân phận nàng mất, đành giả vờ yếu đuối thôi.

"Rút kiếm lại, tối nay đừng lều qua đêm"

Y nắm lấy tay nàng kéo đi, y không phải không biết Triệu Tàn Thủy có âm mưu gì, giết một kẻ phế vật chỉ tốn thời gian.

Lều được dựng lên trời cũng đã tối, Vân Phi phụ trách làm đồ ăn nhưng chỉ cho 6 người bọn họ, còn những người Bắc Chu họ tự có lương thực.

"Vương gia ngài sao lại giận thuộc hạ"

Long Ảnh đưa thức ăn cho Tiêu Nam Hiên.

"Tạm thời tha cho hắn"

Nàng nói, ánh mắt chờ đợi thức ăn ngon trong tay y.

Tiêu Nam Hiên khuôn miệng mở rộng, trực tiếp bón cho nàng, mọi người xung quanh nhìn vương gia bồi đắp tình cảm cho vương phi đến ngẹn ngào.

Vân Phi ho nhẹ vài cái.

"Ta thấy hay là chúng ta đến kia ăn đi"

"Đúng đúng, nhị ca, tẩu tẩu, hai người ở đây đi ha" Ninh Quốc công chúa không phải ngu ngốc mà không hiểu ý của Vân Phi liền kéo Mạc Song vẫn đang ngồi ăn đứng dậy.

"Ế công chúa ta còn chưa ăn xong mà"

"Ăn cái đầu người, ra đây mà ăn"

Long Ảnh cũng hiểu liền đi theo bọn họ để lại gương mặt đen thui của nàng.

"Thức ăn đều ở đây, bọn họ ra đó là ăn cái gì?"

Nàng ngược nhìn hỏi Tiêu Nam Hiên, y chợt bật cười, bọn họ như vậy mà lại quên đem đi, rõ ràng là vội vàng, lại bị nàng tom gọt lại.

"Hừ,dám bỏ mặt ta,ta cho đời"

"Được được,tất cả đều là của nàng"

Đưa xiềng thịt vào miệng,nàng nhai ngon lành,Tiêu Nam Hiên cũng ngừng ăn đem toàn bộ cho nàng,lúc nàng ăn thật dễ thương.

Phía xa 4 con người 8 con mắt nhìn tiếc nuối,Ninh Quốc công chúa gõ cái bốp lên đầu Vân Phi.

"Người thật là,sao lại nghĩ ra cái kế này chứ,ta còn chưa ăn no huhu"

"Xiềng thịt đều bị vương phi ăn hết rồi"

Vân Phi chỉ biết gượng cười,thật ra hân cũng nhất thời quên mất đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Người Dám,Người Là Vương Gia Nhưng Ta Là Vương Phi Đó

Trải qua 1 ngày mệt mỏi mọi người ai nấy đều chìm vào giấc ngủ,ban đầu y phái bọn họ canh chừng nhưng nàng đã làm y thay đổi ý kiến.

"Mọi người cũng mệt lắm rồi,người cứ để bọn họ ngủ"

"Ta chỉ sợ..."

"Không sao,chẳng phải có người bên cạnh ta sao" Hạ Băng Liên thỏ thẻ nói nhỏ,phiến má hồng hồng dưới ánh lửa nên khó phân biệt.

Bọn họ ai nấy đều che miệng cười khế,vương phi nói vậy sao vương gia có thể từ chối được,bảo vương gia lãnh huyết vô tình nhưng một khi có vương phi bên cạnh liền trở thành người khác,chưa cười bao lâu liền bị ánh mắt của y cảnh cáo khiến họ im bặt.

"Được,bổn vương cho phép nhưng nhớ chú ý"

Bọn họ ai nấy đều gật đầu liên tục rồi rời đi chỉ còn nàng và Tiêu Nam Hiên đứng đó.

Nàng không nói gì đi đến thăm cô ngồi xuống,lúc này thật sự có chút mệt mỏi.

"Sức khỏe của nàng vẫn quan trọng,mau vào trong trại tránh gió"

Y lo lắng cho nàng,vốn dĩ nàng bị như vậy cũng do y mà ra,y một phần cảm ơn nàng một phần muốn trừng phạt nàng,là thần y nàng hiểu rõ hỗn độc sẽ làm nàng bị thương nhưng nàng vẫn trị cho y,không phải nàng nói không chữa cho nam nhân hay sao.

"Chỉ là mệt chút thôi,không đáng lo ngại"

"Nói gì vậy,đối với ta nàng vẫn là quan trọng nhất"

Y đi lại gần nàng ngồi xuống cầm lấy bàn tay của nàng hôn lên.

"Ngài là vương gia,Chiến Thần Tiêu Dao Vương nổi danh thiên hạ được dân chúng tin tưởng,dem nước Đông Hán trở nên hùng mạnh thì ít ra ngài phải biểu hiện hàng động ngài yêu ta chứ" Hạ Băng Liên rút tay về hôn nhiên nói.

"Nói như vậy...chỉ bằng..."

"Chỉ bằng??"

"Ta muốn nói chi bằng chúng ta cùng sanh cho Liệt nhi một tiểu muội muội a,Liệt nhi cũng là hài tử của ta và nàng"

Y mỉm cười,khuôn mặt đưa gần mặt nàng chỉ chừa khoảng trống để thở.

Bỗng nhiên tim nàng đập thình thịch,trong suy nghĩ thầm nghĩ nàng đâu có bệnh tim hay là vừa mới tái phát,hay là do tà mị của Tiêu Nam Hiên ám rồi.

"Người...hỗn đăng" Tay nàng giơ lên cao định đánh nhưng đều bị y nhanh hơn chụp lấy tay nàng.

"Nàng dám đánh bốn vương,nàng quên rằng ta là ai?hừm"

"Người dám,người là vương gia nhưng ta là vương phi đó"

Nàng giật mạnh,chân nâng lên vô tình,Tiêu Nam Hiên phút chốc ôm hạ bộ đau đớn,nàng đứng dậy đá y ngã ra đất,phù y phục bị dính cát,nhìn Tiêu Nam Hiên đầy thách thức,thật mất hình tượng của một vương gia chí tôn.

"Nàng muốn ta không thể sinh con nữa hay sao,nàng vẫn chưa gả cho ta,chi bằng mau gả cho ta thì nàng có thể thoải mái a"

"Được,trở về ta liền gả cho người,đến lúc đó bốn vương phi sẽ ngang hàng với người"

Hạ Băng Liên vốn dĩ không biết vương phi nên làm những gì,ở hiện đại nàng cũng từng xem qua những bộ phim xuyên không,nữ chính rất bá đạo anh hùng có thể sai khiến vương gia khi lên làm vương phi nên nàng nghĩ nếu làm vương phi nàng sẽ hành hạ Tiêu Nam Hiên cho ra hồn nhưng mà ngẫm nghĩ lại nàng thấy có gì đó sai sai.

"Lời nàng nói phải chịu trách nhiệm đấy nhé,vương phi của ta"

Thấy nàng định nói y liền chặn họng vì y biết nàng định nói gì,y cười híp cả mắt.

"Ngươiiiii"

"Ta sao vương phi của ta"

Y giương đôi mắt vô tội nhìn nàng,thật khiến nàng giận càng thêm giận mà.

"Người dám lừa ta"

VÚT...."Cẩn thận"

Mũi tên từ đầu tiễn tới nhắm vào nàng,vốn chú tâm vào Tiêu Nam Hiên không để ý xung quanh,nàng ngẩn người nhìn Tiêu Nam Hiên nhanh nhẹn đẩy nàng ra nhưng y vẫn chưa kịp tránh né liền bị mũi tên bắn trực qua cánh tay.

"Tiêu Nam Hiên"

Nàng hoảng hốt chạy đến đỡ y,chưa bao giờ nàng cảm thấy sợ hãi như vậy,là vì lí do gì.

"Nàng mau tránh ra"

"Người bị điên hả,ta có thể tránh được mà"

Nàng quát to,cầm lấy cánh tay xem xét,có độc,thử vệt một chút máu đưa lên ngửi,chẳng mấy chốc gương mặt của Hạ Băng Liên lạnh băng,là Hồng Tín Thạch một loại độc cực mạnh giết chết người ngay tức khắc,cũng may y chỉ bị trượt nhẹ qua,nếu sâu hơn nữa rất nguy kịch,nó có thể làm tắt nghẽn đường dẫn khí qua các tế bào dẫn đến chết người.

Cũng may nàng có mang theo thuốc nhưng công hiệu xảy ra rất chậm,kẻ dùng độc này có lẽ muốn ám sát Tiêu Nam Hiên.

Nghe tiếng quát của nàng bọn người Vân Phi lập tức thức dậy.

"Vương gia ngài làm sao vậy"

Long Ảnh vừa thấy vết thương trên cánh tay Tiêu Nam Hiên liền đến xem xét.

"Vân Phi,Mạc Song hai người bảo vệ Ninh Quốc Công Chúa,chúng ta bị bao vây rồi"

"Cái gì,ai dám to gan"

Ninh Quốc Công Chúa không phải chưa gặp qua những chuyện như thế,tuy rằng biết võ công nhưng cũng chỉ dùng để phòng thân,nếu nói đánh đấm thì không khá bao nhiêu.

"Hộ giá vương gia" Long Ảnh hô to nhưng dường như binh lính Bắc Chu vẫn không có động tĩnh,bức quá Long Ảnh nhanh chóng đi kiểm tra,thật là tàn bạo,bọn họ đều bị giết chết,Triệu Tàn Thủy cũng đã biến mất,chuyện gì đang xảy ra thế.

"Vương gia,tất cả đều bị giết chết,Triệu Tàn Thủy biến mất rồi"

"Người bảo vệ vương phi,một mình ta đối phó là được "

Y cầm y phục xé một đường dài băng bó lại,vừa cử động liền truyền đến cơn đau tê dại,độc tính vẫn chưa bị đẩy lùi.

"Long Ảnh, người chăm sóc cho hân, để ta"

Nàng đứng dậy lại bị y nắm chặt lấy tay.

"Nàng ngoan ngoãn ngồi im chi bốn vương"

"Bốn vương phi chính là vương phi, người dám cản"

Nàng lạnh lùng rút tay lại đi đến tâm điểm, ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh một lượt, giọng âm vang lên giữa không trung.

"Các người còn không mau xuất hiện"

Một nhóm áo đen ở trên cao cũng không còn ẩn mình nữa, chúng phi thân hạ người từ từ xuống chĩa kiếm vào nàng, khá khen cho khinh công ẩn mình.

"Hạ Băng Liên mau quay lại đây cho bốn vương, bọn chúng không phải người tầm thường"

Nàng đứng không nghe Tiêu Nam Hiên nói, sát khí phát ra ngừng ngụt, một lũ vô dụng dám ám sát Tiêu Nam Hiên trước mặt nàng, nên nhớ hân chết phải do nàng giết, dám đụng đến thứ quan trọng của nàng, tay nàng cầm lấy thanh kiếm chĩa thẳng xuống đất, ánh mắt chết chóc nhìn bọn áo đen.

Mạc Song rất lo lắng cho vết thương của nàng.

"Tiểu thư, người mau quay lại đi, bọn chúng cứ để Mạc Song xử lý"

"Từ khi nào người không nghe lời của ta"

Ánh mắt nàng lạnh tanh, Mạc Song run rẩy im bật, chuyện gì vậy, đã lâu rồi mới thấy bộ dạng này của Hạ Băng Liên, nếu không phải đụng đến thứ quan trọng của nàng thì nàng sẽ không như vậy bởi Hạ Băng Liên rất giỏi đánh nhau và hơn hết nàng chỉ toàn để Mạc Song ra tay.

"Đó là ai, là Băng Liên sao" Ninh Quốc Công Chúa ngạc nhiên, không chỉ vậy, mọi người ai cũng ngạc nhiên, họ đều biết nàng lạnh nhạt nhưng chưa thấy bộ dạng của nàng như vậy.

"Thái tử căn dặn không được làm cô nương này bị thương"

"Ta thấy không phải, cô nương này sát khí nhiều như vậy không phải là người thái tử căn dặn, cái người đứng với nam nhân kia chắc hẳn là người thái tử căn dặn, nhìn nàng rất hiền lành"

"Giết tất cả trừ cô nương kia ra"

Cả bọn xông lên với tốc độ cực nhanh, Tiêu Nam Hiên hồi hộp lo lắng đứng dậy nhưng toàn thân đã bị tê liệt.

Hạ Băng Liên nở nụ cười ác quỷ, đợi bọn chúng lại gần một chút liền xoay kiếm mà chém....PHỤTTTT....tên áo đen ngã xuống chết ngay tức khắc, điều lạ là không ai thấy máu trên người ra nhưng hân lại chết bất thường, những người còn lại run sợ nhìn trên thanh kiếm một vết máu đỏ tươi dính đầy, đôi mắt chết chóc khẽ cười, nàng đi như một con gió ra tay tàn bạo không thương tiếc, cả bọn chưa bao lâu đã bị đường kiếm của nàng lướt nhẹ qua mà chết.

Hất tất cả máu xuống đất nàng hừ lạnh.

"Hại phụ quân ta chỉ có con đường chết"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tiêu Nam Hiên, Ta Yêu Chàng!

Chứng kiến cảnh Hạ Băng Liên thân thủ nhanh nhẹn, chỉ một đường kiếm mà đã hạ gục tất cả, thân người Tiêu Nam Hiên run lên bần bật, khẽ nuốt ực một cái, xem ra sau này y phải cẩn thận hơn với nàng rồi.

Thanh kiếm bị nàng vút ghim sâu xuống đất, nàng hừ lạnh phui tay xoay người trở về bên cạnh y, nét mặt nàng hơi trầm tư, dù đã uống thuốc giải nhưng độc tố trong người y vẫn còn.

"Chàng là đồ ngốc phải không, ta bảo chàng làm như thế sao"

Mọi người thoáng ngạc nhiên, nhìn khóe mắt của Hạ Băng Liên đỏ hoe ai nấy đều cuống cuống lên, Mạc Song nuốt chút nữa rót cả mồm, chưa bao giờ

nàng ta thấy Hạ Băng Liên như thế,nếu điều này mà để cho các sư huynh tỷ muội trong môn biết được thì còn gì là thể thống nữa,Vân Phi,Long Ảnh lúc này còn run rẩy trước bộ mặt tàn bạo của tiểu vương phi,bây giờ bọn hắn thật không thể nào tin được vương phi hiện tại đang....như thế a.

"Nàng...nàng...bình tĩnh đã,đừng khóc,ta không sao mà"

Tiêu Nam Hiên chân tay cuống cuống không biết nên làm gì,lúc này nghe nàng trực tiếp gọi phu quân,còn bênh vực y, khiến y thật cảm động,thật vui mừng,có phải nàng đã động lòng rồi không,đưa tay áp sát vào mặt nàng,y khẽ cười khiến con tim nàng run lên,có lẽ....nàng đã động lòng.

"Lúc đó ta rất sợ...oaaaa"

Hạ Băng Liên nhào vào lòng y ôm y thật chặt,lực tay như muốn siết một vật không cho nó chạy thoát,nhìn vương phi khóc ai cũng buồn cười nhưng không dám phát ra tiếng,vương gia của họ thật bi ối a,khiến vương phi khóc lại ngồi ngẩn ngơ như thế.

"Ca ca,muội và mọi người đi xem xét xung quanh,huynh và tẩu tẩu...đi nha"

Ninh Quốc Công Chúa tay ra hiệu cho Tiêu Nam Hiên,lúc đầu nàng cũng không dám nhìn bộ dạng vô tình của Hạ Băng Liên,khi nhận ra nàng là đang bảo vệ ca ca của mình Ninh Quốc Công Chúa thật vui mừng,ca ca của nàng cuối cùng cũng tìm được một người yêu mình.

Đội bọn họ đi xa,Tiêu Nam Hiên vòng tay qua eo ôm lấy nàng,y mỉm cười đầy hạnh phúc.

"Ta xin lỗi,đã làm nàng lo lắng rồi"

"Không được như vậy nữa"

Nàng nói trong tiếng nấc làm y rất buồn cười,bây giờ nàng không còn là nữ nhân lạnh lùng vô cảm nữa.

"Ta phải bảo vệ nàng,nếu nàng bị thương ta rất đau lòng"

"Ta biết võ công,ta giỏi y thuật,ta tự bảo vệ mình được,còn chàng,chàng bị hỗn độc vốn dĩ không vận công được lâu,nếu nó tái phát thì ta biết làm sao"

Vừa nói nàng vừa đánh vào lưng của y,nàng vừa khóc vừa nói thành ra tiếng nói có chút khác đi,tuy hơi đau nhưng y vẫn cảm thấy thật vui vẻ.

"Nàng nói ta ngốc nhưng ta thấy nàng mới ngốc đấy,ta làm mọi chuyện không phải vì muốn giữ nàng bên cạnh ta chữa trị"

Kéo nàng ngồi dậy y đặt tay lên đầu nàng xoa nhẹ,Hạ Băng Liên đôi mắt còn chứa động li ti giọt nước trên khóe mắt,đưa tay lau hắt cho nàng y giữ nguyên bàn tay trên mặt nàng xoa nhẹ nhẹ.

"Chàng không phải muốn ta chữa trị hay sao,nếu không phải tại chàng ta làm sao có phu quân"

"Nàng thật là,nàng nghĩ xấu phu quân mình như thế sao,lúc đầu gặp nàng ta muốn nàng chữa trị cho ta nhưng sau này không cần thiết nữa"

"Vì sao?chàng không cần ta nữa sao"

"Đồ ngốc!vì ta yêu nàng"

Tiêu Nam Hiên không đợi nàng trả lời,tay áp trên mặt nàng nhanh chóng nâng chiếc cảm nhỏ nhắn của nàng lên mạnh bạo hôn,ban đầu y cứ tưởng nàng sẽ đẩy y ra rồi tát thật mạnh nhưng không phải,nàng choàng tay qua cổ y đáp lại cái hôn,nụ hôn của cả hai càng trở nên nồng đậm ngọt ngào hơn.

"Cho ta xem nữa,các người chán hết rồi"

Ninh Quốc Công Chúa hào hứng chen vào ba người nhìn ca và tẩu tẩu của mình.

"Công chúa,người không nên xem a" Vân Phi miệng thì nói nhưng hành động lại dịch sang một bên cho Ninh Quốc Công Chúa chui vào.

"Vương gia vương phi thật ngọt ngào,cuối cùng vương gia cũng chinh phục được vương phi" Long Ảnh khóc rống lên vì hạnh phúc,bao lần nhìn vương gia bị bắt nạt nay đã có kết quả,thật khiến thuộc hạ như Long Ảnh cảm động mà.

"Đâu phải chỉ có vương gia các người,tiểu thư của ta chưa từng yêu ai,chỉ cần đến gần đầu đã lia cổ,ta cũng bất ngờ,tiểu thư của ta vô tình lãnh khóc lại động lòng rồi" Mạc Song ngồi lăm bằm,ba người còn lại ngồi nghe cũng đồng tình gật đầu liên tục.

Trở lại với nhân vật chính,Tiêu Nam Hiên buông nàng ra quay mặt đi chỗ khác,thật xấu hổ.

Hạ Băng Liên cũng không khác gì,không ngờ lần này nàng lại hành động bạo như vậy, gương mặt ửng đỏ,nóng rang cả mặt,tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực,nàng cũng xoay lưng lại với y,cả hai không ai nhìn mặt nhau sau nụ hôn đó.

"Ta...xin lỗi,ta không kiềm chế được"

Tiêu Nam Hiên nói nhỏ, đây là lần đầu y làm ra những chuyện như thế này, từ trước giờ y vốn căm ghét nữ nhân, bọn họ vì muốn bò lên giường tranh sủng của y mà không từ thủ đoạn, thật khiến người khác kinh tởm, chỉ khi gặp nàng ý nghĩ đó đã biến mất, nàng không giống như những nữ nhân kia, nàng thuần khiết mạnh bạo cường đại, tính tình khác hẳn.

Cảm nhận một chút hơi ấm từ sau lưng mình, y quay đầu nhìn, nàng đang tựa vào lưng y.

"Chàng không cần phải xin lỗi ta, bởi vì ta tình nguyện, ta cũng không biết mình bị làm sao, ta đã từng yêu nhưng hắn đã phản bội ta khiến ta chết đi sống lại, ta hận tình yêu nhưng bây giờ ta không biết mình còn hận được nữa không"

"Nàng từng yêu sao"

Y trông rất bình thường nhưng giấu chưa lại phát ra nồng nặc, Hạ Băng Liên tay mò lấy nắm lấy tay y, nàng mỉm cười.

"Ta yêu nhưng bây giờ đã không còn, người ta yêu hiện tại, sẽ không làm hại ta, đúng chứ"

"Ý của nàng..."

"Tiêu Nam Hiên, ta yêu chàng"

Nàng nhắm mắt, đến phút cuối nàng đã nhận ra tình cảm của mình, nàng lại yêu một lần nữa.

"Liên Liên, nàng vừa nói gì"

"Ta yêu chàng"

"Ta không nghe rõ, nàng nói to hơn đi"

"Ta Yêu Chàngggggg"

Hạ Băng Liên hét to lên, bốn người bụi rậm ai nấy bị ngọt ngào của vương gia vương phi làm cho ngứa ngáy, Mạc Song vô tình nhìn sang Long Ảnh liền thấy hắn cũng đang nhìn nàng, cả hai giật mình vội quay đi.

Tiêu Nam Hiên cười sáng khoái một lần nữa y ôm lấy nàng.

"Ta nghe rõ rồi, ta yêu nàng"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Vào Rừng Lang Kiêng

Việc ám sát bất thành, Triệu Tàn Thủy rút lui khỏi nơi hẻo lánh đó, trước mắt hắn phải đi gặp Tiêu Duật Hành, phải... người mà Triệu Tàn Thủy cung kính tối hôm đó chính là thái tử Đông Hán Tiêu Duật Hành.

Hắn như vậy lại biết được chuyện Tiêu Nam Hiên đi Bắc Chu liền giờ trò ám sát.

"Người nói Hạ Băng Liên không tầm thường?"

Tiêu Duật Hành tay bắt chéo ra sau, lưng xoay về phía Triệu Tàn Thủy đang quỳ run rẩy vì hắn sợ tên biến thái này.

"Vâng... thuộc hạ không dám nói bừa, một mình ả có thể đối phó với đám sát thủ bậc nhất như vậy"

"Hỗn xược" Tiêu Duật Hành quát lớn khiến Triệu Tàn Thủy không khỏi giật mình không hiểu vì sao mình lại bị quát.

"Thái tử điện hạ tha mạng, lời thuộc hạ nói đều là sự thật"

"Ta biết, người có chín cái mạng cũng không có cái lá gan to như vậy, chỉ là....nàng ta sớm muộn sẽ thuộc về ta, người...cẩn thận cái mồm"

Triệu Tàn Thủy cảm thấy kinh sợ, Tiêu Duật Hành như vậy lại muốn cướp vương phi nhị đệ của mình, thật là điên rồ.

"Chuyện này...thái tử...ngài muốn nhưng Hạ Băng Liên là vương phi của Tiêu Nam Hiên"

"Vương phi? Nàng còn chưa gả vào vương phủ của hắn thì danh phận vương phi chỉ là hư danh"

Tiêu Duật Hành khoe môi cong lên, hân cảm thấy nàng thật khác biệt, có thể hạ đám sát thủ nhanh gọn quá thật không tầm thường, nếu nàng thuộc về thái tử hân thì hay còn gì bằng.

"Người sắp xếp cho ổn thỏa, nếu lần này thất bại thì mang đầu về đây gặp ta"

"Thuộc hạ đã rồi"

Tiêu Duật Hành nhấp nháy biến mất để lại Triệu Tàn Thủy gương mặt vô cùng tức giận, hân dù gì cũng là thừa tướng Bắc Chu, vậy mà lại bị Tiêu Duật Hành sai khiến làm chân sai vặt cho hân.

Nếu không phải bí mật kia thì Triệu Tàn Thủy hân cũng không rơi vào hoàn cảnh này.

Tay Triệu Tàn Thủy giơ lên cao lập tức một đám người áo đen xuất hiện.

"Bọn chúng hiện tại đang ở đâu"

"Bẩm chủ nhân, chúng đã đi vào rừng Lang Kiêng rồi ạ"

"Lang Kiêng? Haha ông trời thật có mắt giúp Triệu Tàn Thủy ta, chúng không hề biết Lang Kiêng là nơi cấm địa, có vào không có ra"

"Nhưng người thái tử muốn cũng đã vào theo, thuộc hạ e là..."

"Người sợ cái gì, hân có hỏi thì bảo nàng ta đi theo Tiêu Nam Hiến mà vào, người biết mình nên làm gì rồi chứ, giết sạch bọn chúng"

"Vâng"

Rừng Lang Kiêng một khu rừng của tử thần, có vào mà không có ra, khu rừng này nổi danh với nhiều thú dữ, các loài côn trùng độc hại, một khi đã vào sẽ không tìm thấy đường ra.

"Vương gia, chúng ta lại lạc rồi"

Long Ảnh dừng chân, mi hơi nhíu lại, rốt cuộc đã lạc bao nhiêu lần.

"Nhị ca, muội không đi nổi nữa, rốt cuộc đây là nơi quý quái nào chứ"

Ninh Quốc Công Chúa ngồi bệch xuống dưới mà không để ý có con rết đang bò lại.

PHỤTTTTTT

"Đừng bắt cần, nơi này rất nguy hiểm, Vân Phi người đỡ công chúa đi"

Phi tiêu chặt đứt con rết làm đôi, gương mặt băng lãnh của Tiêu Nam Hiến làm cho Ninh Quốc Công Chúa không dám hó hé gì, trên gương mặt của y đã biểu hiện hết tất cả, nếu không cẩn thận chọc giận lão vương gia này thì hậu quả thật không thể tin nổi.

"Chúng ta mau tìm Thảo Quyết Băng, nó thì có nghe vương phi nói qua Thảo Quyết Băng thường mọc ở chỗ có sương mù, khu rừng này lại nhiều sương mù như vậy"

Tiêu Nam Hiến nhìn xuống Hạ Băng Liên đang trong vòng tay của y, nàng đã ngắt đi sau đó, thật khiến mọi người lo lắng.

"Vương gia người đừng lo lắng, vương phi chỉ nhất thời vận động quá sức nên mới ngắt, một lát nữa vương phi sẽ tỉnh"

Mạc Song an ừ, biết y rất lo lắng nhưng tình trạng bây giờ chỉ có thể dựa vào Hạ Băng Liên mà thôi, nói ra thì mọi người sẽ không tin nhưng rừng chính là nơi Hạ Băng Liên rất thích.

3 năm trước nàng từng đi lạc vào khu rừng ở Đông Hán, mọi người cứ tưởng nàng sẽ không quay về nữa nhưng điều bất ngờ là nàng không những trở về mà còn mang về nhiều thứ quý giá, kể từ đó nàng rất thường xuyên ra vào nơi đó và xây dựng lên một sơn trang dành riêng cho nàng.

"Chúng ta qua bên kia nghỉ ngơi"

Y ngồi xuống gốc cây nhẹ nhàng đặt nàng lên trên người của mình đợi mọi người ổn định.

"Nơi này thật khiến người ta tò mò, Bắc Chu lại có nhiều nơi quý dị như vậy sao"

"Ấy công chúa không nên nói như vậy, Bắc Chu hình thành như ngày hôm nay quả thật rất hùng mạnh, những nơi như vậy rất thích hợp để tập kích"

Vân Phi nói quả có lý,một nơi như thế quả rất thích hợp.

"Muội đừng lộn xộn nữa,nếu như không phải vì phụ hoàng ta đã sớm vứt muội ở hoàng cung"

"Huỳnh..."

Chưa nói nên lời đã bị ánh mắt lạnh lẽo của y làm cho đóng băng,nhị sư huỳnh này từ lúc có Hạ Băng Liên tính khí liền thay đổi đến chóng mặt,Ninh Quốc Công Chúa bĩu môi không nói gì nữa.

Đông Hán.

Lý Thần Duệ mấy ngày nay rất đau đầu về việc của Lý Thừa Ngân,không có lệnh của vương gia thì chẳng có ma nào dám cho vào gặp.

Đứng trước cửa phủ Tiêu Dao Vương,Lý Thần Duệ bước chân ngập ngừng,nếu không phải vì tiểu muội của hắn thì còn lâu hắn mới vào.

Quyết định của hắn vẫn là đi vào nhưng bước chân chỉ vừa mới đến cửa đã bị chặn lại.

"Hỗn xược,các ngươi nghĩ mình là ai mà dám chặn đường bốn thiếu gia"

"Vương gia có lệnh không có sự cho phép thì không ai được vào"

"Ta đã chờ vương gia ở hoàng cung nhiều ngày nhưng vẫn không thấy,ngươi bẩm báo rằng Lý Thần Duệ xin cầu kiến"

Lý Thần Duệ con người kiêu hãnh,hắn là ai kia chứ,là con trai của thừa tướng hoàng triều lại bị đám cầu nô tài này chặn đường.

"Xin lỗi Lý công tử,vương gia đã mấy hôm đi Bắc Chu,đội vương gia về ngài hãy đến"

"Bắc Chu?vương gia đi Bắc Chu làm gì"

Lý Thần Duệ mâu quang khẽ suy nghĩ,khi không lại đến Bắc Chu lạnh lẽo,đã có chuyện gì xảy ra sao.

"Nô tài cũng không rõ nhưng có nghe mọi người trong phủ bàn tán rằng vương gia đưa vương phi đi du ngoạn"

"Vương phi,Hạ Băng Liên"

"Vâng,vương phi sức khỏe không được tốt,vì thế vương gia đã đưa vương phi đi du ngoạn Bắc Chu rồi ạ"

Lý Thần Duệ trầm tư quay lưng bỏ đi,vài hôm trước xảy ra việc Hạ Tư Thanh và Lý Thừa Ngân đùa giỡn Hạ Băng Liên làm nàng hôn mê,lúc đó hắn cũng rất tức giận mà không biết vì sao lại tức giận,Hạ Băng Liên đã thoát khỏi hắn thì có gì hắn phải tức giận vì việc bọn họ làm nàng hôn mê kia chứ.

Dừng lại một chút Lý Thần Duệ hơi quay đầu nhìn vương phủ Tiêu Dao,phải đợi nhiều ngày nữa ắc hắn sẽ không chịu được nữa,bước chân lại tiếp tục đi nhanh,hắn cũng phải đến Bắc Chu một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Sự trùng hợp bất ngờ

Nhóm người của Tiêu Nam Hiên đã vào hơn nửa ngày trời mà vẫn chưa tìm được Thảo Quyết Băng,một phần do sương mù dày đặc khiến lối đi chìm vào huyền ảo,rừng rậm hơn là phải đối chọi với những con vật không rõ nguồn gốc.

"Rốt cuộc đây là nơi quý quái nào"

Ninh Quốc Công Chúa bức bối lên tiếng,đã trải qua nửa ngày trời mà vẫn không tìm được cái gì.

"Công chúa người đừng tức giận,đội sương mù tang sẽ tìm được"

"Mạc Song nói đúng đó,nếu người không đòi theo thì sẽ không rơi vào hoàn cảnh này"

Ninh Quốc Công Chúa lặng thinh,Vân Phi xem nàng là gánh nặng hay sao,khó trách hắn luôn tránh né nàng,nàng là vì cái gì kia chứ.

"Sương mù dày như vậy các người lạc cũng phải"

Không khí đang im lặng đột nhiên tiếng nói thân thuộc vang lên khiến ai cũng ngỡ ngàng.

"Liên Liên nàng tỉnh rồi"

"Ý chàng là sao,ta tỉnh rồi chàng không thích sao,haizzz"

"Nàng có biết là ta rất lo lắng cho nàng không,không được tự ý vận công nữa"

"Chàng đang trách ta hay lo lắng cho ta vậy"

Tiêu Nam Hiên tâm trạng bỗng hưng phấn khi thấy Hạ Băng Liên bình an tỉnh dậy,cả hai người tình chàng ý thiếp mãi mê quên rằng xung quanh còn có những người khác.

Đột nhiên y bị hất ra một cách thô bạo không thương tiếc,mặt y đen lại không nói được lời nào,riết rồi không biết y có phải là Vương Gia của bọn họ hay không,Mạc Song mặc kệ lao vào ôm chặt nàng khóc òa lên.

"Huhu tiểu thư người dọa chết muội rồi,tiểu thư mà xảy ra chuyện ta làm sao ăn nói với mọi người"

"Song Song bỏ ta ra,muội làm ta ngộp"

"Ày Mạc Song người mau buông Băng Liên ra,người ta sắp bị người ôm chết rồi đó"

Mạc Song hoảng hốt buông lỏng bàn tay,nàng gãi đầu cười trừ bỗng cảm thấy phía sau đột nhiên rợn cả người,thì ra là vương gia đang trừng.

Hạ Băng Liên ngó nhìn xung quanh,một tia kí ức xẹt qua trong đầu làm đầu nàng đau nhói,đưa tay ôm lấy đầu nàng tự hỏi rốt cuộc cái đó là gì.

"Nàng sao vậy,đau ở đâu sao"

Y đưa kiếm cho Long Ảnh giữ hộ,hai tay đỡ lấy nàng đang ôm đầu.

Nàng cảm thấy xung quanh rất quen thuộc nhưng có cái gì đó rất mờ ảo không rõ ràng.

"Ta không sao,chúng ta đang ở đâu"

"Thuộc hạ cũng không rõ,lúc thấy khu rừng này có nhiều sương mù liền đi vào"

Long Ảnh thành thật trả lời nhưng lại không biết mình vừa châm ngòi lửa.

"Người có biết vào đây rồi sẽ không ra được?"

"Thuộc hạ không nghĩ đến"

"Hay,Tiêu Nam Hiên chàng quả thật biết chọn hộ vệ cho mình"

"Nàng quá khen"

Hạ Băng Liên cau mày bước đi,nơi này nhiều sương mù rất khó đi lại,nàng ngồi xuống kiếm que củi to ma sát mạnh vào hòn đá,chẳng mấy chốc lửa bật lên.

"Nàng làm gì vậy?"

"Sương mù nhiều như vậy làm sao mọi người đi được,đi thôi"

"Hay quá,tiểu thư tính thật tốt cho chúng ta"

Mạc Song nhanh chóng làm theo nàng tìm nhánh cây to châm lửa lên.

"Chúng ta đã đi lạc nhiều lần như vậy làm sao nàng tìm được chứ"

"Mọi người không biết đó thôi,một chút nữa mọi người sẽ thấy"

Lời Mạc Song nói làm ai cũng tò mò,Hạ Băng Liên ngoài biết y thuật và võ công ra thì nàng còn biết được những gì nữa.

Men theo lối nàng dẫn đi dần dần thấy rõ đường đi hơn,khí lạnh càng ngày càng nặng,Ninh Quốc Công Chúa tay đan vào nhau,đôi môi run lên từng đợt.

"Ly Vân người lạnh sao"

Hạ Băng Liên không phải là người vô tình, dù gì Hạ Băng Liên đã khuất cũng là tỷ muội tốt với Ninh Quốc Công Chúa, nàng coi bỏ áo choàng của mình choàng lên người Ninh Quốc Công Chúa.

"Không có nó người sẽ lạnh mất, ta không sao đâu"

"Muội còn dám cãi, mau giữ lấy bận vào, muội có chuyện gì ta không chịu nổi phụ hoàng đâu"

"Muội biết lỗi rồi mà, huynh cứ trách muội"

"Được rồi"

Nàng nói giọng hơi run, quả thật nơi này càng ngày càng lạnh lên, Long Ảnh cũng cảm thấy được liền lấy áo choàng thêm cho Mạc Song, hành động này khiến Mạc Song rung động.

"Người đừng lo, ta chịu lạnh được"

"Nàng thấy rồi đó, mọi người đều chăm sóc nhau, cho nên nàng không được vứt áo của bốn vương xuống đâu"

Tiêu Nam Hiên choàng áo qua người nàng, y khẽ mỉm cười làm tim nàng đánh thình thịch.

Nàng nắm lấy tay y, bàn tay y lạnh ngắt, tim nàng nhói lên, cảm tay y đưa lên miệng mình hà hơi vào "Có ấm không"

"Nàng ôm ta sẽ ấm hơn đây"

"Sắc lang"

Nàng đẩy y ra nhưng tay vẫn nắm tay y kéo đi.

Vân Phi từ nãy giờ lặng thinh không nói lời nào, hần cứ lặng lẽ theo dõi Ninh Quốc Công Chúa, lúc này hần có quá lời làm tổn thương công chúa, khi nhìn gương mặt của nàng buồn bã hần cảm thấy mình thật đáng ghét.

"Thảo Quyết Băng chỉ sống ở nhiệt độ lạnh cao, khu vực này rất lạnh, mọi người hãy tản ra tìm, hình dạng của nó rất đặc biệt, chỉ cần nhìn thấy chiếc lá tam giác có 3 cánh đó chính là Thảo Quyết Băng"

"Được, 2 người dẫn công chúa đi hướng kia, còn Mạc Song theo ta"

"Thuộc hạ tuân lệnh"

Mọi người tản ra tìm kiếm xung quanh, trước khi đi Hạ Băng Liên đưa cho Tiêu Ly Vân một lọ thuốc dặn dò nếu gặp vật độc hãy mở lọ thuốc ra.

Bắt đầu tìm kiếm, Long Ảnh, Vân Phi đi phía trước tỉ mỉ xem xét xung quanh, Tiêu Ly Vân đi phía sau ngó quanh bỗng thấy bên trái của mình có gốc cây to, phía dưới là chiếc lá tam giác 3 cánh giống như Hạ Băng Liên nói, nàng mừng rỡ nhanh chóng tách khỏi Long Ảnh, Vân Phi chạy về phía Thảo Quyết Băng.

Chưa chạm tới Thảo Quyết Băng liền bị vật thể lạ tấn công, nàng tránh né ngã nhào ra đất "Á"

Nghe tiếng hét của Ninh Quốc Công Chúa, Vân Phi nhanh chóng quay lại phía sau, vật thể lạ có hình dáng kì quái, miệng của nó mở to muốn tấn công nàng, tình thế nguy hiểm Vân Phi lao nhanh đến ôm nàng tránh khỏi nhưng bản thân lại bị vật thể lạ cắn trúng.

"Vân Phi"

"Đừng lo cho thần, người mau chạy đi, công chúa"

Vật thể lạ nhanh nhẹn tấn công, Long Ảnh rút kiếm đánh trả nhưng không ăn thua vào đâu, thanh kiếm bị vật thể cắn gãy làm đôi, chiếc đuôi của nó dài ngoằn quơ vào bụng của Long Ảnh khiến hần văng ra xa khiến thân thể đạo vào thân cây, miệng không kịp được phun ra ngụm máu tươi.

"Long Ảnh, chết tiệt nó là cái quái gì vậy"

Vân Phi đứng dậy đưa Tiêu Ly Vân núp ra phía sau lưng mình, vết thương ứa máu ra càng nhiều.

"Vân Phi người chảy máu nhiều quá"

Gàoooooooo

Con vật rống to, vốn dĩ nó đang ngủ nhưng lại bị Tiêu Ly Vân làm phiền khiến nó tỉnh giấc, sự tức giận của nó khiến nó tấn công loài người.

"Công Chúa người mau rời khỏi đây đi, thần sẽ đánh lạc hướng nó"

"Không,ngươi phải đi với ta"

Vân Phi ngó qua Long Ảnh đã bất tỉnh,một con vật điên cuồng như vậy rất khó đối phó,nếu còn chần chừ sẽ không kịp.

Rút kiếm ra Vân Phi dùng khinh công của mình đánh lạc hướng của nó nhưng vật thể này rất thông minh,nó không thèm nhìn theo Vân Phi mà trực tiếp tấn công Tiêu Ly Vân.

"Công chúa mau chạy đi"

Vân Phi hét to nhưng đã quá muộn,vật thể lạ đã đến gần Tiêu Ly Vân,nó nhe hàm răng sắc nhọn của mình ra....PHẬP....

"AAAAAAA"

Vân Phi đau đớn hét to,cả người của hắn nằm gọn trong miệng vật thể lạ,Ninh Quốc Công Chúa thân người run rẩy sợ hãi không tin vào sự thật trước mắt,lúc này Vân Phi đã dồn hết tốc lực dùng thân mình cản nó

"VÂN PHIII"

"MAU CHẠY ĐI"

Bây giờ Vân Phi mới nhận ra,dù nằm trong miệng nó nhưng nó vẫn không tấn công hắn,tức là nó nhắm vào Ninh Quốc Công Chúa.

Ninh Quốc Công Chúa nước mắt giàn giụa,bước chân bị đông cứng không cử động được,nhìn Vân Phi nằm gọn trong miệng của quái vật nàng như tắt thở.

Vút....vút...vút ba phi tiêu phóng ra bay thẳng về phía vật thể lạ,nó đau đớn rống lên Vân Phi rơi ra khỏi miệng của nó.

"Vân Phi,Vân Phi"

"Hự...thần đã bảo người mau đi đi rồi mà"

"Ta không làm được,ta không bỏ người lại được"

Ninh Quốc Công Chúa ôm chầm lấy Vân Phi.

"Công chúa,Vân Phi,Long Ảnh"

Mạc Song nhanh chóng tới đỡ Long Ảnh,chuyện gì đã xảy ra thế này.

"Ca ca,Liên Liên mau cứu bọn họ"

"Đây là...ừ...đầu mình...đau quá"

Hạ Băng Liên vừa nhìn thấy vật thể lạ liền đau đầu vô cùng,một loạt hình ảnh hiện ra trong đầu nàng.

Tiêu Nam Hiên thấy nàng như vậy liền hoảng sợ nhưng mà con quái thú này....

"Mạc Hiên"

Hạ Băng Liên và Tiêu Nam Hiên đồng thanh,cả 2 trợn mắt vì sự trùng hợp này nhất là Tiêu Nam Hiên,đây là cái tên đặc biệt chỉ có y và một người nữa biết,nàng làm sao biết được.

Quái thú nhận ra mùi hương quen thuộc liền mừng rỡ đi tới quẩn quýt lấy Tiêu Nam Hiên,điều kì lạ mà Tiêu Nam Hiên không thể tin được là nó đang tỏ ra vui vẻ với Hạ Băng Liên.

"Chuyện gì vậy,tại sao mình lại biết nó,hơn nữa những hình ảnh cứ quay quẩn trong đầu của mình...khó chịu quá...đau đầu quá"

Trong đầu nàng hiện lên nhiều nghi vấn,con đau đầu làm cho nàng khó chịu,bản thân không kiểm soát được mà ngất đi.

"Liên Liên nàng làm sao vậy,Liên Liên nàng tỉnh lại đi....Mạc Song mau đến xem nàng làm sao"

Tiêu Nam Hiên rồi tung lên trong lúc gấp lại Mạc Hiên sủng vật của hắn cùng với Khương Thiên Mạc công chúa Bắc Chu,nhưng làm sao Hạ Băng Liên biết đến nó và còn có tại sao Mạc Hiên lại quẩn quýt Hạ Băng Liên,ngoài Khương Thiên Mạc chủ nhân của nó ra thì ai đến gần đều bị tấn công,nếu như vậy không lẽ Hạ Băng Liên....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đáng sợ như nhau

Nhìn thấy nàng ngắt đi ai cũng hoang mang không rõ chuyện gì đang xảy ra, Mạc Song tạm gác việc băng bó vết thương cho Long Ảnh chạy đến bên Hạ Băng Liên đang trong vòng tay của Tiêu Nam Hiên, nhìn thoáng qua có thể thấy rõ gương mặt nàng đang tái xanh, viền trán nhả lại, tay nàng nắm chặt thành quyền, đầu nàng đau đớn như muốn nổ tung ra.

"Giải thích cho bốn vương chuyện này là sao, không phải nàng chỉ trọng thương thôi sao, tình trạng này nàng ngoài trọng thương còn có bệnh khác?"

"Nô tỳ cũng không biết, đây là lần đầu nô tỳ thấy tiểu thư như vậy"

Tiêu Nam Hiên trừng mắt khiến Mạc Song sợ hãi, khí tiết của y lan tỏa ra như đang rất tức giận, không đợi y nói đến Mạc Song cũng tự hiểu liền kéo tay áo của Hạ Băng Liên lên bắt mạch xem xét.

"Mạch tượng hỗn loạn nhưng không ảnh hưởng gì đến thân thể"

"Người nói như vậy thì tại sao Băng Liên lại có vẻ đau đớn như vậy?"

Ninh Quốc Công Chúa điu Vân Phi đến gần, nàng vẫn còn sợ hãi trước vật thể lạ đó, nó vừa thấy Ninh Quốc Công Chúa liền nhe nanh gào thét.

Tiêu Nam Hiên băng hàn bao quanh, y khẽ liếc vật thể lạ khiến nó nhìn thấy cũng phải giật mình ngoan ngoãn quay về chỗ cũ.

"Tiêu Ly Vân, ta cho muội 5 từ để giải thích"

"Muội...muội...thấy Thảo Quyết Băng nên chỉ muốn lấy nó nhưng chưa chạm vào thì đã...."

Ninh Quốc Công Chúa thân người run rẩy nói không thành lời, chung quy cũng do nàng chọc giận giấc ngủ của con quái thú này mới xảy ra sự cố như thế.

"Thảo Quyết Băng, công chúa người tìm thấy rồi?"

"Ừm...nó ở kia"

Mọi ánh mắt dồn về Thảo Quyết Băng, Mạc Song đứng lên đi tới xem xét nhưng lại bị quái thú chặn lại, nó gào lên như bảo Mạc Song tránh xa chỗ đó ra, Tiêu Nam Hiên hơi nhíu mày, đã lâu rồi mới gặp lại Mạc Hiên nhưng tại sao nó lại hung hăng như vậy.

Y nhắc bổng thân thể nàng lên đi đến Thảo Quyết Băng, Mạc Hiên nhanh chóng tê ra cho y đi vào, vừa nhìn thấy hình dạng Thảo Quyết Băng Tiêu Nam Hiên cuối xuống nhỏ lên, cứ tưởng rằng nhỏ lên sẽ xong nhưng khi vừa nhỏ lên phía dưới lại để lộ dấu tích lạ, thấy vậy y thuận tay đưa Thảo Quyết Băng cho Mạc Song cầm lấy còn bản thân mình thì ôm nàng không rời ngồi xuống bới tung chỗ vừa nhỏ Thảo Quyết Băng.

"Đây là..."

Tiêu Nam Hiên bất ngờ hô lên khi nhìn thấy một cái rương bị chôn vùi dưới đất, y quay qua nhìn Mạc Hiên đang vui vẻ vẩy đuôi như thể nó biết trong đó có gì.

Bắt đầu mở ra đập vào mắt y là một bản đồ, y ngồi bệch xuống đất lạnh đem thân thể của nàng ôm chặt trong lòng, bàn tay y cầm lấy bản đồ lên xem thì thoáng ngạc nhiên, bản đồ này là chỉ dẫn đường đi ra khỏi Lang Kiên, vẫn còn đồ vật ở trong rương y nhanh chóng lấy ra xem thử, đó là một kim thạch ấn kí của Bắc Chu nhưng tại sao nó lại ở đây.

"Mạc Song người xem Long Ảnh thể nào rồi"

"Vương gia...khụ"

Long Ảnh gượng dậy nhưng bỗng chốc quy xuống, hình như hần bị gãy xương rồi, con đau nhanh chóng lan truyền tới nhưng với tư cách là cận vệ bên cạnh Vương Gia hần không thể biểu hiện ra gương mặt.

Mạc Song không phải không biết, nàng đến xé tà áo của mình tạm thời băng bó cho Long Ảnh, nàng đỡ Long Ảnh đứng dậy, thân người hần dựa hoàn toàn vào người nàng khiến gương mặt nàng có chút ửng đỏ.

"Đây là bản đồ, khu rừng này được gọi là Lang Kiên, lối ra ở phía trước, mọi người đi theo ta"

Bắt đầu đi Tiêu Nam Hiên đổi tư thế để nàng trên lưng như vậy sẽ dễ dàng hơn.

Mạc Hiến thấy chủ nhân chuyển động nó liền đi theo, y cũng mặc kệ nó tiếp tục đi, đoạn đường dựa vào bản đồ ngày càng sáng dần, mọi người có thể nhìn thấy rõ ánh sáng, cái lạnh cũng đã ngừng, lối đi càng ngày càng rõ ràng, điều đầu tiên đập vào mắt y chính là cái hồ nước và một cái hang động, nhiệt độ ẩm áp làm cơ thể nàng ấm lên, tay nàng động đậy, cái đầu lắc lư qua lại trên lưng y.

"Nàng tỉnh rồi, nàng dọa ta hết lần này đến lần khác"

"Ta làm sao vậy, vừa nảy hơi đầu đầu"

"Đứng rồi Thảo Quyết Băng gặp ánh nắng sẽ héo, tiểu thư người mau dừng"

Mạc Song nhét vào tay nàng Thảo Quyết Băng, con ngươi nheo lại, bắt nàng ăn sống hay sao.

Không nghĩ nhiều nàng cho vào miệng vài chiếc lá nhai, mùi vị thật khác biệt, nó thanh khiết và có độ the trong họng và có vị cay, nàng nhắm mắt.

"Nàng sao vậy, có phải không có tác dụng"

Mí mắt nàng rung rung làm y hoang mang lo sợ.

"Chuyện gì vậy, nàng là đang khóc sao?"

Tiêu Nam Hiến ngu ngơ hỏi, đối với y mà nói nàng lúc nào cũng mặt lạnh dè trên mặt lạnh, mấy ngày qua thật không quen với vẻ mặt này của nàng mà.

"Chàng có tin ta đánh chàng, ta muốn uống nước, cho ta nước, cái kia rất cay"

"Thôi chết tiểu thư đợi một chút muối đi lấy ngay"

Mạc Song rời Long Ảnh nhanh chân đến hồ lấy nước cho nàng, nói ra thì có hơi buồn cười nhưng Hạ Băng Liên là chúa ghét cay và ăn cay cực kém.

Uống nước ực ực rửa trôi khuôn miệng, Hạ Băng Liên cảm thấy đã đỡ.

"Vương phi sợ cay hả?"

Long Ảnh thấy Mạc Song trở lại liền nhanh mồm hỏi mà không biết nàng đang trừng hấn.

"Ngươi chán sống rồi à, suy!"

Mặt Long Ảnh ngu ngơ ra, Tiêu Nam Hiến khoanh tay nhìn điểm đáng yêu của nàng, thì ra cũng có lúc mẫu sư tử đáng yêu như thế này.

"Lại nơi nào nữa đây"

"Lúc nàng bắt tình ta tìm được bản đồ này, đi theo thì ra được đây"

"Phải rồi, lúc này ta đột nhiên đau đầu, đau vô cùng, rồi có rất nhiều hình ảnh lạ hiện ra trong đầu ta, nơi này ta có cảm giác đã từng đến"

"Liên Liên ta hỏi nàng, từ trước đến giờ đây là lần đầu nàng đến Bắc Chu sao?"

"Đúng vậy, lão cha luôn cảm tức ta, có thể nói đây là lần đầu ta đến nơi này"

Hạ Băng Liên suy nghĩ, những điều xảy ra trùng hợp như vậy thật đáng ngờ, có phải lúc nhỏ Hạ Băng Liên cổ đại đã đến đây rồi không?

Vút...vút mười mũi tên từ trong rừng Lang Kiên lao ra, cái tai nhạy bén của nàng hoạt động, lập tức nàng hô to "Mọi người tránh ra"

"Lại là bọn chúng, lần này bốn vương sẽ trừng trị"

Tiêu Nam Hiến mặt lạnh nhìn đám người áo đen bao vây, bản thân ôm trọn nàng vào lòng với ánh mắt nhắc nhở nàng không được dành với y, phút chốc nàng cảm thấy ẩm áp vô cùng, lần đầu tiên có người bảo vệ nàng.

"Giao Hạ Băng Liên ra đây ta sẽ tha cho các ngươi một mạng"

Một tên trong số bọn chúng đứng ra lên tiếng, vừa nói xong cũng là lúc hấn ăn một churong của Tiêu Nam Hiến, thân người hấn bay xa ghim vào vật nhọn mà chết, các tên còn lại vẫn chưa hết hoang mang với hành động vừa rồi, y đứng ở giữa cười khinh bỉ, tước bỏ bao kiếm y phi thân lên chém giết, gương mặt của y không khác gì Hạ Băng Liên lúc đó, băng lãnh, tàn bạo, lãnh khốc, vô tình, một đường kiếm cướp đi một mạng.

"Muốn nương tử của ta các ngươi có phải coi thương bốn vương, nói, ai sai các người tới"

Bóp lấy cổ một tên cuối cùng y lãnh huyết ghi chặt đến đáng sợ, tay chân hấn bủn rủn đầy sợ hãi, thì ra chiến thần vương gia nổi danh trên chiến trường luôn là vậy, nói y tha mạng thì y sẽ tha sao.

"Woa,phu quân của ta cũng oai phết"

"Nương tử quá khen rồi"

Nàng ngồi dưới đất vỗ tay bộp bộp, Tiêu Nam Hiến đáp lại bằng một nụ cười, ai cũng kinh sợ vương gia vương phi nhà này quá bạo, cặp đôi này quả là ác quỷ rồi.

"Cầu vương gia tha mạng, là thừa tướng Triệu Tàn Thủy sai bảo ta, ông ta muốn đoạt vị làm chủ thiên hạ"

"Ồ, Triệu Tàn Thủy, một quan chức nhỏ bé lại dám trèo cao như vậy à"

Hạ Băng Liên phui bụi khoanh tay dựa người y, đôi mắt tựa băng nhìn vào sẽ bị đông cứng.

Cả hai nhìn nhau đầy tình ý, vương gia vương phi đều đáng sợ như nhau, tay y không nhẹ nhàng cử động lập tức tiếng răng rắc từ cổ kẻ đó phát ra, y buông thả như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng đã sớm có kế hoạch riêng, mỉm cười nhẹ y vòng tay qua eo nàng kéo đi về phía hang động, đường như nó chính là lối ra cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tháo bỏ dịch dung

Trời đã tối nhưng bên trong hang động lại không hề tối tí nào, mới đầu mọi người cứ tưởng đây chỉ là hang động bình thường nhưng càng vào sâu bên trong lại có đèn đuốc tự thấp sáng, đây là điều kì lạ khiến mọi người thắc mắc.

Đã trải qua một đoạn đường rất dài cuối cùng họ cũng thấy ánh sáng phía cuối đường đi, trong đầu Hạ Băng Liên lại xuất hiện những hình ảnh lạ, nàng choáng váng khẽ lắc đầu, từ lúc vào khu rừng đó đến bây giờ nàng luôn thấy những chuyện kì lạ.

"Tiểu thư người lại làm sao vậy??"

"Ta không sao, vốn dĩ đây là lần đầu đến nhưng ta có cảm giác rất quen thuộc nơi này"

Nghe nàng nói Tiêu Nam Hiến trong lòng hiện lên nhiều nghi vấn, liệu rằng những điều y nghĩ nó sẽ xảy ra.

"Liên Liên người không bị làm sao chứ, là tại ta mà người không khỏe"

"Ly Vân, ta có thể gọi công chúa như thế được chứ??"

Tiêu Ly Vân nhìn Tiêu Nam Hiến một cái, y cũng vô tình nhận ra điểm khác biệt mà Tiêu Ly Vân muốn nói.

"Trước đây người không khách sáo như vậy, vẫn gọi ta là Ly Vân, tại sao bây giờ lại khách sáo đến thế!"

Y sực giật mình nhớ hẳn ra, quên rằng nàng là tam tiểu thư của phủ tướng quân.

Hạ Băng Liên khẽ mỉm cười, Tiêu Ly Vân như vậy muốn điều tra nàng sao, nhưng rất tiếc bây giờ chưa phải lúc, nàng còn nhiều việc phải làm.

"Lúc trước ta có phần ngốc nghếch, xem công chúa là tỷ muội nhưng hiện tại ta hiểu ra lẽ nghi là gì, nếu gọi như vậy khiến người không thích thì thôi vậy"

"Ta tin người mà, Liên Liên"

Tiêu Ly Vân hí mắt cười, thì ra là vậy, vậy mà nàng cứ tưởng Hạ Băng Liên giả mạo.

"Công chúa người suy nghĩ nhiều rồi, tiểu thư rất giỏi, chẳng qua bị tiện nhân Hạ Tư Thanh hành hạ ra nông nỗi đó"

Mạc Song nhắc tới Hạ Tư Thanh liền mặt lạnh, Long Ảnh lần đầu bắt gặp hình ảnh này cũng run người, bộ bọn họ không có gương mặt nào dễ chịu hơn sao.

"Người nói Hạ Tư Thanh hành hạ vương phi"

Vốn dĩ Tiêu Nam Hiến đã quên vụ việc Hạ Tư Thanh đẩy nàng xuống nước nhưng khi nghe được câu trước đây nàng bị Hạ Tư Thanh hành hạ y liền mặt lạnh nổi giận.

"Đó là chuyện trước kia chàng đừng đề ý"

"Vương phi không biết đó thôi,vương gia vốn dĩ đã tha cho Hạ Tư Thanh nhưng có lẽ bây giờ thì không rồi"

Vân Phi khẽ nói.

"Chàng tính sao?"

Hạ Băng Liên phong thái ung dung nhìn Tiêu Nam Hiên.

"Nàng nghĩ sao?"

Y nhướng mày nhìn nàng,thích thú xem từng biểu hiện trên gương mặt nhỏ nhắn,nàng hơi trầm ngâm suy nghĩ,cuối cùng cũng thốt lên thành lời.

"Đừng làm hỏng nàng ta là được"

Nàng phán một câu xanh rờn,mọi người sững sờ khi nghe nàng nói như vậy,cứ tưởng nàng sẽ cầu xin cho Hạ Tư Thanh.

"Bảo bối,nàng muốn sao ta đều nghe theo"

"Hai người tình cảm tốt quá nhỉ,muội có nên kêu phụ hoàng nhanh chóng tổ chức hôn lễ"

"Haha,không cần muội phải kêu,ta đã có dự tính của mình"

"Chàng tính cái gì đó"

"Bí mật,đi thôi,chúng ta mau tìm đường ra"

Y nắm tay nàng dẫn đi,phía trước liền thấy một khu rừng khác,tất cả tròn mắt ngạc nhiên bởi khu rừng này rất đẹp tựa như tiên cảnh.

Hạ Băng Liên trong lòng bỗng vui vẻ lạ thường,hình như nàng từng thấy qua nơi này,nó lại tái hiện trong kí ức của nàng,khung cảnh người phụ nữ cùng hai đứa trẻ chơi đùa,chân nàng khẽ bước đi,mỗi nơi nàng bước qua những hình ảnh càng thấy rõ rệt,những tiếng cười thật là hồn nhiên,thật là ấm áp.

"Mạc Mạc,Tiểu Tước"

Tiếng nói vang vọng trong đầu nàng,Mạc Mạc,Tiểu Tước là ai.

"Song Song,muội nói xem ta đã từng gặp qua người nào là Mạc Mạc không"

"Tiểu thư không có,chưa từng nghe qua bao giờ"

"Thật kì lạ,từ lúc đến Bắc Chu ta đều thấy những hình ảnh kì lạ"

"Có phải vương phi đã từng đến đây hay không,tướng quân năm đó rất hay đến Bắc Chu"

Long Ảnh nói.

Tiêu Nam Hiên suy nghĩ hồi lâu,cảm giác như đã nhớ ra được chuyện gì đó,lúc ở trọ quán y vô tình thấy được mặt thật của nàng,chẳng qua là gương mặt đó hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải.

"Liên Liên nàng có thể cho mọi người xem mặt"

"Huynh nói gì vậy,mặt Liên Liên có gì để xem"

Tiêu Ly Vân khó hiểu nhìn Tiêu Nam Hiên,vô duyên vô cớ lại bảo người ta cho xem mặt.

"Chàng muốn ta cho xem sao"

Tiêu Nam Hiên gạt đầu,Mạc Song dường như cũng hiểu ra được,năm đó nàng tận mắt thấy gương mặt của Hạ Băng Liên liền bị mê hoặc,cơ mà tại sao vương gia lại biết.

"Vậy được,ta cũng muốn tìm hiểu nguyên do mẫu thân ta tại sao lại dịch dung gương mặt của ta"

Hạ Băng Liên gạt đầu Mạc Song liền hiểu đem bọc nước đưa tới cho nàng,tay nàng thấm nước lau ướt cả khuôn mặt,lại thoa thêm một lớp thuốc,nàng tháo gỡ dịch dung,gương mặt xinh đẹp xuất hiện.

"Đây...đây là"

"Thật ra ta cũng không biết gì về việc gương mặt bị dịch dung,đây mới thật sự là gương mặt của ta,Ly Vân"

"Chuyện này...Liên Liên người thật xinh đẹp,ca,huynh biết từ lúc nào mà không nói cho muội biết"

"Ta cũng vừa mới biết"

Vân Phi,Long Ảnh hai người nhìn ngẩn ngơ,Mạc Song biết ngay bọn họ sẽ biểu hiện như thế mà,chân Mạc Song nâng cao giảm mạnh xuống chân Long Ảnh,hắn đau điếng hết to liền bị tay Mạc Song bóp đến méo đi,cả bọn chỉ biết cười với hai người này.

"Giương mặt này hình như thần từng nhìn thấy qua,ở đâu ta"

"Người cô nhớ lại xem"

Hạ Băng Liên nghe Vân Phi nói vậy liền nhanh chóng khấn tụng.

"A đúng rồi,thần từng thấy qua tranh trong cung hoàng hậu,lúc đó hoàng thượng ghé thăm thư phòng của nương nương,lúc đó trong hoàng thượng rất đau buồn."

"Không lẽ nào lại như vậy"

Tiêu Nam Hiên thốt lên bất ngờ,nếu là ở phòng của mẫu thân y thì bức tranh đó chỉ có thể là hoàng hậu Bắc Chu.

"Hiên,chàng sao vậy?"

"Vân Phi,Long Ảnh hai người đã thấy khỏe hơn chưa"

Tiêu Nam Hiên không trả lời nàng,y nhìn Vân Phi và Long Ảnh.

"Long Ảnh thì không sao nhưng vết thương của Vân Phi hình như rất nặng"

"Để ta xem qua"

Hạ Băng Liên phá lệ,mặc dù nàng không thích chữa cho nam nhân nhưng dù sao Vân Phi cũng là hộ vệ của nàng,hắn bị như vậy nàng cũng nên cứu.

"Tiểu thư người cuối cùng cũng động tay rồi"

"Đừng vội mừng,ta chỉ giúp hắn lần này"

"Người biết y thuật hả Liên Liên"

"Ừm,một chút"

Nàng mạnh bạo xé rách áo Vân Phi,vết thương bị rách chảy máu thấm ướt cả y phục nhưng hắn vẫn tỏ ra bình thường,tay nàng mò mẫm vào người lấy ra một lọ thuốc,chạm rãi rắc thuốc lên vết thương Vân Phi đau đến nhăn mặt,Tiêu Ly Vân lo lắng cho hắn đến nỗi đứng yên không được,hắn bị như vậy đều là lỗi của nàng.

"Công chúa đừng lo,thần không sao"

Vân Phi thấy biểu hiện của công chúa như vậy trong lòng hắn rất vui.

"Được rồi,đừng vận động mạnh là được,sẽ ảnh hưởng tới vết thương,người cũng thật kiên cường,bị lâu như vậy mà vẫn không kêu la"

"Chỉ là vết thương nhỏ,đa tạ vương phi"

"Được rồi,Tiêu Nam Hiên,chàng yên tâm rồi chứ"

Hạ Băng Liên phui tay chóng nạnh,đầu ngẩng cao nhìn Tiêu Nam Hiên,y mỉm cười với nàng,dù nàng là ai thì vẫn là nương tử của hắn.

"Kính thành rất gần đây,Long Ảnh,Mạc Song hai người hỗ trợ Vân Phi và Công Chúa,chúng ta nhanh chóng trở về,nơi này không thể ở lâu"

"Khoan đã,cho ta dịch dung lại"

"Nàng xinh đẹp như vậy,không cần phải làm như vậy nữa,kẻ nào dám nhìn ta liền mất mắt"

Hạ Băng Liên ngăn người,nàng không biết lời y nói có thật lòng hay không nhưng tại sao lại có cảm giác vui vẻ,nàng như bị thôi miên bởi vẻ yêu nghiệt của y,sao bây giờ lại thấy Tiêu Nam Hiên đẹp trai đến thế kia chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Thân phận sáng tỏ

Cuối cùng cũng về tới Bắc Chu,mỗi bước đi vào thành đều có nhiều nam nhân ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào nàng khiến y thật khó chịu,biết vậy y đã cho nàng dịch dung lại.

"Nét mặt của chàng là sao,đang ghen à??"

Hạ Băng Liên tựa tiểu phi tiểu nhìn y.

"Ta mới không có ghen,ta vừa rồi thấy mọi người nhìn nàng ghê lắm,hình như không thích thì phải,ta có ý này"

Y kéo nàng vào trong lòng,tay y choàng lên cổ nàng,tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

"Như thế này thì mọi người sẽ không dám nhìn nàng nữa"

Tiêu Nam Hiên mặt dày trừng mắt nhìn những nam nhân đang thèm khát nàng,cái nhìn khiến cho người khác khiếp sợ,những nam nhân khác vội vàng đi chỗ khác không dám nhìn nữa.

"Ca,huynh như vậy mà gọi là không ghen sao haha"

Tiêu Ly Vân chẳng cho y chút hình tượng,mặt y đen lại,biết vậy y đã không cho nàng ta theo.

3 người Mạc Song,Long Ảnh,Vân Phi khẽ cười khúc khích,vương gia chỉ vừa mới vào thành đã ghen.

"Đi thôi,chúng ta vào cung"

"Vào cung?Đề làm gì"

"Tí nữa nàng sẽ biết,ta muốn làm rõ 1 chuyện"

Hạ Băng Liên thắc mắc lại càng thêm thắc mắc.

Hoàng cung Bắc Chu.

Khuong Lạc Tước trên chiếc cương vị hùng mạnh,guơng mặt điềm đạm lạnh lùng đến sợ,mỗi lần thượng triều đám quan lại luôn khiến cho hắn thất vọng.

Đột ngột thái giám đi vào nói nhỏ vào tai hắn mấy chữ,hắn liền nhếch môi khiến thần tử bên dưới phải trở mặt mà nhìn,điều gì khiến hoàng thượng mặt băng này cười vui như vậy.

"Được,cho truyền vương gia vào cung"

"Truyền vương gia nước Đông vào cung"

Tiếng thái giám hô to vang vọng ra ngoài,Hạ Băng Liên khẽ rùng mình một cái,mặc dù đã từng nghe qua nhưng vẫn còn ám ảnh,sao bọn họ phải làm thái giám nhỉ???

"Vương phi bốn vương cũng có lúc sợ thái giám a"

"Cẩn thận ta cho chàng thành như thế"

Nàng hùng hồ đưa 2 ngón tay lên dọa,Tiêu Nam Hiên nuốt nước bọt,yêu tinh này muốn y tuyệt tử tuyệt tôn.

"Nàng mà làm như thế thì tiểu bảo tương lai sẽ phải làm sao"

"Tiểu bảo tương lai là ai??"

Hạ Băng Liên mặt ngơ ra.

"Là tiểu bảo bảo của chúng ta sẽ có"

Y kê môi sát vành tai nàng, hơi thở ấm áp phả vào tai với những lời nói không thể nào tả nổi, nàng gương mặt đỏ bừng đẩy y ra.

"Chàng biến thái, Viên Liệt là đủ rồi!"

"Liệt nhi cũng cần phải có đệ đệ và muội muội a"

"Chàng..."

Hạ Băng Liên ghen hờn, 4 người kia nhìn đôi vợ chồng sắp cưới này bồi đắp tình cảm đến phát thèm, bọn họ mỗi người đều che miệng cười càn khiến mặt nàng thêm đỏ.

"Băng Liên à không phải gọi là tẩu tẩu, tỷ phải sớm sinh cho ta một đứa cháu a"

"Sớm hay muộn thì tiểu thư cũng sẽ có bảo bảo, muội cũng muốn a"

Mạc Song mặt hí hửng thốt lên câu hồn nhiên, Hạ Băng Liên cười đầy u ám.

"Hiên, ta là vương phi có phải ta ra lệnh thì phải nghe theo?"

"Ta dưới 1 người trên vạn người, đương nhiên nàng là vương phi thì không ai dám cãi"

1 câu của Tiêu Nam Hiên như đẩy Mạc Song vào địa ngục, nàng cười đầy thâm độc, đôi môi đỏ mận thốt lên từng chữ "Nếu đã như vậy thì ta sẽ cho muội toại nguyện, ta chính thức ban hôn cho Long Ảnh và Mạc Song"

"Hả?????"

Long Ảnh, Mạc Song 2 người hét lên rồi nhìn nhau.

"Ai dám cãi liền chém đầu, đúng không Phu Quân"

Hạ Băng Liên ôm lấy cánh tay y mỉm cười hiền lành, ánh mắt nàng đe dọa y nếu dám nói không phải nàng liền cho y tuyệt tử tuyệt tôn.

"Haha phải a phải a"

Mạc Song như hóa đá, bởi 1 câu nói đùa của nàng mà bây giờ từ một cô nương đơn thân lại trở thành tân nương của người khác, riêng Long Ảnh đứng như tượng đá, hẳn có nghe nhầm hay không vậy, hẳn có phải vừa được vương phi ban hôn, nếu vậy thì Mạc Song...

"Long Ảnh huynh, chúc mừng huynh nha"

"Chúc mừng người nha Long Ảnh, Song Song"

Tiêu Ly Vân và Vân Phi thật là ăn ý với nhau, Long Ảnh thì trong lòng vui mừng lạ thường, Mạc Song thì khóc ròng khi nghe được câu ngiệt ngã như thế, nàng lơ dại chọc nhâm Hạ Băng Liên rồi, nàng chưa muốn kết thân a!!!!

"Vương gia nước Đông đến"

Đã đến cửa đại điện Tiêu Nam Hiên tay nắm tay nàng dẫn vào, vừa bước vào cửa nàng như là tâm điểm, nhiều người mắt tròn lên hết cỡ khi nhìn thấy nàng, không chỉ riêng các thân tử, Khương Lạc Tước vừa nhìn thấy nàng cũng phải đứng bật dậy, người hắn run lên bần bật.

"Tiêu Nam Hiên tham kiến hoàng thượng"

"Hạ Băng Liên tham kiến hoàng..."

"Người là Hạ Băng Liên?"

Câu nói chưa dứt liền bị tiếng nói của Khương Lạc Tước làm cho tắc mắc.

"Đúng vậy"

"Thế này là thế nào, gương mặt này rất giống Thượng Quan hoàng hậu"

"Phải phải, nàng ta là ai, gương mặt này không thể nào là Thượng Quan hoàng hậu được"

"Các người im hết cho trẫm"

Khương Lạc Tước mắt trừng quét qua khiến bọn họ im bật, đột ngột có một gương mặt giống mẫu thân hắn xuất hiện càng làm cho hắn thêm đau khổ, hắn đột nhiên nghĩ đến Khương Thiên Mạc, có lẽ nào...

"Mạc Mạc,muội là Mạc Mạc đúng không"

Khương Lạc Tước như mất bình tĩnh chạy xuống định nắm lấy nàng nhưng với thân thủ của nàng hẳn không dễ dàng gì chạm phải.

Hạ Băng Liên khẽ nhăn mặt,lúc trước gặp hẳn có thấy hẳn như thế đâu,hôm nay sao lại lỗ mãng như vậy,hắn quên nàng là vương phi của Tiêu Nam Hiên sao??

"Hoàng thượng nói gì ta không hiểu,ta là Hạ Băng Liên,không phải Mạc Mạc gì đó,mong hoàng thượng hành động lễ phải"

"Không phải,muội chính là Mạc Mạc,muội chính là Khương Thiên Mạc hoàng muội của ta"

Hạ Băng Liên bắt đầu đau đầu,nàng nhìn y như cầu cứu,sao tên hoàng đế này cứ nói nàng là Khương Thiên Mạc mãi thế.

"Liên Liên,điều ta muốn xác thực chính là điều này,nàng không phải Hạ Băng Liên,nàng là Khương Thiên Mạc"

"Chàng...chàng nói cái gì vậy"

"Hoàng thượng,vương phi của bốn vương trước kia là do dịch dung biến thành,đây mới là gương mặt của nàng,hoàng thượng chắc hẳn biết rõ hơn ta"

"Đúng rồi,thuộc hạ nhớ rồi,kế bên bức tranh của hoàng hậu chính là hoàng hậu Bắc Chu"

Vân Phi sau khi nghe được hẳn đã nhớ rõ.

"Nếu vậy lẽ nào Liên Liên chính là..."

Mọi người sững sốt,Hạ Băng Liên chính là Công chúa Bắc Chu,vậy còn tướng quân là gì...

"Mạc Mạc muội muội của ta,ta tìm muội bao năm qua ông trời đã không phụ lòng ta,phụ hoàng mẫu hậu hai người nhất định đã phù hộ cho Mạc Mạc"

Hạ Băng Liên bắt đầu rối loạn,trong đầu nàng một loạt hình ảnh hiện ra.

| Lửa cháy rất lớn,2 người phụ nữ trên tay ôm lấy con của mình.

"Dung tỷ ở đây lửa cháy lớn lắm"

"Muội yên tâm sẽ có người đến cứu chúng ta"

Rắc...rắc lửa cháy dữ dội làm cho cột nhà bị gãy,Thượng Quan Bảo Hiên đẩy Hoàng Cẩm Dung ra khỏi cột lửa....rầm....thanh cột to đè lên thân xác nhỏ bé Thượng Quan Bảo Hiên.

"Bảo Hiên"

"Tỷ đừng qua đây,mau đưa Tiểu Tước Tiểu Mạc rời khỏi đây"

"Không tỷ sẽ cứu muội,muội chờ một chút tỷ sẽ cứu muội"

"Mẫu hậu oa oa"

Trong biển lửa Khương Lạc Tước muốn chạy đến nhưng vì lửa to và nóng làm cản trở,hắn ôm lấy Khương Thiên Mạc không cho lửa đến gần.

"Mau dẫn bọn chúng đi đi,đừng lo cho muội,đi,mai đi,muội cầu xin tỷ hãy cứu lấy con của muội"

"Bảo Hiên"

Hoàng Cẩm Dung nước mắt chảy ròng,nàng ta cắn chặt môi ôm Khương Lạc Tước và Khương Thiên Mạc rời khỏi,biển lửa càng lúc càng to,nó thiêu rụi toàn bộ,Khương Thiên mạc ngây thơ nhìn.

Đứng giữa biển lửa một đám người áo đen bao vây 3 người,Hoàng Cẩm Dung ôm lấy 2 đứa nhỏ bảo vệ,nàng cầu mong mau có người đến cứu....|

Hạ Băng Liên tay ôm lấy đầu,nàng càng nghĩ lại càng đau,tiếng khóc lóc tiếng đau thương trước biển lửa lớn.

"AAAAAAAAAAAA"

"Liên Liên nàng làm sao vậy"

Tiêu Nam Hiên thấy nàng điên cuồng liền hoảng hốt ôm chặt nàng,có phải nàng lại nhớ ra chuyện gì không.

"Mạc Mạc của ta,Mạc Mạc sao lại như vậy"

"Buông ta ra, buông ra, đau đầu quá...buông ta ra"

Hạ Băng Liên đôi mắt ngâm đục, ý thức nàng mơ hồ đi, nàng bị y đánh vào gáy ngất đi.

"Người làm cái gì đó"

Khương Lạc Tước tức giận hất Tiêu Nam Hiên qua một bên, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, các thần tử trong triều ai cũng hoang mang nhưng không ai dám lên tiếng.

"Đưa nàng ấy về phòng"

Tiêu Nam Hiên không phải hư danh, y nhanh chóng cướp lại nàng trong tay Khương Lạc Tước, mắt y lạnh lùng nhìn hấn.

"Mạc Song người theo ta, còn lại tất cả không ai được vào"

Tiêu Nam Hiên dưới sự chỉ dẫn của Khương Lạc Tước, y đặt nàng lên trên giường, Mạc Song bắt đầu bắt mạch cho nàng, cảm thấy mạch tượng đập nhanh có chút hoảng loạn nhưng không có ảnh hưởng gì lớn lao.

"Vương gia yên tâm, vương phi kích động quá mức nên mới vậy, một chút nữa sẽ tỉnh lại"

"Người nói không sao thì sẽ không sao, muội muội của ta nếu có mệnh hệ gì thì người đừng mong sống sót"

Khương Lạc Tước lạnh tanh nói, hấn đi đến bên giường cầm lấy tay nàng, đây thật sự là muội muội của hấn, bấy lâu nay từ sau việc ám sát trong biển lửa hấn cứ tưởng hấn đã mất đi muội muội nhưng thật may mắn, may mắn rằng Khương Thiên Mạc đã trở về.

"Hoàng thượng không phải lo, nàng ta là người thân bên cạnh nàng, sẽ không có việc gì, chúng ta cần nói chuyện"

"Ta không có gì để nói, lui hết cho trẫm"

"Chẳng lẽ hoàng thượng không muốn làm rõ thân phận của nàng, hoàng thượng quên rằng nàng bây giờ là tam tiểu thư tướng phủ"

Tiêu Nam Hiên chậm chậm nói.

"Được, chăm sóc tốt cho muội muội ta, mời vương gia theo ta"

Khương Lạc Tước muốn nhanh chóng tìm hiểu nguyên nhân, Khương Thiên Mạc tại sao lại biến thành Hạ Băng Liên, nhất định năm đó đã xảy ra những chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hôn

Sau những ngày ở Bắc Chu, sự thật về Hạ Băng Liên đang từ từ làm rõ, Hạ Băng Liên trí nhớ dần khôi phục, nàng nhận ra rằng mình chính là Khương Thiên Mạc công chúa Bắc Chu, lúc đầu nàng không tin tưởng lắm nhưng trí nhớ của nàng đã bắt nàng phải tin, 15 năm trước hỏa hoạn đột nhiên thiêu rụi cung của hoàng hậu Thượng Quan Bảo Hiên khiến bà rời đi mãi mãi, Hoàng Cầm Dung chính là mẫu thân của Tiêu Nam Hiên, lúc ấy bà đã cố gắng cứu lấy con của hoàng hậu Bắc Chu nhưng ông trời đã nhẫn tâm cướp mất Khương Thiên Mạc.

Hạ Băng Liên thân người hơi thần thờ, nàng đã tỉnh dậy trong một tràn kí ức đau buồn, nàng đã nhớ ra mình là ai, tuy nàng trọng sinh nhưng sao cảm giác rất chân thật với nàng, năm đó nàng chỉ mới 3 tuổi nhưng khoảnh khắc ấy đã khắc sâu vào trong tâm trí ngây thơ của nàng, thân người nàng run lên, nước mắt nàng chột rơi.

" Tiểu thư người tỉnh rồi "

Mạc Song tay bưng bát cháo nóng đặt lên bàn, nàng đến xem Hạ Băng Liên như thế nào.

" Tiểu thư, người khóc sao? "

Hạ Băng Liên lặng thinh, cảm nhận được đây là cảm giác của tình mẫu tử, nàng muốn buồn bỏ cái sự lạnh lẽo trong mình và khóc thật to, nàng kéo Mạc Song ôm thật chặt, nàng bắt đầu khóc.

Mạc Song đau lòng dỗ dành, 3 năm qua nàng ta chưa hề thấy Hạ Băng Liên yếu đuối như vậy, nàng là môn chủ Thiên Sơn Trục không sợ trời không sợ

đất,buru hân khiến người người kính sợ,hôm nay nàng đã trút bỏ tất cả và trở thành một người bình thường.

" Tiểu thư cứ khóc đi,muội hiểu tâm trạng tiểu thư lúc này "

" Ta phải báo thù cho mẫu thân "

Hạ Băng Liên siết chặt tay mình.

" Mạc Mạc "

Khương Lạc Tước bước từng bước đi vào,hắn trong lòng vừa mừng vừa sợ,mừng vì hắn cuối cùng cũng tìm được muội muội,hắn sợ,sợ nàng không chấp nhận ca ca như hắn,tại hắn không đủ mạnh,tại hắn ngu ngốc mới khiến nàng khổ sở suốt 18 năm,hắn đã nghe nàng luôn bị ức hiếp,thật khiến hắn tức giận.

Hạ Băng Liên nhớ lại vòng tay ấm áp che chở nàng khỏi ngọn lửa,giọng nói như xoa dịu nàng.

" Ca ca "

Nhào vào lòng Khương Lạc Tước,Hạ Băng Liên tham lam cảm nhận hơi ấm chưa bao giờ phai đi,hắn ôm lấy muội muội của mình,hắn cũng như nàng trút bỏ vẻ lạnh lùng,hắn khóc vì thương vì nhớ.

" Mạc Mạc của ta,hoàng huynh xin lỗi,hoàng huynh không bảo vệ được muội "

Hạ Băng Liên lắc nhẹ đầu,nàng mỉm cười làm gánh nặng của hắn như được tháo gỡ,Khương Lạc Tước và nàng cuối cùng cũng đoàn tụ.

Thật khiến mọi người vui mừng,Tiêu Nam Hiên tuy rằng không muốn họ ôm nhau như thế nhưng lần này xem như cho nàng tự do ôm thỏa thích,sau này hắn sẽ đòi lại.

" Liên Liên ta nên gọi ngươi là gì bây giờ,thật không ngờ ngươi là hoàng muội của hoàng thượng vậy còn Hạ tướng quân là gì của ngươi "

Tiêu Ly Vân lúc nào cũng khơi gợi ý nghĩ cho người khác,Hạ Băng Liên sực nhớ ra,nàng gương mặt hơi đáng sợ,phải...kẻ chủ mưu chính là Hạ Vũ Minh.

" Mạc Mạc muội có nhớ năm đó là ai bắt muội đi hay không "

" Bây giờ muội còn rất nhiều điều chưa rõ "

" Nói vậy Hạ tướng quân không phải cha ruột của ngươi,ông ta có biết hay không "

" Điều này hắn là người biết rõ nhất,nếu không hắn đã không mặc kệ hạ nhân hành hạ ta "

Tất cả lặng im,ai cũng biết điều này,nhưng Hạ Vũ Minh chính là tướng quân của Đông Hán được coi là trọng thần.

" Liên Liên "

Hạ Băng Liên bây giờ mới chú ý đến y,nét mặt nàng giãn ra.

" Hiên "

" Nàng không được như vậy nữa a,nàng đã là vương phi của ta "

Mọi người đang căng thẳng cũng phải bật cười,vương gia đang đòi lại vương phi a.

Khương Lạc Tước con ngươi nhàn lại,xém tí nữa hắn quên Tiêu Nam Hiên là ai.

" Hôn sự năm đó đã bị hủy,Mạc Mạc muốn gả phải có sự cho phép của ta "

" Hoàng thượng có phải đã quên nàng bây giờ vẫn là tam tiểu thư tướng phủ được phụ hoàng ta sắc phong làm vương phi "

" Ngươi cũng đừng quên bây giờ Mạc Mạc chính là hoàng muội của ta,cũng là công chúa Bắc Chu,hôn sự của Mạc Mạc và ngươi cũng đã bị hủy "

Xẹt....xẹt mọi thứ trở nên căng thẳng,cả 2 đáy mắt hiện lên tia lửa điện bắn xẹt xẹt vào nhau,trước tình hình này mà bọn họ còn có thể tranh giành.

Phụt....hahaha Hạ Băng Liên nở nụ cười tươi,một bên là lão công một bên là hoàng huynh thật sự khiến nàng khó chọn nhưng cả hai tính cách y hệt nhau,chọn cả hai thì nàng quả rất lời a.

Tất cả như vui vẻ hẳn ra,quan trọng vẫn là nụ cười của nhau,đêm nay bọn họ có thể mở tiệc ăn mừng rồi.

" Các ngươi dọn vào hoàng cung ở đi,trẫm đã chuẩn bị phòng cho tất cả,trẫm muốn cho Mạc Mạc một danh phận ở Bắc Chu "

" Nếu là vậy thì muội nghĩ không nên,có thể bây giờ người của Hạ Vũ Minh đang ở Bắc Chu "

Khương Lạc Tước nghe nàng nói rất có lý,hơn nữa hấn cũng đã nghe Tiêu Nam Hiên thuật lại sự việc bị ám sát ở rừng Lang Kiêng,thừa tướng Triệu Tàn Thủy rất đáng ngờ,có thể bọn chúng chính là đồng loại.

" Hơn nữa muội và mọi người cần phải trở về Đông Hán,nếu không sẽ gây nghi ngờ đến Hạ Vũ Minh"

Khương Lạc Tước ánh mắt nhìn Tiêu Nam Hiên.

" Muội từ lúc này chính là Chiêu Dương công chúa với thân phận là hoàng muội của trẫm,như vậy ca ca sẽ yên tâm hơn,ít ra muội sẽ không bị ai bắt nạt "

Vừa nói Khương Lạc Tước vừa nhìn Tiêu Nam Hiên như cảnh cáo không được bắt nạt nàng.

" Hoàng thượng người nói ngược rồi,vương phi không bắt nạt ai là may lắm rồi "

Long Ảnh hồn nhiên như tiên,hắn vừa nói những điều không nên nói,Mạc Song ho nhẹ nhắc nhở,hắn vội quay đầu chỗ khác như chưa xảy ra chuyện gì.

" Các ngươi thật là,ta rất lương thiện "

Tiêu Nam Hiên xem một chút cũng phải giật mình với câu nói của nàng,nghĩ lại những tên thích khách trong rừng Lang Kiêng đã khiến y run người.

Đông Hán.

Tiêu Duật Hành tâm phần nộ đập vỡ tách trà.

" Phế vật,chỉ có vài tên cũng không xử lý được,các ngươi có phải là sát thủ bậc nhất hay không "

" Thuộc hạ đã sắp giết được hấn nhưng bên cạnh hấn có một vị cô nương võ công rất lợi hại "

" Là ai có thể đánh trả các ngươi "

" Thuộc hạ không biết,chỉ nghe Vương gia gọi nàng ta là Liên Liên "

" Liên Liên,ta rút cuộc đánh giá thấp nàng rồi "

Tiêu Duật Hành nghiêng răng,hắn đã nhiều lần nghe đến nàng nhưng hấn cứ nghĩ đó chỉ là bịa chuyện nhưng lần này có vẻ như là sự thật,nàng rút cuộc là ai!

" Đi điều tra Hạ Băng Liên cho ta,Tiêu Nam Hiên hấn không sống được bao lâu nữa đâu,chờ đợi thời gian đối với bốn thái tử ta quá lâu,không bao lâu nữa hỗn độc trong người hấn sẽ phát tác,lúc đó có thần tiên trên trời xuống cũng đừng mong cứu hấn "

Đám thuộc hạ nghe lệnh lập tức thi hành,nói gì thì nói Tiêu Nam Hiên chính là cái gai của thái tử,bình quyền đều do Tiêu Nam Hiên nắm giữ,để xem chiến thần có còn được như xưa hay không.

Tướng phủ.

Hạ Vũ Nham người thật tiều tụy,hắn vô cùng nhớ nhung Hạ Băng Liên người hấn xem là tất cả,ai ngờ chỉ vài năm hấn ở chiến trường trở về thì đã nghe nàng sắp trở thành vương phi,thật là trở trêu.

Kể ra từ ngày nàng đi Bắc Chu Hạ Tư Thanh cũng chưa được ra khỏi nhà lao,dù gì Hạ Tư Thanh cũng là tỷ tỷ ruột của hấn,nếu nàng còn thương nhị ca như hấn chắc chắn sẽ tha cho Hạ Tư Thanh một con đường sống.

" Tiện nhân,Thanh Thanh của ta,lão gia người mau cứu Thanh Thanh đi,nó từ nhỏ giờ chưa bị ai làm khổ,bây giờ ở nơi như thế thì sẽ sinh bệnh mất "

" Là tỷ ấy hại Liên Liên,đáng lý mẫu thân phải biết khuyên tỷ ấy xin lỗi tam muội mới đúng "

" Con còn bệnh vực con tiện nhân đó,nó có gì tốt,Thanh Thanh là tỷ tỷ con,nó chỉ là con rơi,là nó tự té tỷ tỷ con không có làm gì hết "

Nhị phu nhân Tô Điệp đập bàn quát lớn,bà không biết Hạ Vũ Nham tại sao lại luôn bệnh vực cho Hạ Băng Liên.

" Đủ rồi,bà loạn đủ chưa,lệnh của vương gia ai dám làm trái,đợi đi,nó sẽ không làm gì Thanh Thanh đâu "

Hạ Vũ Nham đứng dậy rồi đi,tất cả chỉ là giả dối,bọn họ chưa từng xem Hạ Băng Liên là ruột thịt.

" Liền Liền ta nhớ muội, muội mau về đi "

Trên xe ngựa Hạ Băng Liền thư giãn tựa vào người Tiêu Nam Hiên, sức khỏe của nàng bây giờ không đáng lo ngại gì nữa, hơn nữa nội lực của nàng dường như tăng lên rất nhiều sau khi ăn Thảo Quyết Băng.

" Hiên, chàng xem có phải ta xấu xí trở lại rồi nên chàng không thèm nhìn ta nữa "

Nàng ngồi dậy đưa mặt mình lại gần y để y xem.

" Nàng như vậy ta thật an tâm "

Tiêu Nam Hiên nhìn gương mặt dịch dung của nàng, đúng là có vẻ xấu hơn nhưng vẫn đẹp.

" Ta có nên bỏ dịch dung ra không ta "

" Không được "

" Tại sao???Chàng không thích à "

" Haizz,nếu nàng bỏ ra ta sợ không kiềm chế được mà phạm tội mất "

Y lấy tay che đi gương mặt xấu hổ của mình, đừng nói chỉ có y xấu hổ, mặt nàng chuyển đỏ nóng như lửa.

" Vậy chàng mau phạm tội đi, ta sẽ trừng phạt chàng "

Y sửng ngời, nàng vừa nói gì.

Hạ Băng Liền hơi xấu hổ không nhìn thẳng y, nàng nhắm mắt thật chặt, tình cảm của nàng đang dần lớn mạnh, nàng yêu Tiêu Nam Hiên rất nhiều, nàng vốn nghĩ mình sẽ không yêu ai nữa nhưng thật sự ý nghĩ chưa chắc đã làm được, nàng lại yêu một người.

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng gương mặt ửng đỏ cùn phì cười, y mạnh bạo kéo nàng vào lòng, môi y hung hăng xâm chiếm môi nàng, y gât gao hôn, thân người nàng một chút mềm nhũn ra, tay nàng choàng qua cổ y đáp trả, thấy vậy Tiêu Nam Hiên liền cạy chiếc lưỡi của nàng tham lam chiếm đoạt một lần nữa.

" Vương gia vương phi xe ngựa sắp vào kinh thành rồi ạ "

Nghe tiếng Long Ảnh nàng định rời môi y nhưng lại bị y siết chặt, dục vọng trong y bị nàng làm cho thức tỉnh, y ôm chặt nàng tiếp tục hôn.

Mãi không nghe thấy ai trả lời, Long Ảnh như hiểu ra vấn đề, hần tiếp tục đánh xe ngựa, bên trong vẫn nồng đậm mùi hương ngọt ngào, y dường như không muốn rời bỏ môi nàng, nó thật ngọt, ngọt lịm từng khoảnh khắc, đợi đến khi rút hết không khí của nàng y mới chịu buông bỏ, về mặt nàng đỏ ửng, thật tội nghiệp nàng mà, bị y chiếm tiện nghi bá đạo như vậy, nàng nhận ra hôn thật tốn sức a.

Thân người nàng dựa vào y.

" Tiêu Nam Hiên chàng quả thật tham lam "

" Là nàng khiến ta như vậy, đợi khi nàng gả cho ta thì sẽ không chỉ là hôn "

" Chàng...biến thái "

Nàng đánh nhẹ vào vai y, cả hai thật vui vẻ.

" Đã đi lâu như vậy Liệt nhi rất nhớ chúng ta "

" Nếu vậy chúng ta phải tặng quà để đền bù cho Liệt nhi a "

" Chàng định tặng quà gì??"

" Hummm,để xem nào,nếu tặng cho Liệt nhi một tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội nàng thấy sao "

Hạ Băng Liền mặt bắt giắc đỏ như gấc, y luôn trêu chọc nàng mà.

Bópppppp....cỗ xe ngựa lắc lư, Long Ảnh chỉ biết than thở cho vương gia, hần khi này đều nghe được những lời y nói, bắt giắc hần nghĩ đến Mạc Song rồi ngồi cười vu vơ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Vì ta bận chăm sóc cho nàng

Xe ngựa tiếng thảng vào cung, thái hậu vừa thấy xe ngựa liền mừng rỡ, xe ngựa vừa dừng thái hậu liền đi đến không kịp để nha hoàn đỡ đi.

"Hiên nhi, Liên nhi các con về rồi sao, thật làm cho nội tổ mẫu lo lắng mà"

"Nội tổ mẫu sao người lại ra đây"

Tiêu Nam Hiên vừa thấy thái hậu liền hành lễ, Hạ Băng Liên bước xuống cũng nhanh chóng hành lễ nhưng đôi tay của thái hậu đã ngăn cản.

"Được rồi, thấy các con về nội tổ mẫu rất vui mừng, phải rồi Ninh Quốc đâu"

"Hoàng muội đi đường xa có chút mệt, vừa nãy thần nhi đã cho người đưa muội ấy hồi cung"

"Ây da nhìn xem các con ốm đi rất nhiều, con xem vương phi xanh xao như vậy con lại không chăm sóc"

"Nội tổ mẫu yên tâm, Liên nhi chỉ là hơi khó chịu khi ngồi xe ngựa, ngoài trời gió rất mạnh người nên hồi cung tránh gió"

Hạ Băng Liên cười tươi trấn an thái hậu, nàng rất lấy làm phiền vị thái hậu này, bà rất hiền dịu quan tâm người khác điều này đối với nàng như có thêm một người thân che chở.

"Con đó phải bồi dưỡng thêm để sớm sinh cháu cho ta, haizz, Hiên nhi của ta từ trước giờ không ham mê nữ sắc, rất may là có con không thôi lão bà này sao sớm có cháu để bồi"

Thái hậu buồn rầu nói, mặt nàng thoáng ửng hồng, sao mà cả Tiêu Nam Hiên và thái hậu đều mong như vậy.

Thấy mẫu sư tử mắc cỡ y cười run run cả người, nàng đen mặt khẽ nhắc chân giẫm mạnh khiến y đau thấu trời xanh, nàng tươi cười hả dạ.

"Nội tổ mẫu yên tâm, chàng ấy rất tốt, sao này sẽ không làm người lo lắng nữa"

"Vậy thì ai gia có thể yên tâm giao con cho nó rồi"

Thái hậu nói như tát nước vào mặt y.

"Nội tổ mẫu người mau hồi cung, nương tử của thần nhi vẫn chưa hồi sức, thần nhi đưa nương tử hồi phủ hảo hảo chăm sóc"

"Hahaha nhìn hai con ta rất yên lòng, thôi được rồi các con đi đi"

"Cung tiễn nội tổ mẫu"

Nàng và y đồng thanh diu thái hậu lên kiệu.

"Nàng có mệt không, vừa nãy nội tổ mẫu không nói thì ta cũng sẽ không biết"

Hạ Băng Liên lắc đầu, đối với nàng thời gian này sẽ khó khăn, nàng muốn báo thù cho mẫu thân, nàng hận kẻ máu lạnh kia đã khiến nàng khổ sở.

"Chúng ta mau về thôi"

Vương phủ.

Nghe tin vương gia vương phi trở về mọi người trong phủ ai ai cũng bận rộn chuẩn bị tiếp đón, bước chân mới vừa vào cửa một hàng dài nha hoàn nô tài cung kính cúi đầu, y biết nàng không thích ồn ào nhanh chóng ra hiệu giải tán, đôi tay âu yếm diu nàng từng bước, kẻ hầu người hạ thấy vương gia đối xử với vương phi như thế cũng rất ganh tị, chẳng mấy khi nhìn vương gia bọn họ hiền dịu như thế.

"Phụ thân mẫu thân"

Tiêu Viên Liệt thấy bọn họ liền mừng rỡ chạy đến, chưa kịp đến liền vấp phải hòn đá ngã nhào, tất cả mọi người hốt hoảng chạy lại đỡ lấy tiểu quận vương, ai nấy đều lo vương gia sẽ nổi trận lôi đình.

"Liệt nhi con có sao không?Sao lại hấp tấp như thế"

"Hihi Liệt nhi không sao,mẫu thân Liệt nhi rất nhớ người"

Tiểu quận vương ôm lấy nàng sứt sứt,nàng ôm Tiêu Viên Liệt bế lên cao,ánh mắt nhìn vào vết thương chảy máu trên tay khiến nàng thật xót.

"Liệt nhi bị chảy máu rồi,người đây mau mang nước ấm đến"

Tiêu Nam Hiên cũng nhìn thấy,y cầm lấy tay Tiêu Viên Liệt thổi nhẹ,đứa nhỏ này sao lại bất cẩn như thế.

Nhìn gia đình đoàn tụ quan tâm nhau như thế thật làm cho người khác cảm động,Tiểu Viên Liệt cười tươi đầy hạnh phúc,tuy quá khứ trước kia toàn là đau thương nhưng từ bây giờ tiểu quận vương đã có một gia đình hạnh phúc rồi.

"Mẫu thân phụ thân hai người đi đâu bây giờ mới trở về,Liệt nhi ở vương phủ rất buồn"

"Liệt nhi ngoan,mẫu thân và phụ thân có việc nên đi hơi lâu,hay là ngày mai mẫu thân dẫn Liệt nhi đi chơi,chịu không?"

"Hoan hô,ngày mai Liệt nhi sẽ được đi chơi"

Tiểu Viên Liệt như liều thuốc giúp nàng vui vẻ,y thấy vậy cũng rất vui,có ai nghĩ đến nàng là công chúa Bắc Chu chứ,bây giờ nàng chính là vương phi của y.

"Mau đi nghỉ sớm,mẫu thân của con đi đường xa rất mệt,Liệt nhi phải để mẫu thân nghỉ ngơi"

Y bế Tiêu Viên Liệt lên,nhìn nó có vẻ luyến tiếc nhưng đứa trẻ này không phải không hiểu chuyện,Tiểu Viên Liệt chụt nhẹ lên gò má y một cái rồi lại leo xuống chụt lên gò má nàng một cái,nó hồn xong nhanh chóng đi đến chỗ Mạc Song.

"Cô cô chúng ta ra kia đi,mẫu thân và phụ thân phải nghỉ ngơi"

Nàng đôi mi giật giật,nàng và y sao.

Mạc Song hiểu ý liền dắt tiểu quận vương về phòng để lại nàng và y.

"Xem ra Viên Liệt rất hiểu chuyện"

Tiêu Nam Hiên ngồi xuống ghế,ánh mắt yêu chiều nhìn nàng.

"Tuy nhỏ tuổi nhưng nó rất thông minh"

"Ta cũng đã nói về chuyện nhận nuôi Liệt nhi với phụ hoàng,người cũng đã đồng ý,ngày mai chúng ta đem Liệt nhi vào cung thỉnh an"

"Ừm,không còn sớm nữa,chàng mau về phòng nghỉ ngơi đi,ta dọn đến đây ở sẽ không phiền chàng chứ"

"Phiền chứ"

Hạ Băng Liên méo mặt,là ai kêu nàng dọn đến vương phủ chứ,chẳng phải là Tiêu Dao vương đây sao.

"Vì ta sẽ bận lo chăm sóc cho nàng"

Tìm nàng đánh trống liên hồi,Tiêu Nam Hiên nhẹ nhàng cười như đớp mắt hồn nàng,tại sao ông trời lại tạo ra một Tiêu Nam Hiên soái ca để hành hạ mắt dân chúng như thế chứ.

"Chàng...chàng...mau quay về phòng đi,chúng ta vẫn chưa thành thân nên...nên"

"Mỗi lần nàng mắc cỡ ta rất vui vẻ,ngày mai ta sẽ bàn lại với phụ hoàng,ta sắp nhện không nổi mỗi khi ở gần nàng nữa rồi"

Hạ Băng Liên ngây người,không biết rằng chính mình đang bị mê hoặc dụ dỗ.

"Nàng nghỉ ngơi đi,ta sai nha hoàn làm canh gà hầm cho nàng bồi bổ"

Y quay đi liền có cánh tay nú giữ lại,đôi môi nàng nói nhỏ:

"Chàng có thể ở lại với ta"

Y vẫn đứng quay lưng,khuôn miệng bất chợt cười,dáng vẻ của nàng thật khiến người khác muốn chiếm hữu,dù nàng là mẫu sư tử thế nhưng tốt xấu gì nàng cùn là nữ nhân,nàng khác với các nữ nhân khác,nàng cường đại lạnh nhạt nhưng rất hiền lành tốt bụng,nói nàng lạnh nhạt nhưng y không thấy vậy,nàng rất là trẻ con.

"Là nàng nói đấy nhé"

"Á...chàng làm gì vậy"

"Đi ngủ"

Y kéo nàng nằm xuống giường,tay y ôm chặt vòng eo của nàng.

"Chàng buông ta ra đi"

"Nếu nàng còn nhúc nhích ta không chắc sẽ bảo toàn cho nàng đâu"

Hơi thở y phả vào cổ nàng khiến nàng rùng mình,nàng ngoan ngoãn nằm im nhưng con tim nó cứ đập liên tục như sắp nổ tung,nàng xấu hổ nhắm chặt đôi mắt,nhìn nàng như vậy y rất buồn cười,chỉ muốn trêu chọc nàng thêm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đại hỷ(h+)

Mới đầu nàng cứ tưởng Tiêu Nam Hiến chỉ là nói đùa nhưng sự thật là hôm nay vương phủ vô cùng nhộn nhịp,từ trong ra ngoài đều ngập tràn màu đỏ,Tiêu Nam Hiến vận trên mình bộ y phục đỏ thắm,ánh mắt ngập tràn vui sướng.

"Chuẩn bị đón tân nương"

Tiếng bà mối hô to,Tiêu Nam Hiến nhảy lên ngựa một cách nhẹ nhàng.

"Đi thôi"

Cùng lúc đó ở tướng phủ,Mạc Song vô cùng khổ sở,tân lang đã sắp đến nhưng mà tân nương vẫn chưa chịu rời giường,Hạ Băng Liên thân trùm chăn kín mít,nàng vô cùng buồn ngủ.

"Tiểu thư ơi là tiểu thư mau dậy đi,vương gia sắp đến rồi,hôm nay là đại hỷ của người đó"

"Ta muốn ngủ..."

Mạc Song chịu thua với nàng,chẳng là 2 ngày trước vương gia xin hoàng thượng đẩy nhanh hôn sự và cũng là ngày hôm nay,do nó quá bất ngờ nên khắp nơi đều bận rộn chuẩn bị,chỉ có Hạ Băng Liên nàng vẫn thông thả nằm ngủ như thế này đây.

"Liên nhi"

"Nhị công tử hay quá người đến đúng lúc lắm"

Hạ Vũ Nham vừa đến Mạc Song mắt mừng rỡ,hắn nhìn Mạc Song rồi lại nhìn lên trên giường,bước chân hần chậm chạp đi đến.

"Liên nhi đừng ngủ nữa,vương gia sắp đến rồi,muội mau dậy đi"

"Ca ca muội không cười được không"

Hạ Băng Liên bất đắc dĩ ngồi dậy,tay dụi dụi con mắt còn đang muốn ngủ.

"Muội muội ngốc,nói cái gì linh tinh thế hả,vương gia là người tốt,gả muội cho vương gia ca ca rất yên tâm"

Hạ Băng Liên thăm than,nàng vẫn chưa muốn thành thân a,tháng ngày tự do của nàng sắp hết rồi sao.

"Song Song giúp ta thay y phục"

Hạ Vũ Nham môi mỉm cười nhưng lòng lại không nở,lúc nàng hỏi hắn rất muốn trả lời là được nhưng hắn không thể vì bản thân mà chia rẽ họ được.

Ngoài cửa tướng phủ tiếng kèn pháo hỷ đã đến,Hạ Băng Liên sau khi bận y phục trang điểm xong càng trở nên xinh đẹp,hôm nay là đại hỷ của nàng,nghe nói hoàng huynh cũng sẽ đến nên nàng rất vui vẻ.

"Tiểu thư mau đi thôi,vương gia đang chờ người"

Khăn hỷ đã trùm lên đầu,nàng được Mạc Song dìu đi,vừa ra cửa đã nghe giọng nói chanh chua của Hạ Tur Thanh.

"Bản thân không ra gì lại muốn trèo cao,thật là không biết xấu hổ a"

"Đại tiểu thư chú ý lời nói,tam tiểu thư bây giờ là vương phi,đại tiểu thư nên cư xử cho phải phép"

Hạ Tur Thanh gương mặt giận dữ.

"Đại tỷ bình an trở về ta thấy rất vui,sau này nhớ an phận đừng đại dột chạm vào hang cạp"

Hạ Băng Liên lạnh lùng nói khiến ả như đóng băng.ả được thả về cũng là may mắn nhưng ả không cam tâm nhìn nàng gả cho Tiêu Nam Hiên,vốn dĩ cái danh vương phi phải là của ả mới đúng.

Hạ Băng Liên không muốn làm mất thời gian nữa,nàng còn phải lên kiệu hoa.

"Hừ,ngươi tưởng mình là đích nữ tướng phủ thật sao,một đứa con hoang mà dám lên giọng với ta sao,ngươi chẳng qua là một vật phẩm cho cha ta thôi"

Vừa bước được vài bước liền khựng người lại,gương mặt Hạ Băng Liên trong mủ hỷ càng trở nên lạnh lẽo,nàng vén khăn lên xoay người đối diện với Hạ Tur Thanh,ánh mắt nàng càng trở nên đáng sợ làm Hạ Tur Thanh bất ngờ lùi lại.

"Nếu đã như vậy ta cũng không ngại nói cho ngươi biết,tất cả những gì các người làm với ta,từng chút một ta đều đòi lại"

"Ngươi...ngươi dám sao...phế vật như ngươi thì làm được gì"

"Phế vật?đến cuối cùng sẽ biết rõ ai mới là phế vật,ngươi đừng quên thân phận của ta bây giờ,một tiểu tiện nữ lại dám xưng hô với vương phi như thế,cần thận cái mạng nhỏ của ngươi"

Nói xong nàng xoay người bước đi để Hạ Tur Thanh đứng run người không ngừng,tại sao uy áp của nàng bây giờ lại khiến ả sợ như vậy,rõ ràng chỉ là một phế vật.

Tân nương đã bước ra,tiếng kèn hoa lại vang lên dữ dội,Tiêu Nam Hiên nhảy xuống ngựa đi vào.

"Tham kiến vương gia"

Hạ Vũ Minh cúi thấp người,mặt ông ta chẳng tỏ ra vẻ gì là vui mừng,chi thấy nhị phu nhân mắt trừng hung dữ nhìn nàng,vốn dĩ ngôi vị vương phi phải là của Hạ Tur Thanh nhưng lại bị tiện nhân này cướp lấy.

Tiêu Nam Hiên không mấy quan tâm trực tiếp bơ Hạ Vũ Minh,y tới nắm lấy tay nàng,cảm nhận được bàn tay của nàng siết chặt y biết rõ nàng đang tức giận.

"Hôm nay nàng rất đẹp"

Tay nàng buông lỏng,vẫn là cái miệng mê hoặc của y hấp dẫn nàng.

Hạ Tur Thanh nhìn thấy vương gia yêu chiều nàng như vậy cũng không cam tâm,răng của ả nghiến vào nhau,hôm nay ả phải loại trừ Hạ Băng Liên,y nghĩ xấu xa hiện ra ả liền nói nhỏ vào tai Tiểu Thúy sau đó gương mặt vui vẻ đi ra.

"Thật tốt quá,tam muội được gả cho vương gia quả là phước của tướng phủ,sau này tam muội xin gửi gắm vương gia chăm sóc"

Hạ Tur Thanh mắt rung rung tỏ vẻ đau buồn để lấy lòng của y,Hạ Vũ Nham lại thêm phần đau lòng,hắn cố mỉm cười để muội muội hắn được yên lòng.

Nàng vô cùng chán nản cái cảnh gia đình giả tạo này,vốn dĩ nàng chẳng có quan hệ gì với tướng phủ,bọn họ chỉ là lợi dụng nàng mà thôi.

Không làm mất thời gian nữa,nàng bước lên kiệu hoa ngồi xuống,nàng thiết nghĩ mình đã xuyên qua được 3 năm rồi,lúc đầu nàng nghĩ sẽ sống độc thân cho đến cuối đời nhưng ý nghĩ chỉ là ý nghĩ,nàng đã tìm được một nửa còn lại của mình.

Hạ Băng Liên sau khi báỉ đường được bà mới đưa về phòng chờ tân lang,ngón tay nàng đan vào nhau,nàng rất hồi hộp,nàng mới ngày nào còn tự do nay đã là nương tử của Tiêu Nam Hiên,bây giờ y vẫn đang tiếp khách ngoài đó,hoàng huynh của nàng chỉ đến được 1 lúc rồi đi,nghĩ lại thì khiến nàng thật buồn cười,một hoàng đế cao ngạo như Khương Lạc Tước lại phải cải trang để đến chúc mừng nhưng sự thật lại trái lại,rõ ràng hoàng huynh của nàng đến để xem chừng Tiêu Nam Hiên.

Mãi suy nghĩ nàng lại cảm thấy buồn ngủ,đầu nàng tựa vào một góc để ngủ mặc kệ tất cả dù hôm nay là ngày vui của nàng nhưng ai cũng biết rằng có một nỗi buồn không thể chống lại....đó chính là buồn ngủ.

Bên ngoài Tiêu Nam Hiên từ lượng thật cứng,ai cũng muốn ép y uống cho thật say nhưng y vẫn chưa say thì bọn họ đã say hết rồi,quả thật Tiêu Dao

vuong gia không dễ dàng gì,quả cao thâm,y thấy bọn họ có vẻ tiếp không nổi nữa liền cáo từ,nàng vẫn còn chờ y.

"Vương gia"

Y nghe tiếng thì dừng lại,thì ra là Hạ Tư Thanh,ả ta cũng đến,y hơi nhú mi,y không giống như người biết thương hoa tiếc ngọc,chỉ cần ả làm gì nàng y đều không tha.

"Chuyện gì?"

"Thanh Thanh mong người chăm sóc cho tam muội thật tốt,ly rượu mong người nhận xem như là đồng ý"

Hạ Tư Thanh lúc đầu bị ánh mắt lạnh lùng của y làm cho run sợ nhưng vẫn tươi cười đưa ly rượu cho y.

Y nhìn ly rượu,y cầm lấy cho vào miệng rồi xoay đi định trở về phòng,bất ngờ Hạ Tư Thanh cởi áo ôm lấy y từ phía sau,y giật mình đẩy ả ngã ra đất.

"Người muốn chết...học...học...cái gì"

Cơ thể y đột nhiên nóng lên như lửa đốt,y thở hổn hển,ly rượu vừa rồi có vấn đề,Hạ Tư Thanh môi cười thâm độc,ả vạch áo đi đến trước mặt của y quỳ gối,ánh mắt y mơ hồ tránh né.

"Vương gia,Thanh Thanh rất thích người,người cứ tự nhiên,kim nén không tốt đâu"

"Cút...học...học..."

Y tự phi bán mình lại mắc mưu của Hạ Tư Thanh,ngay lúc này y lại nghĩ đến nàng,ánh mắt y mơ hồ nhìn Hạ Tư Thanh.

"Liên Liên"

Hạ Tư Thanh nghiêng răng,ả ôm lấy y uốn éo đủ kiểu,thần trí của y bây giờ càng ngày càng mơ hồ,nóng quá,người y quá nóng,dục vọng của y đang trỗi dậy,bờ vai trắng nõn của Hạ Tư Thanh lại khiến dục vọng của y trở nên to lớn.

"Hôm nay người mà ngài động phòng chính là ta"

Y mơ ảo thấy nàng,nàng đang nhìn y bằng ánh mắt giận dữ,y sợ đến run người,mẫu sư tử không thích y bị mê hoặc kiểu như vậy,y dùng lực đẩy Hạ Tư Thanh ra chạy vội theo hình bóng của nàng,y muốn nàng,người y muốn là nàng,trực giác đẩy y thoát khỏi Hạ Tư Thanh,y chạy nhanh,quần áo y xộc xệch,thật là nóng.

Kétttt....cửa phòng mở rồi đóng lại,y cố mở mắt tìm kiếm nàng,vừa nãy nàng đã thấy,chắc chắn nàng đang giận,y thấy nàng đang tựa đầu ngủ,ánh mắt vui mừng chạy đến ôm chầm lấy nàng,mủ hỷ bị y tháo bỏ quăng xuống đất,đôi môi tìm kiếm lấy môi nàng hôn mạnh,Hạ Băng Liên giật mình sức tỉnh.

"Tiêu Nam Hiên chàng làm cái gì vậy,buông ta ra,chàng làm ta đau đó"

"Liên Liên....Liên Liên....xin lỗi....Liên Liên ta...học...học"

Y vạch vai áo nàng xuống hôn tới tấp,Hạ Băng Liên thoáng rung mình,nàng đẩy y ra.

"Chàng quá lắm đó,ta cảnh cáo không được tới đây"

Tiêu Nam Hiên nằm trên giường khó chịu sờ soạn khắp người,y thật nóng,nàng hơi nhú mi nhìn hành động của y có hơi kì quái,bất ngờ Hạ Tư Thanh mở cửa.

"Thì ra là ở đây,vương gia đã là của ta,người biết phận nên cút đi"

Nhìn y phục của Hạ Tư Thanh lệch vai lộ cả nội y,ánh mắt nàng cứng lại,ả dám hạ xuân dược Tiêu Nam Hiên,thả nào y hành động rất kì quái.

"Cút,đừng chọc ta điên lên"

"Dò,xem ai nói kia,phế vật người bị thất sủng,người nên cút là người"

CHÁT....CHÁT....CHÁT....Hạ Băng Liên máu nóng thật sự đã trỗi dậy,nàng ra tay tát vào mặt Hạ Tư Thanh thật mạnh,lực đạo không hề nhỏ,cái tát in rõ 5 dấu tay vào mặt ả,Hạ Tư Thanh bị tát đau liền tá hỏa,phế vật này lực tát thật mạnh,ả điên tiết lên lao vào nàng tấn công.

"Đừng trách ta không cảnh cáo người"

Rắc...rắc... Tiếng xương gãy vụn kèm theo tiếng la thất thanh của Hạ Tư Thanh,lúc ả tấn công nàng chỉ né qua một bên chụp lấy tay phẩu của ả bóp mạnh,xương gãy vụn khiến ả đau đớn.

Hạ Băng Liên định bẻ cả tay còn lại thì ở phía sau Tiêu Nam Hiên ôm lấy,tay y sờ soạn nàng.

"Liên Liên...nóng...ta rất nóng..."

Môi y hôn tới tấp vào cổ nàng khiến nàng rùng mình,cùng lúc đó Vân Phi,Long Ảnh xuất hiện vì nghe tiếng hét của Hạ Tư Thanh,cả 2 nhìn cảnh tượng thật kinh hoàng,Hạ Tư Thanh y phục lộn xộn nằm quăng quại phía dưới,nàng liếc con mắt giận dữ nhìn Vân Phi,Long Ảnh.

"Nhốt Hạ Tư Thanh lại cho ta,không ai được phép gọi thái y cũng không ai được phép vào"

"Thần tuân chỉ vương phi"

"Vương...vương gia...không sao chứ"

Long Ảnh hỏi cũng không dám hỏi,hắn lấy hết can đảm đề hỏi quả rất ang hùng rồi,vương phi giận như vậy lại sợ vương gia bị hành hạ mất thôi.

"Lui hết cho ta"

Hai người họn họ nhanh chóng đỡ người đi nhanh,chặn trễ 1 phút lại gây thêm giận dữ cho vương phi.

Lúc này nàng hất mạnh y ngã nhào,nhìn y ý thức mơ hồ tìm kiếm nàng,thật may y vẫn không xảy ra chuyện gì,nàng ngồi xuống đỡ y lên giường,người y thật là nóng,đường đường là vương gia cao ngạo lại để cho 1 tiểu tiện nhân hạ xuân được.

"Nóng...Liên Liên...ta nóng quá"

"Ta đi rót nước cho chàng...A"

Y dù bị trúng xuân được nhưng lực quả thật rất mạnh,y đè nàng xuống giường,ánh mắt dục vọng nhìn nàng,y nuốt ngụm nước bọt.

"Liên Liên...ta...cho ta..."

Nàng chưa kịp nói đã bị y khóa môi,nàng giãy giụa trong vô vọng,y quá nặng.

"Liên Liên...ta yêu nàng...cho ta"

Tìm nàng đập mạnh,mùi hương của y làm nàng mê mẩn,nàng vòng tay qua cổ y đáp trả nụ hôn.

Y coi bỏ y phục của nàng khiến nàng xấu hổ quay chỗ khác nhưng bị y ghi chặt,môi y lại tìm lấy môi nàng,nụ hôn làm người nàng như mất đi sức lực,thân người nàng mềm nhũn không chống trả được nữa,từ từ y lại hôn xuống cổ,thật là nhốt,nàng rùng mình quẩn quại co rút thân người,thấy nàng như vậy y lại tiếng đến nhũ hoa trắng nõn của nàng.

"Hiên...đừng..."

Mặc kệ nàng nói y hôn lên đôi nhũ hoa mềm mai,thân người nàng như có dòng điện chạy qua,miệng nàng thốt ra tiếng kêu kì lạ, gương mặt nàng đỏ bừng.

Tiếp tục y lại coi bỏ tất cả,nàng dùng tay che lại liền bị y nắm lấy đẩy ngược lên đỉnh đầu.

"Đừng nhìn mà...Hiên...xin chàng...đừng"

"Nàng đẹp lắm"

Y không nghe nàng nói gì,một tay cầm chặt đôi tay nàng kéo ngược lên đỉnh đầu của nàng,tay còn lại không ngừng mon trón vùng cấm địa,nàng khép chặt đôi chân lại bị y hôn mạnh bạo,nụ hôn làm người nàng mềm nhũn,tay y phía dưới càng mon trón dễ dàng,nàng không ngừng phát ra những tiếng kêu kì quái,nàng không còn suy nghĩ được gì nữa,nàng buông lỏng người làm y có thêm cơ hội,y rời môi nàng đưa chiếc lưỡi vài vùng cấm khuấy đảo.

"A"

Nàng bị y treu ghẹo đến co rút người,nàng thờ hờn hèn muốn đẩy y ra nhưng không được,y phục của y cũng đã coi bỏ,nàng nhắm mắt không dám nhìn nữa,y thấy vậy mỉm cười đầy thích thú,nàng thật là dễ thương.

"Liên Liên...cho ta nhé"

Hạ Băng Liên bị mê hoặc,nàng gật đầu nhẹ,y không chán chừ thúc mạnh vật to lớn vào trong.

"Đauuu...đau quá...bồ...ra...chàng làm ta đau...ta ghét chàng...hức...hức..."

Tiêu Nam Hiên nhìn vợ yêu của mình khóc đến đau lòng,y hôn nhẹ lên mí mắt nàng,giọng nói không ngừng mê hoặc.

"Ngaoan,một chút nữa sẽ không đau,nàng mau thả lỏng ra"

Nàng bị đau đến phát khóc, không ngờ lại đau đến vậy, nhìn nàng khóc y không nở, bù đắp của y chính là dùng môi mình hôn nàng, một lát sau nàng đột nhiên phát ra tiếng rên nhẹ, vùng cảm giữa ngực đòi hỏi chuyển động, ánh mắt y trở nên vui mừng, cuối cùng nàng cũng thích nghi được, y nhẹ nhàng nâng đỡ, miệng nàng lại phát ra tiếng rên, bên dưới hơi đau rất nhức rất thoải mái, y tiếp tục chuyển động, vật to lớn của y bị nàng siết chặt khiến y hơi đau.

"Thả lỏng ra, sẽ không đau, sẽ nhanh thoải mái, ngoan"

Nàng nghe lời y thả lỏng, cảm giác được nàng đã thả lỏng y lực đẩy nhanh hơn lúc này, vùng cảm phát ra tiếng chớp chớp khi va chạm, vành tai nàng đỏ bừng, y tiếp tục cuối xuống hôn nàng, đem tâm hồn chìm đắm trong ngọt ngào, cả hai triền miên trong mật ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nụ Cười Hạnh Phúc

Nàng trở mình cảm giác đau nhói lại đến, đôi chân dường như không cử động được, nàng cắn lấy môi thầm nghĩ Tiêu Nam Hiên, dù gì nàng vẫn là con gái, đêm hôm qua vì giải được cho y mà nàng phải chịu đau đớn nhường nào.

Đôi mắt nàng nhìn vào chỗ trống kia, một cảm giác buồn đến với nàng, không phải y thỏa mãn xong liền quên đi nàng, đàn ông chỉ có vậy!

Hạ Băng Liên chỉnh lại y phục, chân vừa bước xuống giường liền cảm nhận cơn đau vẫn còn, nàng ngã quỵ ra đất lạnh.

"Chết tiệt sao lại đau đến thế"

Kéttttt....

Hạ Băng Liên nghe tiếng mở cửa liền muốn đứng dậy, nàng không thể để người khác nhìn thấy bộ dạng bây giờ.

"Liên Liên nàng làm sao vậy?"

Bất chợt một giọng nói quen thuộc vang lên, Hạ Băng Liên lập tức ngẩng đầu nhìn, đôi mắt nàng mở to ngạc nhiên, trên tay y là một thau nước, vẻ mặt lo lắng của y khiến tim nàng như tan chảy trong phút chốc.

Tiêu Nam Hiên vội đến nhắc bóng nàng đặt lên giường, tay không ngừng vạch từng nơi xem nàng có bị thương hay không.

"Nàng là đồ ngốc hay sao, sao dễ bị ngã như vậy"

Miệng nàng cứng đờ, nàng cứ tưởng...

"Hửm???nàng nhìn ta làm gì, đừng bắt cấn như vậy ta sẽ rất đau lòng..."

Bỗng tay nàng choàng qua cổ Tiêu Nam Hiên ôm chặt, suy nghĩ của nàng đã sai rồi, đây là trượng phu của nàng, làm sao nàng có thể nghĩ vậy như vậy.

"Nàng làm sao vậy, từ nãy giờ không nói gì, có phải ta...ta...ta...làm nàng đau không?"

"Chàng còn dám nói"

Hạ Băng Liên ghì mạnh đầu y vào lòng, môi nàng hơi mím.

"Xin lỗi, nàng có đau lắm không"

Tiêu Nam Hiên vỗ lấy đầu nàng, y phải cảm ơn nàng mới phải, nhờ tiểu yêu tinh nàng y mới thoát khỏi tay Hạ Tư Thanh, cảm giác nhục nhã vẫn chưa phai mờ, không ngờ y lại mắc mưu của Hạ Tư Thanh, nếu như lúc đó y không nghĩ đến nàng thì đã mất phương hướng rồi.

Sáng hôm nay khi y tỉnh dậy thì rất lo sợ mình đã phản bội nàng nhưng khi nhìn thấy nàng trong vòng tay của y thì rất vui mừng là nàng.

Nàng lắc đầu mặc dù biết cơn đau vẫn còn, nàng mỉm cười đầy sát khí.

Bụp...bốp...bịch.....À...ehem...xin diễn tả tình cảnh bây giờ.

"Tiêu Nam Hiên người thật to gan, đường đường là chiến thần vương gia lại bị mắc mưu như vậy, người có phải đã chạm vào ả ta, lại còn mò về chiếm tiện nghi của ta hại ta bị đau như vậy, cho người chết nè...chết nè..."

Vừa nói tay nàng vừa đánh, Tiêu Nam Hiên không ngờ đáng vẻ đáng yêu khi này của nàng làm cho y mờ mắt, y nằm trên giường mắt nhắm lại thêm những

đòn tấn công bá đạo của nàng,đánh,đấm,cào,xé và có cả CẮN....nhìn y bây giờ không gì thảm hơn,thân người soái ca bị nàng giẫm bẹp,đầu tóc,y phục lếch lác không còn khí thế của một vương gia nữa.

"Phu nhân tha mạng ta biết sai rồi,nàng đừng đánh nữa...huhu"

"Ta đánh,ta đánh,ta đánh,não phẳng nhà ngươi dám hại đời ta,ta đánh nè,đánh chết ngươi...A"

Tình thế đảo ngược,bây giờ y đã phản công,tay y trói chặt tay nàng kéo lên trên đỉnh đầu,chân nàng bị y kiềm hãm,nàng quên rằng y là ai hay sao!

"Phu nhân,nàng định ám sát phu quân mình hay sao,hay là ta nên giáo huấn nàng một chút"

Tiêu Nam Hiên mỉm cười đầy gian tà,tay y lướt lên chiếc cổ trắng trẻo khiến nàng không khỏi rùng mình.

"Ngươi...đồ ác ma,buông ta ra ngay"

Nàng giãy giụa muốn thoát khỏi lại bị y kiềm chặt.

"Phu nhân của ta,đêm hôm qua hương vị như thế nào,nàng có muốn ta nhắc lại không???"

Chiếc lưỡi mềm mại của y lướt qua cổ nàng khẽ nói.

Hạ Băng Liên rùng mình,cái tên này chán sống rồi mà,nàng càng giãy giụa y càng siết chặt.

"Đau"

Nghe nàng thốt lên tiếng kêu nhỏ y liền buông tay kéo nàng đặt lên đùi của mình.

"Bảo bối,lần này ta tha cho nàng đấy nhé,đội nàng khỏe hẳn chúng ta sẽ...*y chỉ tay xuống bụng nàng* làm tiểu bảo bảo nhé"

BANG...Hạ Băng Liên đứng thẳng người phui phui tay,dám coi thường nàng sao,dù gì nàng cũng là một Hắc Đạo bật nhất trong giới hắc đạo kiêm môn chủ Thiên Sơn Trúc đó,dám xem thường nàng à.

"Phu quân đáng kính cảm giác thế nào?có phải rất thoải mái"

Nàng cười khiêu khích cái kẻ đang ôm đầu lẫn lộn trên giường.

"Tiểu thư người đã...đẩy...chưa,hề???"

Mạc Song há hốc mồm nhìn căn phòng như bị đảo lộn,vương gia lại nằm kêu la thảm thiết như thế còn nàng lại đứng trong khí thế oai hùng.

"À Mạc Song,ta hơi đói,mau mang đồ ăn đến cho ta"

"Vâng muội đi chuẩn bị ngay"

Nàng rửa mặt,vệ sinh cá nhân xong ngồi vào bàn,cả đêm bị tên biến thái kia hành xát nên bụng nàng bây giờ đói kinh khủng.

"Phu nhân nàng bắt nạt ta"

"Ngưng cái vẻ mặt của chàng lại,hôm nay ta phải dốc sức xem cảnh nóng bỏng mới được"

"Hửm??nàng định làm gì"

"Để xem nào,như cho chàng uống viên xuân dược này sau đó bỏ vào phòng Hạ Tư Thanh thì sẽ ra sao nhỉ??"

Tiêu Nam Hiên mặt trắng bệch,mẫu sư tử thật là đáng sợ mà.

"Ú,phu quân chỉ muốn dùng xuân dược với nàng thôi"

Tiêu Nam Hiên cọ đầu vào người nàng,nhắc đến nàng lại nhớ cảnh xuân tình hôm qua,mặt nàng thoáng chốc đỏ bừng.

"Chàng không sợ ta làm thiệt sao"

"Nếu xảy ra ta sẽ tự kết liễu đời mình sao đó ở dưới âm tào địa phủ đội nàng"

"Không cho chàng nói bậy"

Hạ Băng Liên lấy tay mình chặn lấy môi y,ánh mắt ngập tràn hạnh phúc.

"Ta tin chàng mà...mà...từ đó đến giờ mới thấy chàng trẻ con đến thế đó haha"

Dù nàng đang trêu ghẹo nhưng y vẫn không tức giận mà ngược lại y cảm thấy hạnh phúc vì nàng vẫn quan sát y.

"Phu nhân,nàng cười rồi nhé"

Hạ Băng Liên đơ ra,nhận ra đúng thật là nàng đang cười,nụ cười sau 3 năm vắng bóng,tim nàng đánh lên thành thạch,thì ra y làm như vậy là muốn nàng cười.

"Mừng nàng ở bên cạnh ta mãi mãi,Liên nhi,cảm ơn nàng đã gỡ cho ta,cảm ơn nàng đã bên cạnh ta,cảm ơn nàng đã thay đổi ta,cảm ơn nàng chấp nhận ta,đã đến lúc ta bảo vệ nàng,ta yêu nàng rất nhiều"

Hạ Băng Liên cảm giác hạnh phúc khó tả,nam nhân này có lúc lại khiến nàng mất đi phương hướng như vậy,nàng đã nhận ra tình yêu của mình đã bao trùm cả trái tim.

"Ta cũng yêu chàng,phu quân"

Nàng lao vào y cười to,đến nỗi Mạc Song phải bất ngờ không tin nổi.

"Tiểu thư đang cười sao,thật tốt quá"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Trừng phạt nàng(h+)

Không khí trong vương phủ giờ đây thật u ám kể từ khi vương phi vào phủ,nàng còn đáng sợ hơn cả vương gia của họ,bất kì ai trong vương phủ phạm phải sai lầm đều bị trục xuất,hơn nữa mọi cử chỉ hành động phải phải phép,nếu không sẽ bị phạt.

Hạ Băng Liên thư thả nhấp miếng trà,cảm giác ấm ấm xen vị đắng khiến nàng khá hài lòng,vương phủ tuy là điều kiện tốt nhưng hình như Tiêu Nam Hiến đã quên phải giáo dục giai nhân trong nhà.

"Tiểu thư,vừa có thêm 2 người bị trục xuất"

"Ừm,Thiên Sơn Trúc có báo cáo gì không"

"Bẩm tiểu thư sư huynh Ngôn Phong nói 3 ngày sao sẽ đến đây"

"Ừm,3 ngày sao sẽ đến đây.....CÁI GÌ???"

Hạ Băng Liên vẫn còn đang thư thả bỗng dưng hét lớn.

"Tiểu thư dọa chết mọi người,sư huynh đến thì tốt quá rồi,tiểu thư bao lâu rồi không quay về sơn trang,sư huynh rất lo lắng cho nên mới đến"

"Hơn nửa đạo gần đây có xuất hiện người của Tà Giáo"

Mạc Song nói tiếp,về mặt của Mạc Song khi nhắc đến Tà Giáo liền trở nên đáng sợ,nàng chưa quên được chuyện 3 năm trước bị Tà Giáo truy đuổi cùng với Quái Y Thái,bọn Tà Giáo trước hết muốn diệt trừ từ bang chủ môn phái để nhằm vào ngôi vị ở đại hội võ thuật sắp tới.

"Có vẻ như bọn chúng bắt đầu hành động,Đại Vương mà bọn chúng tôn sùng rốt cuộc là kẻ nào"

Hạ Băng Liên ngẫm nghĩ lại,chợt nàng nhớ ra lúc gặp Tiêu Nam Hiến ở núi Thiên Sơn Trúc,lúc đó y đang bị thương,còn nhóm người truy đuổi chính là người của Tà Giáo,nghe đến hình như nàng đã quên cái gì đó.

"Song nhi vương gia đang ở đâu?"

"Vương gia đang ở thư phòng,tiểu thư có chuyện gì sao"

Nàng không nói gì cả,bước chân hướng thư phòng mà đi,gia nô trong phủ thấy nàng liền cung kính.

Đến trước cửa đang định đi vào liền bị lính canh chặn lại,nàng lạnh lùng nhìn hấn khiến hấn run lên vì lạnh.

"Vương phi dừng chân,vương gia có dặn không cho bất kì ai vào thư phòng"

"Tránh ra"

"Vương phi mong người trở về, vương gia có chút không khỏe xin người về cho"

"Ta nói lại lần nữa, tránh ra"

Thanh âm của nàng càng lúc càng giảm, uy áp mạnh mẽ khiến cho lính canh chảy nhiều mồ hôi, một nữ tử nhỏ bé sao lại có uy áp mạnh đến vậy, có thể ngang bằng với vương gia.

Nàng không thích phải đợi lâu, lướt qua hần một cách nhẹ nhàng, đến khi hần nhận ra nàng đã mở cánh cửa.

Cảnh tượng mà nàng thấy bây giờ chính là Tiêu Nam Hiên đang vật vã dưới đất, mặt của y tái đi không chút huyết sắc, bờ môi bị thâm đen, nàng hoảng sợ chạy đến đỡ lấy y.

"Hiên chàng làm sao vậy, đừng làm ta sợ mà"

"Aaa, đừng đến gần ta, nàng mau đi ra"

Nghe giọng của nàng y càng hoảng loạn hơn, tay y mạnh bạo đẩy nàng ngã, cơn đau lại đến khiến y vật vã đau đớn, độc trong người y lại phát tác, cơn ngơ liền chuyển sang đỏ ngầu.

"Hồn độc lại phát tác sao, nếu cứ như vậy Hiên sẽ chết mất"

Nàng không nghĩ nhiều lại chạy đến ôm lấy y, tay nàng nhét vào mồm y 2 viên thuốc lập tức đôi mắt trở lại bình thường nhưng y vẫn còn điên đảo, nàng dựng thẳng người y vận công áp vào lưng, hồn độc đang chạy loạn ra khắp cơ thể, nàng phải nhanh chóng ngăn lại mới được, lực của nàng càng lúc càng mạnh, gương mặt trắng bệch của y có vẻ đang chuyển biến tốt.

Phụt... nàng phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống, thân người nàng bị rút cạn sinh lực, nàng ngất đi trong tiềm thức.

"Liên nhi"

Tiêu Nam Hiên khôi phục ý thức, y tròn to mắt nhìn nàng không động đậy, trên miệng máu tươi vẫn còn.

"Long Ảnh Long Ảnh mau gọi Mạc Song, Liên nhi nàng đừng dọa ta, tỉnh lại đi"

"Vương gia không cần lo lắng, tiểu thư chỉ bị nội lực tác động nên mới xảy ra tình trạng như vậy"

"Vương Phi sẽ không sao chứ"

Long Ảnh lo lắng không kém, hần lúc đó không có bên cạnh vương gia nên không biết y xảy ra chuyện, hần tự trách mình quá lơ là rồi.

"Không sao, huynh đừng lo, chúng ta ra ngoài đi"

Mạc Song kéo Long Ảnh đi ra, nàng biết nếu không đi cũng sẽ bị đuổi, hơn hết nàng muốn bảo toàn mạng cho Long Ảnh bây giờ, nhìn sắc mặt của vương gia cũng đủ biết y bây giờ rất tức giận, sợ là ở thêm 1 giây sẽ khó khăn.

Ra khỏi phòng Long Ảnh ánh mắt u sầu, là cận vệ thân cận bên vương gia nhưng hần không làm tròn trách nhiệm, thật là đáng chết.

Long Ảnh rút kiếm định kê lên cổ tự vẫn, rất may Mạc Song phản ứng kịp, nàng giật lấy thanh kiếm hất nó đi, tay nàng tát mạnh vào mặt Long Ảnh khiến hần ngơ ngàng.

"Chỉ như vậy mà huynh đòi chết, sinh mạng của huynh có đáng chết hay không còn phụ thuộc vào vương gia, hơn nữa huynh còn có ta, huynh muốn như vậy mà rời đi sao"

Mạc Song tức giận nhìn Long Ảnh.

"Là ta không tốt, xin lỗi nàng, nàng đừng tức giận"

Long Ảnh ôm Mạc Song vào lòng, hần vừa rồi quá ngu xuẩn.

Mạc Song cứng đờ người, nàng không ngờ đến Long Ảnh sẽ ôm nàng, cái ôm ấm áp chân thành này là sao.

Đã 1 khắc trôi qua Hạ Băng Liên cuối cùng cũng tỉnh, cảm nhận được tay nàng bị siết chặt, cơn ngơ nhìn xuống xem thì phát hiện y đang nắm lấy tay

nàng,nhìn y ngủ có vẻ mệt mỏi,đưa tay khẽ vuốt đầu y,cái chạm nhẹ cũng đủ cho y bừng tỉnh,nàng xem tí nữa là hét lên vì giật mình.

"Liên nhi nàng tỉnh rồi,nàng có đau ở đâu không,ta gọi Mạc Song xem cho nàng"

"Ây da chàng đừng xoay ta như vậy chứ,ta không sao rồi"

Hạ Băng Liên bị y xoay qua xoay lại đến chóng mặt.

"Không cho phép nàng làm như thế nữa,nàng có biết nó rất nguy hiểm hay không,nếu như nàng có chuyện gì thì sao"

Y ôm nàng vào lòng,khi thấy nàng nằm bất tỉnh y rất hoảng sợ,hồn độc trong người y đã tồn tại rất lâu rồi,mỗi lần phát tán đều điên cuồng như thế,bao năm qua y luôn bị dày vò như vậy đến khi ngừng phát tán,nàng đã hai lần,hai lần khiến y lo sợ,sợ rằng nàng sẽ bị hồn độc đả thương.

"Ta nhất định sẽ tìm cách giải độc cho chàng"

"Ta không cần,chỉ cần nàng ở yên bên ta"

"Ta là vương phi của chàng,chuyện của chàng cũng là chuyện của ta,hồn độc nếu không bị đẩy lùi chàng sẽ chết mất"

Vòng tay nàng hơi siết chặt lưng y.

"Ta có thể chịu được"

"Nhưng ta sẽ rất đau lòng"

Hạ Băng Liên đẩy y ra trừng mắt quát lớn,y luôn lo cho nàng nhưng còn y thì sao.

"Ta là thần y,một thần y không cứu được người thì còn gọi gì là thần y,chàng là nam nhân đầu tiên ta chạm đến,là phu quân của ta,tìm ta sẽ rất đau nếu thấy chàng đau đớn mà ta không làm được gì,chàng có biết không!"

Lệ chọt trượt khỏi mí mắt,Tiêu Nam Hiên sững người,y đã không để ý tới những chuyện đó,y chỉ muốn nàng an toàn tuyệt đối,y yêu nàng đến mức không kiềm chế được bản thân,nàng quá cường đại,nàng luôn nghĩ cho y.

"Nàng đừng khóc,sẽ không giống nàng chút nào,ta sẽ nghe theo nàng nhưng nàng phải hứa không được quá sức đâu nhé,nàng còn phải sinh con cho ta"

Sống lưng nàng cảm nhận được bàn tay to lớn đang ôm chặt,Hạ Băng Liên thoáng rung mình cảm giác như mình sắp bị yêu ma dày vò,nàng cố vùng vẫy muốn thoát khỏi.

"Hiên,chờ đã,ta....ta vẫn còn mệt"

"Muộn rồi"

Môi y tham lam hút hết mật ngọt của nàng,đầu lưỡi khuấy động khiến thân người nàng mềm nhũn,tim nàng đập liên hồi không ngừng nghỉ,y phục nàng bị y dân côi bỏ lúc nào không hay,đôi tay nàng cố đẩy y ra,nàng không muốn bị đau nữa.

"Hiên dừng lại đi,ta sợ đau"

Không để nàng thoát y ghì chặt đầu nàng tiếp tục hôn,nụ hôn càng ngày càng mãnh liệt,mạnh bạo,đầu lưỡi y từ từ trượt xuống cái cổ trắng trẻo khiêu gợi,miệng nàng bật ra những tiếng ư ừ vì cảm giác nhột do y mang đến,y khẽ cắn nhẹ lên vai nàng "A" tiếng kêu nhỏ nhẹ làm y càng thêm kích thích,y chuyển qua hôn nhẹ lên tuyết hoa lê,tay nàng ôm lấy đầu y không ngừng thờ dốc,cảm giác thật là khó tả.

"Hiên,Hiên"

"Nàng thật nhạy cảm"

Tách chân nàng ra khiến nàng thật xấu hổ,đôi chân nàng khép lại liền bị y giữ chặt.

"Đừng nhìn mà"

"Liên nhi nàng có biết mình rất đẹp không,cơ thể của nàng chỗ nào ta đều nhìn thấy,nàng đang ngượng ngùng sao,thật là đáng yêu"

"A,Hiên....đừng..."

Nàng thật không tin y vừa nói ngón tay vừa hoạt động bên dưới,nàng rung mình đến giật nảy người,cảm giác thật là khó tả,ngón tay khuấy đảo khiến nàng trở nên quẫn quại,mật tình khiết không ngừng rỉ ra,Tiêu Nam Hiên khẽ cười nói nhỏ.

"Xem ra cơ thể nàng thành thật hơn nàng nhiều a"

"Đừng...ta...có cái gì đó....Hiên...rất thoải...mái"

Miệng nàng phát ra tiếng rên rỉ, đầu óc nàng dần trở nên mơ hồ, cảm giác thật mạnh hơn lúc trước.

Tiêu Nam Hiên kiềm nén cũng đã lâu, y giải phóng chiếc côn nhịp khúc thúc mạnh vào không để nàng kịp phòng bị.

"A...đau...bỏ ra...ta ghét chàng...đau"

Tiêu Nam Hiên hơi sững sốt, đã trải qua lần hai mà nàng vẫn còn đau sau, nói cũng phải, y đang bị nàng siết chặt, y cũng bị đau, bên trong thật nóng, ấm áp và thật là chặt, nàng đang siết chặt khiến y rất khó chịu, nàng thật là ngoan, những loại chuyện này nàng chưa biết, nàng tựa như thuần khiết, hết cách y phải xoa dịu nàng, y tách chân nàng ra hết cỡ để nàng cảm nhận thoải mái, mỗi y tiếp tục xoa dịu, chiếc lưỡi đảo lộn khiến nàng như muốn tan chảy, bên dưới cửa động mật tinh khiết không ngừng rỉ ra, nàng phút chốc cảm thấy dễ chịu, thân người cũng mở rộng ra, nhận thấy nàng bị hàn phục y vô cùng mừng rỡ, bên dưới nhẹ nhàng đẩy nàng lại kêu lên, tiếng kêu như là kích thích, mặt nàng ửng hồng vì mình vừa phát ra tiếng xấu hổ.

"Nàng có biết nàng như vậy sẽ làm ta không kiềm chế nổi không, tiểu yêu tinh"

Y lại đẩy, mật tinh khiết giúp y dễ di chuyển, bên trong nàng có cái gì đang cạ, mỗi cái đẩy của y giống như đang đưa nàng lên mây, nàng lại rên lên, cảm giác sung sướng khó tả, y nhận thấy nàng đã chấp nhận cơn của mình, khẽ cười y nói với nàng.

"Đây là hình phạt dành cho nàng"

Y đột nhiên di chuyển nhanh hơn khiến nàng không thể ngừng rên, y mạnh bạo không nhẹ nhàng như lúc nãy nữa nhưng cảm giác càng lúc càng mạnh, không còn đau đớn thay vào đó là sự sung sướng.

"Hiên....chậm lại...ta...chậm lại"

"Gọi tên của ta"

"Hiên....Hiên"

"Nàng thấy sao"

"Ta...a...a...nó...đang to...bên trong"

Y mỉm cười gian tà, bên dưới càng mạnh hơn khiến nàng điên đảo hết lớn, côn nhịp khúc càng lúc càng to dần bên trong cửa động, y phóng ra những dòng tiểu bảo khiến nàng co rút cả thân người, nàng thở hồng hển vui mừng vì nó đã kết thúc nhưng nàng đã lầm.

Y đột nhiên bế nàng dậy, côn nhịp khúc vẫn còn bên trong cửa động, Hạ Băng Liên kinh hãi không dám tin y đang to ra lần nữa.

Y bế nàng dậy, ánh mắt dục vọng của y khiến nàng sợ hãi, côn lại chuyển động, nàng muốn đứng dậy nhưng đôi chân lại không làm theo, nó mềm nhũn, nàng ngồi xuống tình cờ đẩy khúc côn vào trong "A"

"Haha, phu nhân, chúng ta vẫn chưa xong mà, hôm nay ta sẽ phạt nàng không rời giường được"

Tiêu Nam Hiên di chuyển, đôi môi hôn lấy tuyết hoa lê đang ở trước mặt, tay nàng choàng ôm lấy cổ y, gương mặt ửng hồng vì xấu hổ, tư thế nàng lại bất lợi cho nàng.

Tiếng nhóp nhép không ngừng, nàng thăm mắng sức lực của y là trâu bò hay sao vậy, nàng đã muốn gục ngã rồi.

"Hiên...ta không làm gì cả...đừng phạt ta nữa...ừ...a"

"Đáng phạt, nàng dám nhìn thái tử, nàng lúc trước lại thích Lý Thần Duệ, nàng là của ta, không cho nàng nhìn nam nhân khác"

Nghĩ đến y lại nổi giận, nàng thật to gan, nàng dám nhìn thái tử trước mặt y, khi y biết nàng lúc trước theo đuổi Lý Thần Duệ càng khiến y thêm nổi giận.

"Aaa"

Nàng gục xuống vai của y thở hồng hển, không ngờ y lại biết, vừa nãy y di chuyển khá nhanh, chẳng mấy chốc bên trong cửa động lại tràn ngập tiểu bảo, nàng dường như đã hết sức rồi nhưng y vẫn chưa xong vẫn chưa tha cho nàng.

Lần này y ở bên dưới nàng ở bên trên, nàng xấu hổ khi nhìn y lúc này.

"Nàng mau thực hiện hình phạt đi, lần này nàng di chuyển nhé!"

Y mỉm cười thân ái, Hạ Băng Liên ngây ngô không biết phải làm sao, những loại chuyện này nàng không hề biết, y bắt nàng phải làm sao.

Tiêu Nam Hiên nhìn vẻ mặt của nàng cũng đoán được phần nào.

"Nàng nhướn người lên một chút rồi ngồi xuống,nhẹ nhàng thôi!"

Hạ Băng Liên bắt đầu đi làm theo lời y,nhướn người lên nhưng đôi chân không vững làm nàng ngồi mạnh xuống "A"

Nàng lấy tay che miệng lại,vừa nãy nàng làm cái gì thế này,nhìn Tiêu Nam Hiên xấu xa cười thật khiến nàng xấu hổ.

Hạ Băng Liên tiếp tục nhưng lần này lại nhẹ hơn,cứ thế cứ thế y chờ đợi không được nữa,nàng quá chậm,nắm lấy tay nàng y di chuyển theo nàng,mỗi cái đẩy lên đều mạnh mẽ,nàng ngã xuống người của y,mồ hôi cùng tiếng thở dốc phả vào tai y.

"Tha cho ta đi,ta biết sai rồi!"

"Không được,ta vẫn phải phạt,dù nàng có cầu xin đến đâu ta vẫn phải phạt"

Y ôm lấy vòng eo của nàng thúc mạnh,tiếng rên ư ử phát ra gần tai của y càng làm y thêm kích thích,y trở người để nàng nằm úp xuống,phía dưới y liên tục hoạt động,nàng dường như chịu không nổi nữa,sức lực bị y rút cạn,y nâng cánh chân nàng lên tiếp tục đẩy,ham muốn dục vọng tình yêu y muốn dồn hết vào nàng,mãi không nghe thấy phản ứng của nàng y mới dừng lại.

"Liên nhi Liên nhi"

Nàng vì mệt mỏi nên đã ngất đi,y ôm nàng vào lòng hôn nhẹ lên trán,y kéo chăn phủ lên người nàng sợ nàng bị cảm,nàng hoạt động nhiều rồi,đành để nàng ngủ vậy.

Đêm xuống gió lạnh nàng tỉnh giấc,hình như nàng đã ngủ quên,cảm nhận toàn thân ê ẩm khiến nàng lại nghĩ đến Tiêu Nam Hiên,mắt nàng mở to kinh hãi,còn vẫn còn bên trong cửa động,y đang nằm bên cạnh nàng,đôi mắt nhắm chặt,cả hai chẳng ai y phục chỉnh tề,nàng nhúc nhích bên dưới lại cọ xát,nó hơi đau so với lúc trước,tại sao vậy nhỉ.

Cảm nhận được nàng đã tỉnh,y mở mắt nhìn nàng,bị y nhìn như vậy khiến nàng rất xấu hổ,nàng kéo chăn phủ lên đầu.

"Nàng đang xấu hổ sao!"

"Chàng thật xấu xa,chàng dám bắt nạt ta"

"Hình phạt vẫn chưa xong đâu nhỉ"

Nàng rùng mình,y vừa nói vẫn chưa xong sao,đùa nhau à!!!!

"Ta...ta muốn đi tắm...chàng bỏ ta ra đi"

"Ta cũng muốn đi tắm,ta sẽ giúp nàng"

"Không...không cần...ta tự tắm được mà"

Nàng nhúc nhích cảm giác đau nhói lại đến,nàng nhắm mắt,y mỉm cười bế nàng dậy,còn vẫn không muốn rời cửa động.

"Tháo áo của ta xuống đi"

Tiêu Nam Hiên nói vào tai nàng,trên người y vẫn còn chiếc áo khoác ngoài cơ thể,nàng rụt rè đưa tay tháo bỏ.

Thấy nàng ngoan ngoãn y rất hài lòng,bước chân đi xuống ôn tuyền,dòng nước ấm khiến cơ thể của nàng như được thả lỏng dễ chịu,ôn tuyền này là y dành cho riêng nàng,hôm nay bên trong ôn tuyền lại có y,nàng muốn tắm rửa cũng rất khó khăn.

"Hiên,chàng bỏ nó ra đi,ta muốn tắm"

"Tắm?Ai bảo ta cho nàng tắm"

"Hả?Aa"

Nàng sùng sốt,y bên dưới đang di chuyển,cảm giác đau rất chùng một chút tan biến,nàng dựa vào người y.

"Chàng...chàng thật xấu xa...đừng di chuyển nữa"

"Gọi tên ta,cài xin ta đi,mau nói hãy khuấy động bên trong nàng đi"

Hạ Băng Liên đầu óc không suy nghĩ được gì "Hiên,xin chàng khuấy động bên trong ta"

Tiêu Nam Hiên thúc mạnh vào trong,nước trong ôn tuyền bị khuấy động từ hai người,nàng thở dốc dựa hoàn toàn vào bờ vai của y,nó khiến nàng mất

hết lí trí, cảm giác được yêu hiện ra rõ rệt.

"Liên nhi, bên trong nàng rất thoải mái"

Đáp lại câu nói của y là tiếng rên ư ử của nàng, cơ thể nàng bị y chiếm đoạt, cử động không nghe theo lời nàng nữa rồi, nó thật là dễ chịu.

"Hiên, bên trong ta nóng quá, vật to lớn đang đâm sâu vào trong"

"Nàng muốn sâu ư"

Y xoay người nàng áp nàng vào tường, tay nâng một chân nàng lên, tư thế này làm cơn đi vào sâu hơn, nàng la hét lên vì khoái cảm.

"Hiên, sâu...sâu quá"

"Hự...ha...ha"

Y nhắm mắt lại, tạo lực đẩy nhanh hơn trước.....phụttttt....bên trong nàng tràn ngập tiểu bảo, y cuối cùng cũng rút ra, nàng quy xuống vì không đứng nổi, y nhanh tay đỡ nàng.

"Hôm nay đến đây thôi, nếu nàng còn dám nhìn nam nhân khác, ta sẽ không tha cho nàng"

Nói rồi y rửa sạch thân thể cho nàng, nhìn bên dưới đó hồng do hoạt động nhiều khiến y hơi đau lòng, cảm giác tiếc nuối vẫn còn đâu đó, y lại dám giờ trò, tay y mơn trớn nó.

"Hiên, chàng..bỏ ra"

"Ta giúp nàng kì rửa"

"A"

"Nàng rên nghe rất hay, tiểu yêu tinh"

"Ta hết sức rồi, tại chàng đây"

Nàng gục vào bờ ngực y ngủ say không một chút phòng bị nào cả.

"Đồ ngốc, ta vẫn còn ở đây, nàng không sợ ta sẽ tiếp tục sao, không một chút phòng bị gì cả, nàng tin tưởng ta đến thế sao"

"Vì đó là chàng"

Trong mê ngủ nàng trả lời chân thật, y hạnh phúc ôm nàng lên tận y phục hoàn chỉnh cho nàng rồi ôm nàng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Ngọt ngào!

Chiều tà gió bắt đầu nổi to, Hạ Băng Liên ngồi ngoài vườn hoa oải hương ngắm cảnh, đây là nơi nàng thích nhất trong vương phủ, nó thật yên tĩnh và ngào ngạt hương thơm của hoa, tiếng côn trùng bay lại khắp nơi, cứ như là đang hòa nhịp theo điệu múa của thiên nhiên.

"Tiểu thư mau vào trong thôi, gió lớn thế này rất dễ bị cảm phong hàn"

Mạc Song lo lắng lên tiếng nhắc nhở Hạ Băng Liên, dù nàng có khuyên thế nào thì với tính cách của Hạ Băng Liên thì khỏi phải nói, rất là cứng.

"Muội không thấy nơi này rất đẹp sao, ta muốn ở lại thêm chút nữa"

"Haizz, muội bó tay với tiểu thư"

Hạ Băng Liên tươi cười khiến trái tim của người đang đứng phải lồi nhịp, nhận thấy trong không khí có mùi lạ Hạ Băng Liên thu nụ cười lại thay vào đó là gương mặt lạnh lùng.

"Băng Liên"

"Hỗn xược, đây là vương phi, ai cho phép ngươi xưng tên như vậy"

Mạc Song rút kiếm chìa vào Lý Thần Duệ, hấn hơi nhúu mày khi nghe đến cái danh phận vương phi.

"Được rồi Mạc Song, không biết Lý công tử đến tận nơi này là muốn điều gì?"

Nàng đưa tay cho Mạc Song đỡ dậy, Lý Thần Duệ là một kẻ gian xảo khiến nàng không mấy có thiện cảm, chẳng trách Hạ Băng Liên lúc trước lại chọn nhầm người để trao tình cảm.

"Băng Liên ta đến thăm nàng, ta rất nhớ nàng, ta biết nàng vẫn còn yêu ta, ta xin lỗi, lúc trước đã đối xử không tốt với nàng, nàng đừng như vậy có được không"

Những điều Lý Thần Duệ nói khiến nàng muốn nôn mửa, nhớ nàng sao? Hắn nói là nhớ nàng à, thật là nực cười, lúc trước ruồng bỏ Hạ Băng Liên như thế nào, khiến nàng ta phải chịu khổ, bị bức đến chết, nhớ sao, con người này thật đáng khinh bỉ.

"Lý công tử hình như không được tinh táo cho lắm, ta với Lý công tử vốn dĩ không có quan hệ gì với nhau, hơn nữa ta bây giờ là vương phi, Lý công tử không phải muốn tạo nghịch đó chứ?"

"Nàng... dù bây giờ nàng là vương phi nhưng ta biết nàng là bị vương gia ép hôn, nàng có thể rời xa vương gia quay về bên ta"

"Lý công tử ăn nói cần trọng, một câu nói của người có thể chu di cửu tộc"

"Ngươi im miệng, một nô tì thấp kém dám lên giọng chỉ giáo ta sao"

Mạc Song vô cùng tức tối, cái con người này có biết vô liêm sỉ hay không, nàng định nói tiếp liền bị Hạ Băng Liên cản lại.

"Con mắt nào của ngươi thấy Mạc Song là nô tì thấp kém?"

Nàng lạnh lẽo không còn gọi là Lý công tử nữa, gương mặt nàng bây giờ thật đáng sợ, riêng Mạc Song thấy rất ảm lạnh, bao lâu nay nàng vẫn không coi Mạc Song là người hầu.

"Cô ta..."

"Ta nói cho ngươi biết, Mạc Song vốn dĩ không phải nô tì, cũng chẳng phải là nha hoàn, nàng ta là tỷ muội thân nhất của ta, chỉ dựa vào con mắt của ngươi lại cho người khác là nô tì"

Lý Thần Duệ kinh hãi bước lùi, khí tức của nàng bây giờ khác hẳn lúc nãy, lạnh nhạt, âm trầm, ánh mắt thật là lạnh lẽo.

"Ta..."

"Mạc Song tiễn khách"

Hạ Băng Liên quay người một cách thờ ơ, Lý Thần Duệ bị nàng làm cho kinh ngạc không nói lên lời, hắn vô cùng tức giận khi nàng đối xử như thế, không phải gia nô trong phủ nói vương gia không mấy quan tâm đến vương phi hay sao, nghĩa là nàng bị thất sủng, lợi dụng điều đó hắn mới đến cướp lấy cảm tình của nàng như lúc trước, thật không ngờ lại thành bộ dạng này.

Hắn tức giận bỏ đi, trong tâm trí thậm hồ sẽ khiến nàng phải hối hận.

"Tiểu thư người đừng tức giận sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe"

"Ta muốn gặp kẻ đã cho Lý Thần Duệ vào phủ"

Nàng thanh âm lạnh lẽo, xem ra gia nô trong vương phủ không biết kính trên nhường dưới là như thế nào, nàng xoay người trở vào, gió mạnh làm tà áo đỏ thắm tung bay khiến người mặc nó trở nên thật cao sang.

Vừa bước vào chính sảnh đã thấy y trở về, nàng tựa như không thấy khiến y có chút hụt hẫng nhưng y vẫn nhanh chân đến ôm lấy nàng.

"Phu nhân của ta nàng không khỏe sao?"

"Đương nhiên là khỏe nhưng lại có chút không vui về"

"Hửm? ai lại dám chọc giận phu nhân kia chứ"

Nàng lạnh lùng đẩy y ra rồi ngồi vào ghế, nàng tay chống cằm ánh mắt đợi chờ.

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng như vậy cũng lấy làm lạ, lúc trước nàng đều nói cho y nhưng hôm nay trông nàng có vẻ rất giận, y đã chọc gì nàng sao.

Long Ảnh nhìn vương gia có vẻ chật vật, vương phi rốt cuộc bị làm sao?

"Liên nhi nàng có gì hãy nói với ta"

"A~~ đến rồi sao"

Mạc Song dẫn người vào, vừa thấy nàng và y hấn lập tức quỳ xuống.

"Có chuyện gì sao"

Y nhú mày nhìn kẻ đang quỳ gối dưới kia, trông hấn có vẻ lo lắng sợ hãi, y lại nhìn nàng, ánh mắt nàng vẫn thờ ơ.

"Vương gia vương phi tha mạng nô tài biết sai rồi, là Lý công tử tự ý xông vào lại còn đe dọa nên nô tài không dám chống trả"

Tiêu Nam Hiên nghe nhắc đến Lý Thần Duệ ánh mắt y liền biến đổi.

"Đem hấn ra ngoài"

Long Ảnh rợn cả người, vương gia nhất định đang ăn giấm chua cho nên thanh âm mới trở nên gắt gao như vậy, hấn lập tức đem cái người quỳ gối không ngừng run rẩy kia lui xuống, chậm 1 giây nữa sợ rằng chính tay vương gia sẽ kết liễu hấn.

"Người cũng ra ngoài"

Y chuyển dời ánh mắt nhìn Mạc Song, nàng nhanh chóng lui ra ngoài.

Tiêu Nam Hiên ánh mắt tập trung vào nàng, tay y nâng chiếc cảm nhỏ bé của nàng để đối diện với mình.

"Tiểu yêu tinh, nàng đã gặp Lý Thần Duệ, hai người đã nói những gì"

"Để xem... hấn bảo ta hừ chàng"

Tiêu Nam Hiên giấm chua tăng mạnh, y gắt gao ôm lấy nàng vào lòng.

"Nàng nghe theo hấn"

"Hummm, biết làm sao đây!!"

Y tay siết chặt khi nghe nàng nói.

"Phu quân của ta vừa đẹp trai vừa có tài như vậy, ta tiếc là không thể giao cho ai khác được"

Nghe được câu tiếp theo của nàng y vô cùng hạnh phúc, tay y buông lỏng ôm lấy chiếc eo nhỏ của nàng.

"Làm sao đây, nàng lại gặp hấn, ta có nên trừng phạt nàng không nhỉ?"

"Chàng sắc lang!!!"

"Haha, nàng vẫn chưa ăn gì đúng không, lúc này ta đã sai người làm cơm cho nàng mau đi ăn thôi"

Nàng gật nhẹ đầu, y nắm tay nàng dẫn đi, người trong vương phủ thấy cảnh này cũng phát ghen với nàng, vương gia ác ma chưa bao giờ thùy mị đến thế.

Đặt nàng ngồi xuống y cho tất cả lui xuống hết, chỉ còn nàng và y, tay nàng động đũa gấp thức ăn cho vào miệng.

"Thế nào, có ngon không "

"Ừm"

Nhìn nàng ăn một cách vui vẻ cũng khiến y cảm thấy an lòng, y luôn sợ nàng không vừa lòng.

"Hồn độc của chàng ta có phát hiện mới"

"Nó kết hợp từ 2 loại thực độc, Đoạn Trường Thảo và Tuyệt Tình Thủy"

"Chàng biết sao?"

Hạ Băng Liên ngạc nhiên, nàng đã mất mấy ngày để nghiên cứu ra đây.

"Ta lúc trước đã xem qua, Đoạn Trường Thảo thì rất dễ hiểu nhưng còn Tuyệt Tình Thủy thì ta không biết"

"Tuyệt Tình Thủy là vật cực độc,ta đang nghĩ tại sao trong người chàng tồn tại chất độc đó nhưng không chết"

Tiêu Nam Hiên đặt bàn tay lên tim.

"Mỗi khi phát tác cảm giác như ăn mòn cơ thể,tim ta vừa đau vừa nhói"

Nàng đứng dậy ôm chầm lấy y từ phía sau.

"Ta sẽ cố gắng tìm cách giải,chàng phải cố gắng"

"Nàng yên tâm,ta sẽ không bỏ rơi nàng"

Y nắm lấy tay nàng vỗ nhẹ,dù nói vậy nhưng y chỉ muốn nàng không lo lắng.

"Ta rất chán,chàng lúc nào cũng gần tới mới trở về"

"Ta xin lỗi,dạo này trong triều nhiều việc quá,phụ hoàng tuổi cao sức yếu,ta không thể để người gánh vác một mình được"

"Chàng thật là tốt"

"Nàng cũng vậy mà,tuy nàng lạnh nhạt nhưng rất biết quan tâm người khác"

"Haha,đó là do chàng nghĩ,đôi lúc ta thấy mình thật sự khó hiểu"

"Nàng đừng suy nghĩ nữa,trời trở lạnh,nàng mau về phòng đi,ta hơi bận không ở bên cạnh nàng,thật xin lỗi nàng!"

"Ừay,chàng là đồ ngốc hử,đừng cố sức quá đấy"

"Ừm,ta biết rồi"

Tiêu Nam Hiên hôn lên trán nàng rồi rời đi dù không muốn.

Vừa bước ra cửa đã thấy Long Ảnh và Mạc Song đứng chờ,về mặt Mạc Song có chút ửng hồng,còn Long Ảnh cứ như người mất hồn,y ho nhẹ một cái khiến hần giật nảy mình.

"Cả hai ngơoi mau chọn ngày đi"

Nói xong y hướng thư phòng mà đi để lại 2 trái tim đang cần hô hấp,Long Ảnh xấu hổ vội đi theo y,còn Mạc Song chỉ cười vì biểu cảm đáng yêu của Long Ảnh.

"Song nhi"

"Vâng"

Mạc Song thôi nụ cười đi vào trong.

"Ta thấy hơi chán"

"Muội có ý này không biết tiểu thư có đồng ý không"

Nàng gật đầu,Mạc Song đi lại nói nhỏ vào tai nàng,môi nàng nhếch lên đầy thú vị.

"Hạ Tư Thanh,xém chút ta đã quên ngươi"

"Muội sẽ đi chuẩn bị"

Nàng gật đầu,đến lúc nàng cho Hạ Tư Thanh thấy thế nào là khổ nhục.

Trong căn phòng Hạ Tư Thanh không ngừng kêu la,cánh tay của ả bị gãy vụng đau đớn,đã mấy ngày ả phải chịu đau đớn như thế,ả đập cửa kêu gào.

"Thả ta ra,tiện nhân,ngươi mau thả ta ra"

Hạ Băng Liên và Mạc Song vừa tới,nàng ra hiệu cho lính canh mở cửa,vừa thấy nàng Hạ Tư Thanh liền nhào đến nhưng lại bị Mạc Song đạp vào bụng khiến ả ngã nhào ra đất lạnh.

"Đại tỷ,xem tỷ trở thành bộ dạng nào rồi"

"Tien nhân, mau thả ta ra, ngươi rốt cuộc là ai, ngươi không phải Hạ Băng Liên"

Bộp...bộp...nàng vỗ tay tán thưởng, ánh mắt nàng đầy lạnh lẽo, nàng ngồi xuống ghế, chân bắt chéo, phong thái ung dung đầy kiêu ngạo.

"Ngươi muốn biết, thế thì ta sẽ nói cho ngươi biết, Hạ Băng Liên bị ngươi hại 3 năm trước đã chết rồi, bây giờ ta chính là môn chủ Thiên Sơn Trúc _Huyết Liên"

Hạ Tư Thanh rung mình khi nhìn vào đôi mắt của nàng, nó thật là lạnh lẽo.

"Ngươi...ngươi nói ngươi là môn chủ Thiên Sơn Trúc...dựa vào đâu ta tin, Thiên Sơn Trúc là của Quái Y Thái, ngươi cho rằng mình là ai"

"Ồ! sư phụ ta cũng thật vô tâm, giao cho ta trọng trách nặng nề như vậy, haizz"

"Tiểu thư người đừng nói vậy chứ, sư huynh Ngôn Phong nếu nghe được chắc sẽ tức đến hộc máu đó"

Nàng nghe đến Ngôn Phong liền ớn lạnh, cái gã đó nghe tên thôi đã thấy phiền.

"Đó chẳng phải vấn đề nữa, trước mắt ta muốn tận hưởng vui vẻ"

"Ngươi muốn làm cái gì, sư phụ thân"

ta sẽ không tha cho ngươi đâu"

Hạ Tư Thanh mặt hóa xanh khi thấy một tên lính canh đô con đi vào, ả bắt đầu đề phòng.

"Haha, ta muốn xem Hạ Vũ Minh có gì để chống lại ta"

"Ngươi điên rồi sao, dám gọi tên sư phụ thân như thế, ngươi tưởng là vương phi sẽ được hô mưa gọi gió sao"

Chát...bộp...Hạ Băng Liên tát mạnh vào ả làm khoe môi phải rỉ máu, nàng túm lấy tóc ả kéo ngược ra sau, ánh mắt càng trở nên đáng sợ.

"Vốn dĩ ta để cho cái tướng phủ an lành vì ta nghĩ ta sẽ cho các ngươi một cơ hội, nhưng cơ hội đó đã bị ngươi vùi dập, ta _công chúa Bắc Chu sẽ cho các ngươi nếm thử thế nào là thống khổ"

Nàng cười lạnh, Hạ Tư Thanh trợn tròn mắt, nàng là công chúa Bắc Chu.

Tay nàng bóp mạnh nhét vào mồm ả 1 viên thuốc.

"Khụ...khụ...ngươi cho ta uống cái gì"

"Humm, không phải ngươi mấy hôm trước muốn đàn ông sao, ta chỉ toại nguyện cho ngươi"

Hạ Tư Thanh kinh hãi muốn nôn ra nhưng nó đã lọt vào bụng, thân thể ả bắt đầu nóng ran, xuân dược cực mạnh nàng vừa chế tạo có vẻ rất thành công a.

"Chăm sóc đại tỷ của một chút"

Nàng lạnh nhạt nói với tên lính canh, hắn vô cùng biết ơn nàng đã ban cho hắn cái thân thể ngon như thế này.

Đội nàng đi khỏi hắc xé tan y phục của Hạ Tư Thanh.

"Cút...đừng qua đây...sư phụ thân ta sẽ không tha cho ngươi...cút ra"

Chát......

"Đồ đàn bà dơ bẩn, mau ngâm lấy của bốn gia"

Hắn trút bỏ đồ nhét vào mồm của ả, mùi thối sộc vào mũi khiến ả muốn nôn ra nhưng không được, tay ả đã gãy vụn không còn sức chống trả, hắn vô cùng tàn nhẫn, sự thèm khát ham muốn làm cho hắn điên cuồng, hắn lôi Hạ Tư Thanh tách rộng ra không hề ngại mà mạnh bạo đẩy vào, ả hét lên trong đau đớn, lính canh bên ngoài không ngừng bị kích thích, bọn chúng xông vào tận 3 tên, Hạ Tư Thanh nước mắt giàn giụa vùng vẫy, xuân dược lúc bấy giờ phát huy cực mạnh, ả rên la vì khoái cảm bên dưới truyền đến, 3 tên vừa rồi cũng đã thoát ý, bọn chúng lao vào nhập cuộc.

Trong đêm khuya người người đang chìm trong giấc ngủ, chỉ có căn phòng vẫn còn ánh đèn, trong phòng 1 nữ 4 nam đang miệt mài trong cảnh xuân tình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chơi đùa

Hạ Băng Liên phong thái ung dung dùng trà chẳng thèm để ý đến cái người nàng gọi là phụ thân, nàng dù sao cũng là một hắc đạo, làm việc nhanh gọn, cẩn thận là điều nàng đặt hàng đầu nhưng đối với loại người như Hạ Vũ Minh thì phải từ từ thưởng thức.

"Không biết hôm nay Hạ tướng quân đích thân đến vương phủ tìm ta có việc gì?"

Nàng vô cùng nhẹ nhàng chẳng biểu lộ ra cảm xúc gì cả, nàng thừa biết ông ta đến để làm gì nhưng vở kịch chưa diễn xong mà kết thúc nhanh quá thì rất là mất vui a~

"Liên nhi ta biết lúc trước là ta không tốt với con, niệm tình cha con hãy tha cho đại tỷ con đi"

Hạ Vũ Minh vốn nghe tin Hạ Tư Thanh lại làm loạn liền tức tốc đến vương phủ, trong lòng lại nghĩ nàng sẽ ngoan ngoãn nghe theo nhưng ai lại đâu ngờ nàng lãnh huyết vô tình.

"Nếu như ông xem ta là nữ nhi của mình thì có nhất thiết mặc kệ ta bị bọn nô gia chơi đùa?"

"Chuyện này..."

"Theo như ta biết thì mẫu thân ta qua đời lúc ta tròn 5 tuổi, ông lúc đó liền đưa ta đến Tĩnh Âm, quãng cho ta mỗi bữa cơm dư thừa, ông nghĩ mình có xứng làm cha ta"

Nàng khẽ nhếch môi cười kinh bỉ, Hạ Vũ Minh tức khắc có chút chạnh lòng nhưng lại có chút nghi ngờ, không phải lúc trước nàng bị ngốc hay sao, nói cái gì đều nghe theo đó, hôm nay người ngồi trước mặt có phần lãnh huyết, mỗi câu nói tựa như đang ám chỉ cái gì đó.

"Cha lúc đó chỉ muốn tốt cho con, bây giờ con đã là vương phi, Thanh Thanh chẳng qua do rượu say mới hồ đồ như vậy"

"Được thôi, cha đã nói vậy thì nữ nhi xin nghe theo"

Hạ Băng Liên tươi cười đáp trả khiến Hạ Vũ Minh trong lòng thả lỏng, vốn tưởng nàng đã thay đổi nhưng cuối cùng cũng chỉ là lừa dối.

Nàng phát nhẹ tay, bên ngoài Hạ Tư Thanh được đưa vào, đầu tóc, quần áo của ả rũ rượi, gương mặt có vài vết bầm tím, vừa nhìn thấy nàng ả hoảng sợ lắc đầu lia lịa.

"Thanh Thanh, đây... chuyện này là sao?"

Hạ Vũ Minh kinh hãi nhìn nữ nhi yêu quý của mình.

"Ồi thật là kinh khủng, Song nhi, đại tỷ thân yêu của ta làm sao thế này?"

Mạc Song phải kiềm chế mới không phát ra tiếng cười khi nhìn thấy bộ mặt của nàng.

"Bắt vương phi, đêm qua có kẻ lẻn vào vương phủ, có lẽ do đại tiểu thư quá khiêu gợi nên mới xảy ra chuyện đáng tiếc này"

"Người nói Thanh Thanh bị làm sao?"

Hạ Vũ Minh lộ vẻ tức giận, cho rằng ông là con nít sao.

"Cha à! đêm qua ta mệt mỏi nên đã đi nghỉ sớm không biết chuyện gì đã xảy ra, vừa này ta cũng rất hoảng sợ"

"Binh lính đã bắt được kẻ làm đại tiểu thư thành thế này?"

Mạc Song lại nói về mặt của Hạ Vũ Minh thật buồn cười, nhìn ông ta như vậy nàng thật hài lòng.

"Hắn ở đâu, đem hắn đến đây gặp ta"

"Bắt Hạ tướng quân, vương phủ có gia quy riêng, kẻ đột nhập đã bị binh lính giết chết tại chỗ khi đang làm... chuyện đó"

"Các người cho rằng ta là kẻ ngốc sao, người thật độc ác, đại tỷ người cũng dám hại!"

Hạ Vũ Minh chỉ tay vào nàng chửi, vừa đúng lúc Tiêu Nam Hiên xuất hiện, huyết sắc trên mặt ông ta lập tức tái mét khi nhìn thấy gương mặt quý vương.

"Người vừa nói gì nói lại cho bản vương"

"Thần...thần...vương gia anh minh,Thanh Thanh bị hại thế này thần làm cha không thể nào chịu được"

Ông ta quỳ rạp xuống đất run rẩy.

"Chuyện này có liên quan gì đến vương phi của bốn vương?"

"Chuyện này....chuyện này...thần nghi ngờ vương phi làm"

"Hỗn xược,vương phi luôn ở cùng bốn vương thì hại Hạ Tư Thanh như thế nào"

Tiêu Nam Hiến đập bàn quát lớn khiến Hạ Vũ Minh im bật.

"Hiên,chàng đừng nóng giận,là cha hiểu lầm ta thôi"

Nàng nháy mắt,ai biểu y lại cung chiều nàng như thế,muốn y diễn cùng nàng thì nàng phải lấy thân báo đáp.

"Nể tình vương phi ta không truy xét,về Hạ Tư Thanh ta sẽ sắp xếp ban hôn cho nàng ta"

"Chuyện này...đa tạ vương gia vương phi"

Hạ Vũ Minh siết chặt lòng bàn tay,ông đã lầm tưởng nàng ngoan hiền,sự nhục nhã này một ngày nào đó ông ta sẽ trả lại tất cả.

Nàng ở trên đùi y cắn móng tay,y chẳng cho nàng đi đâu cả,Hạ Vũ Minh cũng đã rời phủ,kịch hay cũng đã hết,nàng giờ chỉ muốn nghỉ ngơi.

"Nàng là con nít hay sao,nếu ta không đến kịp thì chuyện gì sẽ xảy ra"

"Ta chỉ muốn chơi đùa thôi mà"

Nàng chu môi tỏ vẻ hờn dỗi,con tim ai đó lại tan chảy.

"Nàng đó,ta chiều nàng đến hư rồi,Hạ Tư Thanh nếu không thể nói không thể viết thì Hạ Vũ Minh sẽ không biết được là nàng"

"Oaa,Tiêu Nam Hiến chàng thông minh thật nha,vốn dĩ Hạ Tư Thanh không thể nói cũng chẳng thể viết được nữa"

Y tròn tròn mắt nhìn nàng,chỉ là câu tùy ý nói ra nhưng lại nói trúng hay sao.

"Nàng đang nói thật à,nàng làm bằng cách nào"

"Bí mật"

Nàng đưa tay đặt lên môi mình làm y vô cùng tò mò,tiểu yêu tinh này lại giờ trò đây mà.

"A ta hiểu rồi,xem ra ta phải dạy bảo nàng lại một chút"

"Chàng...chàng định làm cái gì,ta la lên đó"

"Đương nhiên là....ăn nàng"

"Aaaaaa"

Và rồi lại một ngày nàng nằm liệt trên giường do yêu ma hãm hại,nàng hận tại sao lại bị ma vương này hấp dẫn như thế....

Ở tướng phủ,Hạ Tư Thanh ư ử không nói lên thành lời,đôi tay tê liệt không còn cảm giác,nhị phu nhân đau lòng khi thấy nữ nhi của mình bị hành hạ tàn bạo như vậy.

"Lão gia,ông dễ yên như vậy được sao,Thanh Thanh có tội tình gì cơ chứ huhu...tội nghiệp con gái của ta"

"Bà đừng có khóc nữa,làm tôi đau cả đầu,con nhãi đó dựa hơi Tiêu Nam Hiến lộng hành,bà nghĩ cái tướng phủ nhỏ bé này thì làm được gì"

"Nhưng...chẳng lẽ ông để Thanh Thanh chịu uất ức như vậy"

"Hừ,tạm thời bà chăm sóc nó đừng cho nó ra ngoài gây chuyện,cũng tại nó hồ đồ mới xảy ra có sự này"

"Con gái ra nông nỗi này ông còn trách móc nó...huhu...tội nghiệp con gái của ta"

Hạ Vũ Minh phát bực,đàn bà hờ một tí là khóc,thật là đau đầu,ông mặc kệ bỏ ra ngoài,vào lúc này chỉ còn cách hợp tác với thái tử để tiêu diệt Tiêu

Nam Hiên.

Hạ Vũ Minh cũng không ngờ rằng Hạ Băng Liên lại ra tay ác độc như vậy, một đũa ngọc ngéech bỗng trở nên tinh táo thì quả là lạ, lúc trước ông nghe Tiêu Thúy nói ánh mắt của nàng rất sắc bén cứ như trở thành một người hoàn toàn khác, phải chi năm đó chính tay ông hạ sát Hạ Băng Liên thì đã không có gì đáng lo ngại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tổn thương

Hôm nay nàng muốn ra ngoài dạo chơi, vừa hay y bận túi bụi nên không ai ngăn cản được, nàng thân phượng hoàng đỏ rực, tay nàng cầm chiếc quạt đen tuyền.

Vừa bước ra phố bao con mắt nhìn nàng đỏ mặt, bọn họ đâu thể ngờ rằng vị phế vật tiểu thư hóa ra là một nữ nhân xinh đẹp, có kẻ thêm khát muốn đến trêu ghẹo nhưng nghĩ lại nàng hiện tại là ai chứ_ Vương phi đệ nhất sủng phi của Chiến thần Tiêu Dao Vương người người còn gọi là Quý Vương, nghĩ đến ai lại dám động chứ.

Cơ mà gương mặt xinh đẹp đó cứ như bản sao của quý vương, một gương mặt không chút biểu cảm càng làm cho vẻ đẹp thêm hấp dẫn lạ thường.

Trên tầu lầu Tiêu Duật Hành đầy mắt hiện lên tia thâm độc, hắc phi thân ra khỏi cửa đáp xuống chỗ của nàng một cách nhẹ nhàng, Hạ Băng Liên vốn dĩ đã quên đi cái gương mặt ấy nhưng chính Tiêu Duật Hành khiến nàng phải nhớ lại, kẻ nàng hận đến tận xương tủy.

Nàng lùi vài bước cách hắc chừng mười bước, con ngươi nàng lên nhìn hắc tỏ vẻ chán ghét, bất luận thế nào nàng không muốn day dưa với tên này.

"Hạ Băng Liên"

Hắc đột nhiên gọi tên nàng, cánh môi hắc trong phút chốc đặt lên trên môi nàng một nụ hôn, nàng dường như phản ứng chậm chẵng kịp đẩy hắc ra thì phía sau truyền đến âm thanh của địa phủ.

"CÁC NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI GÌ VẬY HẢ"

Nàng giật mình nhận ra tiếng vừa rồi, nhanh chóng đẩy hắc ra nàng quay lại thật nhanh, gương mặt của y bây giờ thật đáng sợ, như quý vương tái xuất, ánh mắt y sát khí ngưng tụ khiến nàng phải rùng mình.

"Hiên, không phải như chàng thấy, nghe ta..."

"Nàng còn muốn chối, chính mắt ta vừa thấy"

Y lộ lộ đình làm nàng giật mình, phía sau Tiêu Duật Hành như thỏa mãn được điều hắc muốn làm, môi hắc cười gian tà.

Vừa rồi nàng mãi đi mà không để ý phía sau Tiêu Nam Hiên đang từng bước dõi theo nàng, mấy khi lại có cơ hội, hắc muốn cho Tiêu Nam Hiên thấy như thế nào là trượt đạo.

"Tiêu Dao Vương đã thấy rồi sao, vậy ta mong Tiêu Dao Vương có thể hiểu được"

Tiêu Nam Hiên như thêm dầu vào lửa, y ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tiêu Duật Hành và nàng khiến nàng cứng đờ người ra, chưa bao giờ y nhìn nàng như thế.

Y tức giận đi đến ghì chặt tay nàng, ánh mắt lạnh âm cảnh cáo hắc.

"Đừng để bọn vương phải giết ngươi, đồ của bọn vương ngươi đừng mong chạm vào"

Tiêu Duật Hành ánh mắt hơi khó chịu với vẻ kiêu ngạo của y, nhưng hiện tại hắc không cần phải manh động gì cả.

Y siết tay nàng kéo đi, lực nắm thật là mạnh.

"Hiên chàng làm ta đau, lúc này không phải như chàng nghĩ"

"Vậy nàng muốn ta phải làm sao, chẳng phải nàng để hắc hôn sao, nàng còn dám nói hành động vừa rồi không phải là THÔNG DÂM hay sao"

CHÁTTTT...tay nàng tát mạnh vào y.

"Chàng nghĩ ta như vậy sao, chàng có cho ta cơ hội giải thích, thông dâm...HAHA...TA CHÍNH LÀ THÔNG DÂM ĐẤY THÌ SAO HẢ."

"NÀNG NÓI CÁI GÌ HẢ."

Y như bị đá kích,tay y như không kiểm soát được bề gãy khớp tay của nàng,khi y nhận ra thì đã quá muộn.

Một giọt,hai giọt rồi nhiều giọt,nước mắt nàng trải dài trên gò má,chỉ vì như vậy y chẳng thêm tin nàng,xem nàng là một kẻ thông dân,coi nàng là đồ vật,nàng nhìn nhàm người rồi sao.

"Liên Liên ta...ta..."

Trái tim nàng đau đớn co thắt lại,cảm giác thờ bây giờ đối với nàng bây giờ thật khó khăn,nàng quy xuống tay ôm lấy tim.

"Liên Liên ta không cố ý đá thương nàng"

"Đừng chạm vào ta"

Y giật mình khi nghe giọng nói lãnh huyết của nàng,đáy mắt nàng đầy vẻ căm hận khiến trái tim y đau nhói,nàng không màng đến khớp tay đang gãy,một tay hất y ra,nàng cố gắng đứng dậy,hơi thở dồn dập,vừa bước vài bước khoe môi nàng rỉ xuống một dòng máu,trong tút tất nàng ngã xuống,y nhanh chóng đỡ lấy nàng,ánh mắt hoảng sợ vội đưa nàng trở về.

"Mạc Song nàng ấy sao rồi hả"

"Người còn dám hỏi,nếu tiểu thư có mệnh hệ gì thì người không yên thân đâu"

Mạc Song vô cùng kích động,chỉ một cái bầy nhỏ mà y lại đá thương người y yêu,rất may y đưa nàng về kịp,nàng vì kích động và tổn thương đạt cực hạn mới không không chế được sự thờ ơ dẫn đến hô hấp không lưu thông,khớp tay cũng đã được Mạc Song băng bó,hiện tại nàng vẫn hôn mê.

Long Ảnh tuy rằng là thuộc hạ bên y nhưng điều mà y làm với nàng hẳn không thể chấp nhận,chiến thần vương gia bị ghen tuông làm cho sập bẫy,hắn đổ dành Mạc Song còn y thì sau khi nghe Mạc Song nói cũng chìm vào im lặng.

"Ra ngoài"

Mạc Song định phản đối thì bị Long Ảnh ngăn lại,hắn lắc đầu ý bảo không nên,không còn cách nào Mạc Song đành để nàng lại đi ra ngoài.

Bên trong căn phòng tay y khẽ run khi chạm vào mặt nàng,y đã làm cái gì thế này,y đã hứa bảo vệ nàng cơ mà,tại sao y đá thương nàng được chứ.

"Liên Liên tha lỗi cho ta,ta sai rồi"

Nàng trong hôn mê cảnh tượng Tiêu Duật Hành chĩa súng về nàng lại hiện ra, gương mặt nàng lạnh lẽo khi thấy bên cạnh hẳn còn có Tiêu Nam Hiên,tim nàng như bị xóa bỏ,đau đớn khiến nàng mất đi cảm giác.

Chợt nàng mở mắt,xung quanh chính là căn phòng nàng chán ghét,nàng hất tung chăn gối,đôi chân trần cứ thế mà đi.

"Tiểu thư người tỉnh rồi,muội có nấu chút cháo,tiểu thư...người đi đâu vậy"

Mạc Song đặt bát cháo lên bàn vội đi theo nàng,nàng chẳng nói gì cả,ánh mắt vô hồn cứ thế mà đi,đứng...nàng muốn rời khỏi đây.

"Liên Liên,Liên Liên nàng muốn đi đâu"

Y nắm lấy tay nàng nhưng chưa được bao lâu lòng ngực y bỗng truyền đến cơn đau.

Tay nàng không ngần ngại đánh một chưởng vào y,lực đạo không hề nhẹ khiến y thổ huyết tại chỗ,Mạc Song hoảng sợ run rẩy,nàng lại trở về thành Huyết Liên rồi.

"Ta rất ghét nam nhân chạm vào"

"Môn chủ"

Mạc Song quy xuống hành lễ,biểu hiện này chính là cho thấy nàng đã trở nên vô cảm và trở thành Huyết Liên kẻ máu lạnh vô tình.

"Vương gia ngài có sao không"

Long Ảnh cũng không khỏi khiếp sợ,ánh mắt vô cảm đó khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Tiêu Nam Hiên gượng dậy,y không thể để nàng như vậy được.

"Liên Liên ta biết sai rồi,nàng đừng như vậy nữa có được không"

"Tất nhiên là không"

Trên mái nhà một thân ảnh hắc đạo đáp xuống trước mặt nàng.

"Ngươi là kẻ nào"

"Ngôn Phong sư huynh"

Mạc Song kinh ngạc.

"Môn chủ,đến lúc người phải quay về rồi"

"Môn chủ?"

"Phải,chủ nhân của ta chính là môn chủ Thiên Sơn Trúc"

Tiêu Nam Hiên kinh hoàng không dám tin vào tai,Thiên Sơn Trúc đệ nhất thiên hạ do nàng lãnh đạo sao.

"Ta ghét nói nhiều"

Hạ Băng Liên vận công,bộ y phục trên người bị rách nát,rất nhanh bộ y phục nhuộm màu đỏ thẫm như máu khoát lên người nàng chiếc áo của tượng trưng cho thấy người đó chính là môn chủ Thiên Sơn Trúc.

Nàng nhẹ nhàng phi thân lên mái nhà,ánh mắt vô cảm nhìn y.

"Ta và ngươi từ đây không còn quan hệ gì cả"

Nàng xoay tà áo trong phút chốc biến mất,y cứng đờ người ra,nàng vừa mới nói cái gì.

"LIÊN LIÊN TA KHÔNG CHO PHÉP NÀNG RỜI XA TA...MAU QUAY LẠI ĐÂYYYYYY"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Huyết Liên Trở Lại

Tám ngày trôi qua,phủ Tiêu Dao Vương cứ như địa ngục,mọi chuyện quá đột ngột khiến nhiều người vẫn chưa hiểu được nguyên do.

Loảng xoảng,loảng xoảng...tiếng đổ vỡ cứ thế tiếp tục diễn ra,bọn nô tài sợ hãi đến mức chân cứng đờ không dám bước đến dọn dẹp,không phải tại cái người vương gia kia sao,bạo huyết,lãnh khốc đến từng chi tiết,từ khi vương phi mất tích hẳn liền trở nên quái đàng,mà...lúc trước quý vương cũng không có tình trạng như thế này,điềm đạm,lạnh lùng không như bây giờ như kẻ hóa điên.

"Cút,cút hết cho ta,một lũ vô dụng"

Tiếng âm cực của Tiêu Nam Hiên nghe đến bức cả tai,sát khí bạo phát ngừng ngục,bọn nô tài hoảng sợ đều nhanh chạy đi,họ còn chưa muốn mất mạng bởi quý vương,lại ra chạm phải Long Ảnh cùng Vân Phi,cả hai như kinh hãi,vương gia bạo phát thực sự không tốt.

"Vương gia ngài hãy bình tĩnh lại,không được kích động mạnh,vạn nhất đừng kích động"

Long Ảnh tung hô,chân nhanh đến đỡ lấy y,ánh mắt thực sự lo lắng,nhìn bàn tay của Tiêu Nam Hiên từng giọt máu rỉ xuống hẳn cũng hiểu được nỗi lòng của vương gia nhà hắn.

Vân Phi không ngờ rằng chỉ vẳng bóng mấy ngày đã xảy ra nhiều chuyện như vậy,thái tử đích thực khiêu chiến vương gia của hắn,rốt cuộc mục đích của hắn chính là chia cắt vương phi khỏi vương gia,bất quá vương gia cũng là nam nhân,nhìn thấy nữ nhân của mình bị người khác hôn đương nhiên hủ giận sẽ bức mà bị võ,cơ mà cũng không thể trách,có trách thì trách hẳn tự nhiên đi chăm ngòi cho hủ giận.

"Vân Phi,vương phi người đã tìm ra chưa?"

Vân Phi thoáng nhìn Long Ảnh,ánh mắt lại hiện ra tia buồn bã,hắn đã từng nói sẽ phụng sự cho nàng nhưng lời nói vẫn chưa được thực hiện,lại thêm vương gia từ khi vương phi bu rầu hẳn rồi đi bệnh tình của y đột nhiên trở nặng hôn mê đến tận bây giờ,vốn hắn nghe vương gia đã tỉnh liền đến xem,không ngờ rằng cảnh tượng đổ vỡ lại hoang tàn thế này.

Chần chừ một lát, Vân Phi cũng cất lời: *"Thứ vương gia tha tội, thuộc hạ bất tài"*

Nghe được câu trả lời, tâm can của y như bị cào xé, miệng lại phun ra một ngụm máu đen, Long Ảnh, Vân Phi cả kinh, bấy lâu nay bệnh tình không trở ngại đến mức này, đôi mắt y lạnh lại, vì sao trái tim hần bây giờ lại đau thế này, là do độc tái phát hay do nàng rời xa hần.

Long Ảnh tỉ mỉ lấy ra viên thuốc nhỏ, cũng may vương phi lúc trước đưa cho hần để phòng hờ không có nàng bên cạnh, nhận thấy viên thuốc quen thuộc, bàn tay của y hất tung nó đi, Long Ảnh tròn tròn mắt vội bảo hộ.

"Ta không uống, có chết ta cũng không uống, các người ra ngoài hết đi"

"Không được vương gia, tính mạng của ngài hiện tại đang khó bảo toàn, thuộc hạ không cho phép ngài xảy ra chuyện gì, hơn nữa nếu ngài có mệnh hệ gì thì vương phi phải làm sao"

"Long Ảnh nói đúng đó, vương gia ngài phải khỏe mạnh để đón vương phi trở về, dù thế nào thuộc hạ cũng sẽ cùng ngài vào sinh ra tử"

Vân Phi nói rất có chí lý, Long Ảnh tuy rằng không có kinh nghiệm thuyết phục nhưng nếu Vân Phi đốc thêm có vẻ như vương gia sẽ hồi ý.

Quả nhiên y nâng cánh tay chạm lấy viên thuốc, ánh mắt y thực đau khổ, nàng rời xa y một cách tàn bạo, y đã biết mình sai, lẽ ra phải nghe nàng giải thích, rốt cuộc y lại làm nàng tổn thương.

Ưc...nhìn thuốc đã nuốt xuống, Long Ảnh cũng thở phào nhẹ nhõm, Vân Phi cầm lấy tà áo xé rách, hần đến băng bó vết thương cho y.

"Vương gia, vương phi thực là môn chủ của Thiên Sơn Trúc sao?"

Vào lúc này Vân Phi lại nói đến chuyện đó, nhưng mà Long Ảnh quả thực nghe cái người tên Ngôn Phong đó nói.

Nhớ lại lúc gặp vương phi là ở Thiên Sơn Trúc, lúc đó hần không hề suy nghĩ đến một cô nương mảnh mai lại xuất hiện ở nơi to lớn như thế, mà...sao hần lại không nhớ lúc đó nàng có nói mình là môn chủ Thiên Sơn Trúc chứ, cứ như bị hồn hương tẩy não.

"Nếu là vậy đại hội võ thuật sắp tới vương phi cũng sẽ tham gia"

Nói đến hai mắt Tiêu Nam Hiên liền biến hóa, *đại hội võ thuật* hần làm sao lại quên đi chứ, Thiên Sơn Trúc đệ nhất thiên hạ nếu không tham gia sẽ bị người đời coi thường.

Nghĩ đến Tiêu Nam Hiên đứng thẳng người, ánh mắt hiện ra một tia hi vọng, hi vọng hần sẽ đón được nàng về, khiến nàng hồi tâm chuyển ý, lại nghĩ đến cái nhìn của nàng, thực vô cảm, lại khiến trái tim hần như muốn bóp nát, thực hần đã vô tình yêu nàng quá nhiều, hần sẽ khiến mẫu sư tử của hần nguôi giận, lại còn có Tiêu Viên Liệt mấy hôm nay toàn khóc đòi nàng, nghĩ đến Tiêu Viên Liệt y tức tức đi tìm.

Biệt viện Trúc Mai điện, Hạ Băng Liên đôi tay mảnh mai gầy đàn, khúc đàn đau thấu tâm can, trong tiếng đàn pha một chút bi thương, khuôn mặt nàng vẫn băng lãnh không biểu hiện cảm xúc gì, cứ như con tim nàng đã bị một lớp sắt bao phủ, kiên cố khó lòng tan chảy.

"Môn chủ, đại hội võ thuật đã cận kề, thỉnh môn chủ ra lệnh triệu tập"

Tiếng đàn bỗng trở nên âm khí, một lực đạo đánh về phía Ngôn Phong, cũng may hần tránh né kịp thời, ánh mắt của hần lạnh im nhìn nàng.

"Ta đã nói, đừng xen vào không gian của ta"

"Thuộc hạ biết tội, thỉnh môn chủ tha tội"

Ngôn Phong một tay chống xuống đất, thân người cuối thấp cung kính, đối với hần người con gái này vô cùng đặc biệt, ngay từ đầu Quái Y Thái đem nàng về hần đã phản đối kịch liệt quyết định đưa nàng lên làm môn chủ, cũng chính nàng đã khiến hần bội phục, hần vẫn chưa thể quên đôi mắt sát thủ của nàng, 1 chọi 100 người của Thiên Sơn Trúc, chỉ 2 khắc nàng đã đánh bại tất cả, màu của máu váy bản cả người nàng, đôi mắt lãnh huyết vô tình không một chút lưu tình, nghĩ lại thôi đã khiến thân người hần run nhẹ.

Hạ Băng Liên không có quan tâm, nàng chân lướt nhẹ xuống ôn tuyền, nhiệt độ làm nàng thoải mái hần ra.

"Đứng lên đi"

"Ta ơn môn chủ"

"Vậ! Chuyện của Hạ Vũ Minh, người đã làm đến đâu rồi?"

Nàng thanh âm dịu lại khiến không khí trở nên thoải mái.

"Hần quả thực bỉ ổi, quả nhiên mọi chuyện 15 năm trước đều do một tay của hần tạo nên, lại còn có Tiêu Xích Mi phụ thân thân sinh của thái"

từ hiện tại tham gia, bọn họ muốn tìm ra ẩn ki của Bắc Chu quốc, không ngờ đến sự việc xảy ra không như ý muốn"

Đôi mắt Hạ Băng Liên khẽ cười, đôi môi hé lộ nét cười lạnh, Ngôn Phong tuy nhìn thấy nụ cười có chút băng hàn nhưng thực đẹp, môn chủ của hắn lúc ở điện mạo thật luôn hút hồn người khác.

"Đại hội võ thuật ta thực mong nhìn thấy vẻ mặt thảm hại của bọn chúng"

"Bọn chúng? môn chủ đã có kế sách"

"Không phải việc của ngươi, Tiêu Duật Hành ta nghĩ hắn cũng sẽ tham gia"

"Môn chủ, thuộc hạ còn tra ra được, Tiêu Duật Hành chính là vương của Tà Giáo"

"Ngươi có chắc"

Đôi mi nhỏ khẽ nhướng lên, nàng thân dưới ôn tuyền ấm áp lại trở nên lạnh lẽo, cái tên Tiêu Duật Hành đó vốn nghe thật khiến nàng chướng tai.

"Thuộc hạ không dám nói bừa"

"Hào, ta sẽ chờ xem hắn xuất hiện như thế nào"

Ánh mắt nữ tử lãnh huyết, nụ cười càng lạnh lẽo.

Thân người nàng lay chuyển thoát cái ra khỏi ôn tuyền, lại thấy Mạc Song nhanh chân đi đến đưa nàng chiếc khăn, biểu hiện của Mạc Song thực khác với thường ngày, nàng nhíu lấy mi mắt, nàng không quen như thế.

"Nói đi"

Mạc Song bị âm thanh của nàng làm cho run rẩy, không biết nàng sẽ phản ứng như thế nào.

"Tiểu thư, vương gia... vương gia bệnh trở rất nặng, người vẫn nên gặp ngài ấy"

Bước chân nàng dừng lại, ngay lúc này Mạc Song lại liều mạng nhắc đến Tiêu Nam Hiên kẻ khiến nàng tâm vỡ đôi, cái nhìn sắc lạnh lia về phía Mạc Song.

"Ta và hắn vốn dĩ đã kết thúc"

Nói xong nàng tiếp tục đi, tâm can đau thấu trời xanh, vì sao ngay lúc này lại nhắc đến cái người đó, nàng mi mắt nhắm lại cố nén bi thương, nàng là Huyết Liên hắc đạo đứng đầu thế giới, nàng không cho phép mình yếu đuối như vậy, thời gian qua nàng đã phung phí cho việc yêu đương, quả nhiên nàng không nên tin tưởng ai.

Cánh môi khẽ nâng lên, khúc nhạc bi thương chuyển thành tâm tư của người.

Đêm khuya hơi lạnh giăng, nhìn trăm hoa rơi tựa sương.

Dồi trông xa xăm tà dương, chàng nơi phương xa trầm ngâm.

Không thể nhớ... có sao chẳng quên?

Cứ thế tiếng hát gửi nỗi lòng, Hạ Băng Liên tâm tình tựa như băng ngàn năm, một lần nữa trái tim lại bao phủ bởi một lớp sắt cố định, Huyết Liên chính thức trở lại.

0:00 chúc các tình yêu ngủ ngon ☑

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thời gian xa cách

Trong bóng đêm, thái tử Tiêu Duật Hành phe phẩy cây quạt trong tay, môi hắn sáng khoái cười, thời cơ mà hắn đợi bấy lâu nay cũng sắp tới, chỉ cần đại hội diễn ra như đúng kế hoạch, ngôi vị hoàng đế không bao lâu nữa sẽ đổi chủ.

"Trần Tôn, đã tra ra được chưa?"

Mỹ nam bên cạnh cánh tay siết lại, mắt đảo hoạt thám dò thái tử Tiêu Duật Hành.

"Điện hạ, đại hội lần này rất khắc nghiệt, Hạ Vũ Minh đã an bài sắp xếp như đúng kế hoạch mà ta đề ra"

"Haha, lão già Hạ Vũ Minh ắt hẳn sẽ có âm mưu riêng, người cho người giám sát hắn, nếu có sơ hở cứ giết thẳng tay"

"Thuộc hạ đã rõ"

"VẬY... tung tích của Hạ Băng Liên người đã do thám được?"

Tiêu Duật Hành nghĩ lại nụ hôn ở phố, trong lòng hắn nổi lên tia thú vị, nữ nhân đơn giản có thể khiến Tiêu Nam Hiên điên cuồng như vậy, quả thật cái đơn giản nhưng lại không đơn giản.

"Điện hạ, Hạ Băng Liên là nữ nhi của lão ta, một phế vật khiến ngài liên tục điều tra có phải ngài đã phải lòng"

Tiêu Duật Hành khựng người, nghe Trần Tôn nói đến tim hắn phút chốc bị lỗi nhịp, hắn vốn định dùng nàng làm mồi như Tiêu Nam Hiên, hắn chỉ định chơi đùa.

"Trần Tôn người nên biết việc ta làm đều có mục đích, Hạ Băng Liên vẫn còn là bí ẩn, cái phế vật tam tiểu thư của tướng phủ chỉ là cái hư danh, người nên nhìn vào thực tế một chút"

"Thuộc hạ vẫn chưa hiểu rõ"

Tiêu Duật Hành vất tay ra sau, nghiêng đầu nhìn Trần Tôn.

"Bổn cung không cần người phải hiểu"

"Điện hạ bớt giận, là thuộc hạ hồ đồ"

Trần Tôn khụy một chân quỳ xuống, cái nhìn của Tiêu Duật Hành thật đáng sợ, ánh mắt lạnh tanh khiến Trần Tôn không dám nhìn, nàng có cái gì có thể khiến thái tử trở mặt nhanh như vậy.

"Tiêu Nam Hiên hắn như thế nào?"

"Bắt điện hạ, độc trong người hắn càng lúc càng phát triển mạnh, thuộc hạ nghĩ không bao lâu nữa Tiêu Nam Hiên hắn sẽ châu trời"

"Tốt, thật tốt, ngày tàn của người cũng sắp đến rồi, Tiêu Nam Hiên"

Trần Tôn nhìn Tiêu Duật Hành cười trong lòng hiện lên tia bất an, những gì hắn làm một lòng đều vì thái tử, nữ nhân Hạ Băng Liên hắn không thể không đề phòng, nữ nhân phế vật sẽ không giúp ích cho thái tử hắn sau này, âm thầm trừ khử là cách tốt nhất.

Phủ Tiêu Dao Vương.

Không khí những ngày qua vẫn không khá là bao, Tiêu Nam Hiên ngày càng xanh xao hẳn đi, mỗi bữa ăn của y chỉ là vài muỗng rồi vứt đi, không có nàng bên cạnh, y như mất đi bảo bối trong tay.

Ninh Quốc công chúa nghe được tin cũng vô cùng tức giận, nàng không ngờ đến thái tử sư huynh lại làm như vậy, khiến cho nhị sư huynh hiểu lầm Hạ Băng Liên.

"Nhị ca, huynh ăn thêm chút nữa đi"

Tiêu Nam Hiên lắc đầu, vị giác cũng không được như trước, đã hơn 10 ngày y sống như trong địa ngục, bệnh tình ngày càng chuyển xấu đi. Ninh Quốc công chúa đặt chén canh gà lên bàn chậm chậm thở dài, đúng là khi yêu con người sẽ trở nên ích kỷ.

"Huynh xem bản thân như vậy nhị tẩu trở về sẽ còn nhận ra huynh sao, nếu huynh chịu nghe nhị tẩu nói thì đã không xảy ra chuyện"

"Muội ra ngoài đi, để ta yên tĩnh"

Biết Tiêu Nam Hiên đang cố ý tránh né, Ninh Quốc công chúa lặng lẽ đi ra.

"Công chúa"

Vân Phi từ khi nào đứng ở cửa khiến nàng vừa bước ra đã giật mình.

"Người định hù chết ta à"

"Thần không có ý đó, chỉ là vương gia... vẫn không ăn sao"

Vân Phi nhìn chén canh gà chưa đến một nửa, tâm can hần cảm thấy lo lắng, nếu tình trạng này cứ diễn ra thì sớm muộn độc tính lại phát tán.

Xào xạc....

"Ai ở đó"

Vân Phi phóng ra 3 phi tiêu về phía nhánh cây, rất nhanh chóng 3 phi tiêu bị đá văng ra xa, Ninh Quốc công chúa sợ hãi nép mình sau lưng Vân Phi, ở phủ Tiêu Dao vương ai lại cả gan đột nhập.

Bịch... Vân Phi đang định đuổi theo đi dừng lại, người vừa rồi đã ném cái gì đó xuống, nhìn khăn gói được quán tì mĩ lại cẩn thận, Vân Phi cảm lấy không do dự, là thuốc sao.

Vậy, người vừa rồi là... nghĩ cũng không dám nghĩ, hy vọng điều hần nghĩ là đúng.

Ngoài phủ Tiêu Dao vương, nữ tử huyết y ánh mắt lạnh lùng nhìn vào trong, đợi khi Mạc Song trở ra liền rời đi.

"Tiểu thư, bệnh tình của vương gia đang ngày càng xấu đi"

"Thì sao, ta và hần vốn không liên quan đến nhau"

Hạ Băng Liên không ngoái đầu, ánh mắt cứ nhìn thẳng, sợ dĩ nàng ở đây vì muốn giữ lời hứa.

"Tiểu thư người đừng như vậy nữa, vương gia đã biết sai rồi, tiểu thư như vậy ngài ấy sẽ rất đau lòng"

Nàng dừng bước, ánh mắt lộ rõ sát khí khiến Mạc Song phải nín lặng.

"Từ lúc hần tổn thương ta, mối quan hệ giữa ta và hần đã kết thúc"

"Ai cho phép nàng kết thúc"

Hạ Băng Liên tâm can lạnh lại, chậm chậm xoay đầu, con ngươi băng giá nhìn người trước mặt.

"Liên Liên, nàng... ta rất nhớ nàng... khu... khu... nàng tha thứ cho ta đi, ta biết sai rồi"

Tiêu Nam Hiên bộ dạng thật là nhếch nhác, vừa nãy y nghe được nàng đã đến liền bắt cháp đi tìm, ông trời quả thật có mắt, cho y gặp được nàng.

"Người đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn giữ lời hứa của mình, mong người quay về cho, thư hưu người ta sẽ gửi đến"

Không cho y có cơ hội nói, nàng nhấp thân biến mất trong tích tắc, nàng chỉ sợ ở lại đây thêm nữa bản thân lại không làm theo ý mình nữa.

Nhìn nàng rời đi Tiêu Nam Hiên khụy xuống đầy đau đớn, tại sao nàng không tha thứ cho y.

"Vương gia xin ngài bảo trọng"

Mạc Song nhìn cảnh tượng này quả thật đau xót, người yêu nhau nhưng lại gây cho nhau hiểu lầm, tính cách của nàng Mạc Song có thể hiểu nhưng quyết định của nàng chỉ có nàng mới tự thay đổi được.

Tiêu Nam Hiên đau đớn không xiết, nàng ở trong tầm tay nhưng y lại không đủ sức để giữ lấy, bệnh tình trở nặng đi khiến thân thể không dễ hoạt động, Long Ảnh đỡ lấy y diu trở về phủ, ánh mắt ngoái nhìn Mạc Song, sẽ là một khoảng thời gian dài xa cách.

Trên mái nhà Hạ Băng Liên ánh mắt nhìn chăm chăm vào y, chỉ mới vài ngày đã thành ra bộ dạng này sao, nếu như yêu nàng tại sao lại tổn thương nàng, nếu chọn cách rời xa nhau thì có lẽ sẽ tốt cho cả hai.

"Hoa đẹp hoa cũng tàn, tình đẹp tình cũng tan"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Tình yêu trời định

Ban đêm ở rừng Thiên Sơn một nơi cách Thiên Sơn Trúc 20 dặm, trên tay Hạ Băng Liên là thanh kiếm, gương mặt nàng như tu la hiện hình, từ lưỡi kiếm 1 giọt máu từ từ lăn xuống đầu thanh kiếm, nó nhanh chóng rỉ xuống nền đất lạnh.

"Tiểu thư lại một tên nữa"

Mạc Song vạch mặt hân xem, phía trên bả vai có 1 vết hình xăm ☯ như thế, Hạ Băng Liên nhất thời nhủ mảy, làm Hắc Đạo bao lâu nay hôm nay phải rơi vào tình thế này, các bang phái đang liên thủ với nhau để loại bỏ Thiên Sơn Trúc đây mà, hơn hết kẻ giết dây không ai khác chính là bọn người của Tà Giáo, chúng hành động thật là bí ối.

"Ngôn Phong, đưa tất cả về tra khảo"

"Vâng môn chủ"

Nàng tay buông thả thanh kiếm, trong đầu liên tục suy nghĩ, ngẫm nghĩ lại những điều lúc này tên kia đã nói, mười phút trước có một băng nhóm bao quanh nàng, Mạc Song, Ngôn Phong và những đệ tử Thiên Sơn Trúc đang đi quan sát tình hình xung quanh thì bất ngờ gặp phải một nhóm tập kích, lần này người bọn chúng nhắm vào lại chính là nàng.

"Tiểu thư"

"Hừm??? Làm sao"

Hạ Băng Liên đang mải suy nghĩ thì bị tiếng gọi của Mạc Song làm tỉnh, nàng đôi mắt hơi nhướng lên nhìn.

"Vừa rồi một trong số bọn chúng có nhắc đến vương gia"

Hạ Băng Liên khựng người, đây chính là điều khiến nàng không ngừng suy nghĩ.

"Ta có biết"

"Vậy không phải vương gia đang gặp nguy hiểm hay sao?"

"Ta vẫn chưa xác định được lời của bọn chúng nói là có ý gì"

" "Không bao lâu quý vương sẽ chết đi, Tà Giáo sẽ là đệ nhất thiên hạ" quý vương mà chúng nói rõ ràng là vương gia"

Hạ Băng Liên cũng có suy nghĩ đến, quý vương quả thật là tên gọi mà nhiều dân chúng dành cho Tiểu Nam Hiên, nhưng hắn thì làm gì có nguy hiểm kia chứ.

Nàng không trả lời nữa, Ngôn Phong quan sát từ nãy đến giờ, hắn không thể tin được nàng chỉ vừa xuất môn đã gặp phải Tiểu Nam Hiên lại còn trở thành vương phi, thật là điên rồ, môn chủ của hắn là người như thế nào hắn không phải rõ nhất sao, bao năm qua đều trung thành với nàng chỉ vì hắn muốn nắm giữ trái tim băng giá đó.

Phủ Tiêu Dao Vương.

Long Ảnh trên tay là chén thuốc đang chuẩn bị đem vào cho vương gia hắn uống, từ khi uống thang thuốc mà vương phi đưa vương gia của hắn có tiến triển hơn nhiều, với lại cũng nhờ tiểu Quận Vương mà vương gia của hắn mới ngoan ngoãn uống thuốc đều đặn, chỉ tội nghiệp tiểu Quận Vương còn nhỏ chưa biết rõ tình thế hiện tại, Long Ảnh dừng bước nhìn lên bầu trời xanh, giá như có thể như trước kia, hắn không thể phủ nhận bây giờ hắn đang rất nhớ Mạc Song.

Kétttt....cánh cửa đẩy vào đã thấy một bóng người ngồi trên ghế, Long Ảnh sững sờ đi lại.

"Vương gia ngài chưa khỏe không nên ra đây"

"Khụ...khụ...ta không sao"

"Ngài mau uống chén thuốc này đi"

Tiểu Nam Hiên cầm lấy chén thuốc tua một hơi, mặt y vẫn lạnh như băng, thật đáng kinh ngạc khi vương gia đột ngột thay đổi như thế.

"Có gì ở trên mặt ta sao?"

"Dạ không...chỉ là...vương gia ngài thật không sao chứ"

Nhìn thấy Long Ảnh thật sự lo lắng, y trong lòng vô cùng có lỗi, là do y đã khiến niềm vui của Long Ảnh bị mất đi.

"Đợi khi ta cướp được nàng về, hôn lễ của ngươi và Mạc Song ta sẽ thành toàn"

Long Ảnh bất ngờ không thốt lên được lời nhưng mà....

"Vương gia ngài nói cướp...cướp...không lẽ ngài định"

Tiêu Nam Hiên khẽ cười,xem ra Long Ảnh đã thông minh ra một chút.

"Phải"

Mắt Long Ảnh tròn tròn,vương gia hần đàn nghĩ cái gì vậy trời,đi đối đầu với ai lại đi đối đầu với vương phi,là vương phi đó,vương gia lại nghĩ vương phi dễ chọc hay sao.

"Vương...vương gia à...không được đâu,ngài không được chọc phải vương phi"

"Ta đã quyết định rồi,đù ra sao ta cũng phải cướp được nàng"

Long Ảnh trong lòng thật thán phục vương gia,tình yêu của ngài dành cho vương phi quả thật rất lớn,cho dù ngài ấy biết mình không đủ khả năng nhưng vẫn cố gắng làm,có lẽ vương phi sẽ rất tức giận nhưng mà nếu cứ để như vậy cả 2 sẽ rất đau khổ.

"Vương gia thuộc hạ có điều muốn hỏi"

"Hừm?"

"Ngài...từ khi nào ngài đã yêu vương phi"

Tiêu Nam Hiên cũng không ngờ rằng Long Ảnh sẽ hỏi như thế vào ngay lúc này.

Y đứng dậy tiến ra phía cửa chính nhìn lên bầu trời xanh khẽ đáp.

"Yêu từ khi nào,ta còn đang phân vân mình đã từ khi nào,có lẽ là lúc bắt đầu nhưng ta thấy đó chính là ông trời đã trao nàng cho ta,ở nàng có điều gì đó khiến ta cứ chạy theo,chạy đến chỗ này lại chạy đến chỗ khác,một con người ta vẫn chưa hiểu hết được,nó làm cho ta xoay quanh nàng ấy,Khương Thiên Mạc"

"Vương gia đó là tên của vương phi"

"Phải,lúc còn nhỏ mẫu hậu của ta và nàng đã ban hôn ước,15 năm trước sau tai nạn đó ta đã nghĩ nàng đã mất đi nhưng sau đó ta đã gặp lại nàng"

Tiêu Nam Hiên trầm nghĩ từ lúc nhỏ hần đã có được nàng,có lẽ là do duyên phận trời sắp đặt để hần gặp lại nàng,một nụ cười nhẹ nhàng nở trên đôi môi của hần,Long Ảnh vốn rõ đó không phải là sự trùng hợp mà là do trời đã định.

"Thuộc hạ đã hiểu,tuy vương phi đã thuộc về vương gia nhưng dạo gần đây công tử Lý Thần Duệ thường hay đến phủ tìm gặp vương phi,còn có nhị ca vương phi Hạ Vũ Nham"

"Bọn họ đã biết điều gì?"

Ánh mắt y lạnh lại,bọn họ lại muốn cướp nàng rời xa y sao,tuy nhiên Lý Thần Duệ thì không nói nhưng mà Hạ Vũ Nham thì có vẻ như....

"Bọn họ quả thật biết rõ nên mới lui tới nhiều lần như vậy,có cần thuộc hạ ra tay"

"Không,ta muốn đợi hội lần này sẽ giải quyết mọi chuyện"

"Thuộc hạ đã rõ,sức khỏe ngài vẫn chưa hồi phục hoàn toàn,ngài nhớ giữ gìn sức khỏe"

"À,Vân Phi đâu"

"Bẩm vương gia Vân Phi vẫn đang theo dõi vương phi"

"Khi nào hần về bảo hần trực tiếp tới gặp ta"

"Vâng"

Tiêu Nam Hiên trở vào trong,Long Ảnh cáo lui xuống dưới,kế hoạch lần này chỉ có thể là thành công không được thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Đại hội võ thuật (1)

Cuối cùng đại hội cũng đến, khán đài đại hội người người đông đúc tấp nập, nhiều bang phái hội tụ lại để tranh tài, nghe nói đại hội lần này rất khó khăn không giống như những lần trước.

"Đại hội võ lâm lần này nhất định sẽ thuộc về bang phái chúng ta"

"Hừ! người đừng mơ tưởng"

"Người nói cái gì"

"Thôi thôi hai vị nếu muốn tranh chấp thì nên giữ sức để lên khán đài"

Đại hội hiếm trở nhiều bang phái xảy ra xung đột với nhau, nếu như có thể xưng bá thiên hạ thì còn gì bằng nhưng có lẽ bọn chúng quên rằng trên còn có Thiên Sơn Trúc, Long Sinh Nhai và Tà Giáo là 3 bang phái ngang tầm với nhau, muốn vượt qua cũng không phải chuyện dễ.

"Nhìn kia nhìn kia đó không phải là bang chủ Tà Giáo sao, còn có Long Sinh Nhai nữa, bọn họ tại sao lại đều che mặt hết vậy"

"Suyt! bé thôi, bọn họ trước giờ vẫn vậy"

Long Sinh Nhai và Tà Giáo đối diện nhau không ai thấy ai cả nhưng sát khí đã hiện rõ mồn một.

Cả hai đi về chỗ của mình, Tiêu Duật Hành dưới mạng sa lộ rõ nụ cười chế giễu, bang chủ Long Sinh Nhai không ai khác chính là Tiêu Nam Hiên nhị đệ của hắn, mọi thứ mà Tiêu Nam Hiên có đều là do lão phụ hoàng của hắn thiên vị, vốn dĩ Tiêu Nam Hiên chỉ là một nhị hoàng tử bình thường không thể sánh với thái tử hắn được nhưng chỉ trong vòng 1 đêm mọi thứ đã thay đổi kể từ khi Tiêu Nam Hiên trở thành Tiêu Dao Vương vương gia duy nhất mà hoàng đế ân sủng, chuyện đó thật là điên rồ, tay Tiêu Duật Hành khẽ nắm chặt đến nỗi bật máu, Trần Tôn thừa biết chủ tử của mình đang rất hưng phấn, nhẹ nhàng đưa cho hắn chiếc khăn tay để lau.

Khi hắn vừa ngồi xuống liền nghe tiếng xì xầm từ các bang phái khác, một nữ nhân huyết y đỏ thắm như máu tươi đang chảy, gương mặt bị che khuất bởi tấm vải trắng, phía sau hàng loạt người đi theo.

"Đó là bang phái nào vậy"

"Ày ông không biết sao, nữ nhân đó chính là môn chủ mới của Thiên Sơn Trúc Huyết Liên đệ tử duy nhất của Quái Y Thái"

"Quái Y Thái đã già rồi lại chọn một con nhãi ranh lên thay thế, ta thấy cô ta nên dùng làm ấm giường thì đúng hơn haha, không cần đánh cũng thấy được Thiên Sơn Trúc thâm trầm như thế nào rồi haha"

Nghe được những lời nói đó tâm can của Tiêu Nam Hiên vô cùng giận dữ, nữ nhân của y chỉ có thể là của y, thân người Tiêu Nam Hiên đứng dậy nhìn về phía của nàng, ánh mắt tràn đầy yêu thương nhưng đổi lại chỉ là ánh mắt vô cảm của nàng khiến y có chút buồn bã, nàng vẫn còn giận y sao.

Một phút khác lạ của Tiêu Nam Hiên vốn dĩ đã được thu vào tầm mắt của Tiêu Duật Hành, lại nhìn, hắn đôi môi cười lạnh nhìn về phía nàng, nữ chủ của Thiên Sơn Trúc hóa ra là một cô nương tầm thường sao, khí tức cũng không cao thâm gì mấy, chỉ thấy thân hình có chút quen thuộc, lại nhìn Lý Thần Duệ ánh mắt hao sắc không rời, tâm tư Tiêu Duật Hành cũng có chút ghen tị, hắn cũng muốn Hạ Băng Liên sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt đó một lần, kể ra cũng lạ lùng, từ khi nàng biến mất thông tin cũng không thể thu thập được, vậy nàng đã đi đâu, hắn bây giờ đang nhớ đến nàng vô cùng, nụ hôn ngày hôm đó đã làm hắn nhận ra hắn đã yêu phải nàng.

"Môn chủ thuộc hạ sẽ xử lý hắn".

"Không cần, ta không muốn trước khi đại hội diễn ra đã có người chết, bắt quá một lát trên khán đài trực tiếp giết hắn"

Miệng thì nói nhưng tâm của Hạ Băng Liên thì khác, ánh mắt nàng tựa hồ không cảm xúc đi lại chiếc ghế của mình an tọa.

"Hoan nghênh các vị đã đến nơi này đông đủ, đại hội võ thuật ta xin tuyên bố bắt đầu"

Chủ tọa dứt lời phía dưới khán đài hàng ngàn người hô to phấn khởi.

"Các vị cũng biết rõ năm nay đại hội sẽ có luật lệ mới, sau đây ta xin nói về 3 điều mới của đại hội lần này"

"Tối tặn 3 điều lận sao"

Các huynh đệ của bang phái rầm rộ, bỗng dừng thay đổi luật lệ quả thật không quen cho lắm.

"Các vị nếu không muốn thì có thể rời đi, luật lệ càng khó phần thưởng càng lớn"

"Phần thưởng càng lớn sao"

Tiếng xì xầm mỗi lúc to dần,nàng chán nản ngồi ngã người về phía sau,tay nhận lấy trái táo nhỏ Mạc Song vừa gọt,nhìn nàng nhàn rãi như vậy Tiêu Duật Hành lấy làm thú vị,một đứa nhóc thay thế sao.

"Điều 1,các vị sẽ thi bắn cung trong khu rừng phía trước,thuộc hạ của ta đã bố trí những nơi để các vị ngắm bắn,người nào bắn đủ 5 tên đồng tâm sẽ được tiếp tục,tuy nhiên có điều ta muốn nói với các vị rằng không có việc gì là dễ dàng,để vào vòng trong ta chỉ chọn ra 20 người giỏi nhất,tất nhiên các vị có thể tự do động thủ"

Nói đến đây chủ tọa đột nhiên nhấn mạnh,nàng phút chốc cảm thấy thú vị,còn phải nói mục đích của hắc sao,mượn đao giết người tranh giành chiếc ghế đệ nhất,nhiều người hoang mang lo sợ,hắn nói tự do động thủ vậy nghĩa là sẽ có chết chóc sao.

"Điều 2 rất đơn giản,sau khi bắn ra mũi tên cuối cùng các vị sẽ phải vượt qua thử thách tiếp đó,chỉ cần sử dụng khinh công tốt ta nghĩ các vị sẽ đều vượt qua"

"Điều 3 chính là các vị sẽ thi đấu ở khán đài này,ai là người trụ được đến cuối cùng sẽ là người thắng cuộc"

Tiêu Nam Hiên liếc nhìn Hạ Băng Liên,trông nàng có vẻ rất thân thiện,vốn dĩ y rất lo lắng cho nàng,lần này y nhất định sẽ xin lỗi nàng và bắt nàng trở về bên cạnh mình.

Phía dưới khán đài nghe xong cảm thấy mọi việc thật dễ dàng,có người nghĩ cái gì mà khó chứ,chẳng qua là vượt qua những cái cón con vậy mà cứ tưởng sẽ khó khăn hiểm trở.

"Haha dễ như vậy ta còn gì phải sợ"

"Người cũng nên đề phòng thì hơn,hắn nói sẽ khó thì nhất định sẽ có cái gì đó"

"Hừ người tin hắn làm gì,trước mắt cứ vượt qua là được"

Ai cũng có cách suy nghĩ riêng biệt,nàng chẳng bận quan tâm,nhận chiếc khăn từ tay của Ngôn Phong lau sạch vết ngọt của táo,hành động này làm y khó chịu vô cùng,hắn là nam nhân y gặp lúc trước,hắn đứng gần nàng như vậy thật khiến y muốn bóp chết hắn.

Nàng ngược đôi mắt nhìn về phía của y,từ lúc bước vào nàng đã cảm nhận có người đang nhìn mình,hóa ra là bang chủ Long Sinh Nhai nhưng khi nhìn vào nàng có đôi chút quen thuộc,đôi mắt của bang chủ Long Sinh Nhai có vẻ rất tức giận,chẳng lẽ lúc trước Thiên Sơn Trúc đã đắc tội với Long Sinh Nhai sao,nàng cứ suy diễn mặc cho Tiêu Nam Hiên đang ăn phải giấm chua,nàng đầu ngờ rằng bang chủ Long Sinh Nhai chính là Tiêu Nam Hiên hẳn,hắn lập ra Long Sinh Nhai cũng bởi thái tử Tiêu Duật Hành luôn muốn truy sát hắn,thù oán bao lâu nay hôm nay y sẽ giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đao, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đại hội võ thuật (2)

Không khí căng thẳng,thời gian khởi hành cũng đã đến,chủ tọa đi lại yên vị trên chiếc ghế của mình chậm rãi tuyên bố.

"Để để các vị phải chờ,thời gian vượt qua điều 1 và điều 2 là 3 nén hương,mỗi bang phái chọn ra năm người để thi đấu,bây giờ các vị có thể khởi hành"

Lời vừa nói xong người người nhanh chóng đi vào khu rừng,Hạ Băng Liên chậm rãi đi phía sau thêm bốn người Mạc Song,Ngôn Phong,Lục Nhi,Chỉ Hạc là bốn người giỏi nhất trong Thiên Sơn Trúc,bên cạnh là Long Sinh Nhai dẫn đầu chính là Tiêu Nam Hiên vẫn dõi bước theo từng bước của nàng,theo sau y Long Ảnh,Vân Phi,Phi Điều,Bác Nhã.

Chỉ thấy Tà Giáo vẫn bất động,lạ thay bên cạnh hắn từ lúc đầu đã có 4 người phía sau,bất ngờ hơn chính là Lý Thần Duệ,Lý Thừa Ngân lại là người của Tà Giáo,khó trách bọn họ vì sao lại ở đây.

Vào rừng,bốn phía đều là người của các bang phái khác,bọn họ đang tìm kiếm những tấm bia ngắm bắn,nàng đôi mắt quan sát,là hắc đạo việc đầu tiên làm luôn là quan sát xung quanh cẩn trọng,bốn người phía sau tất nhiên cũng đã được nàng huấn luyện.

Thường ngày Tiêu Nam Hiên rất thoải mái bộc lộ nhưng một khi tranh đoạt bắt đầu về mặt y trở nên nghiêm túc,Long Ảnh cùng Vân Phi cũng trở nên cẩn trọng hơn.

"Bác Nhã người yểm trợ Vân Phi,Phi Điều người cùng Long Ảnh tấn công trực tiếp vào hồng tâm bốn phía,vị chủ tọa này cũng thật hao tâm tổn sức,phân bố cũng không ít người a~"

"Chủ nhân vậy ta có nên trực tiếp giết"

Phi Điều thanh âm trầm lại,dám bố trí người hạ sát thì đại hội này không chỉ đơn giản là thi đấu,bọn chúng còn có mục đích khác.

"Bỏn vương trước giờ không thích không gian hạn hẹp như thế"

Nghe chủ nhân của mình nói như vậy Bác Nhã cùng những người khác tâm tình phấn khích,mỗi người một thanh kiếm sẵn sàng chiến đấu.

Phía bên nàng vẫn nhận hạ đứng nhìn,Mạc Song tiến lên một bước ghé sát tai nàng nói nhỏ vài điều,ánh mắt nàng hơi đảo lên nhìn về phía Long Sinh Nhai,người đứng đầu khí tức thật mạnh bạo hẳn là một cao thủ.

"Chia ra bốn phía,ta hồng tâm"

"Vâng"

Bốn người nghe lệnh lập tức tản ra bốn phía,nàng đứng chính giữa lấy ra cây quạt ngọc thạch,chùng một chút một loạt mũi tên bắn ra từ bốn phía,Mạc Song,Ngôn Phong,Lục Nhi,Chi Hạc bốn người lập tức động thủ đánh bay mũi tên cắm thẳng vào hồng tâm của tia ngắm bắn,nàng xoay người mở chiếc quạt ngọc thạch phát nhẹ đảo hướng cung tên bay về phía ngược lại,chi là cung tên không cắm vào hồng tâm mà là bay ngược về phía người bắn cung,một loạt tiếng kêu phát ra thu hút nhiều người chú ý,nàng thu hồi tư thế,nhặt một cành cây phóng về hồng tâm tia ngắm bắn,hiệp đầu Thiên Sơn Trúc vượt qua.

Cũng như nhóm của Thiên Sơn Trúc,bốn người bên Long Sinh Nhai cũng hành động,Phi Điều vận công giữ hai cung tên lơ lửng phía trên trụ cho Long Ảnh đá ngược cung tên ghim vào hồng tâm,Bác Nhã hai tay chấp lại yểm trợ khinh công của Vân Phi đưa hắn lên cao đánh ngược hai mũi tên ghim vào hồng tâm.

Lúc này Tiêu Nam Hiên tay trái giờ ra phát ra một nguồn nội lực đảo ngược cung tên về phía người bắn,lại một loạt âm thanh kêu gào phát ra,y chậm rãi nhặt tên ở dưới đất phóng nhanh về phía hồng tâm,hiệp 1 Long Sinh Nhai vượt qua.

Nàng và y hai ánh mắt giao nhau,cách thức của họ không ai khác ai,điều khiến nàng để ý chính là nội lực của người này rất lợi hại,so ra với nàng chỉ có thể nói là ngang hàng.

Bỗng dung hàng trăm mũi tên hướng Long Sinh Nhai mà phóng,Tiêu Nam Hiên nhủ mảy nghi hoặc,vốn dĩ đã hoàn thành nhưng tên vẫn phóng ra,vị chủ tọa này quả thực muốn truy sát đến cùng.

Bốn người Long Sinh Nhai bao quay bảo vệ chủ nhân của mình,cách thức này thật thô bỉ,nhìn đi nhìn lại xác chết rải rác khắp nơi,các bang phái khác hầu như bị dính phải tên độc mà chết,kẻ ra tay cũng thật bi ôi,lựa lúc hoàn thành điều lệ mất cảnh giác thì tiếp tục phóng tên,Hạ Băng Liên rút ra ngân châm xoay người tấn công,có kẻ bị ngân châm làm cho biến dạng,một nhóm người nhanh chóng lộ diện.

Hạ Băng Liên cực kì hài lòng với loại ngân châm mà nàng vừa phát minh,trên từng mũi ngân châm là một loại độc được bào chế từ nọc rắn,một khi tiếp xúc với máu sẽ lập tức phát tán chạy đến tìm bóp nghẹt mà chết.

"A~ ngoài việc tranh bá ta còn có thể xem náo nhiệt"

"Bọn ta không gây sự với người,ngoài Long Sinh Nhai tất cả có thể đi"

"Long Sinh Nhai không quen các người,là ai phái các người đến ám sát chủ nhân của ta"

Phi Điều nộ khí tức giận,giờ trò hèn hạ lại dám nói ngiã khí,Long Sinh Nhai làm sao để ức hiếp.

"Bọn ta có lệnh phải tiêu diệt Long Sinh Nhai,những kẻ không liên quan nhanh chóng rời đi bọn ta sẽ không làm hại các người"

"Hừ,vô sĩ,người hạ sát không ít người của bang phái khác,bây giờ nói tha cho bọn họ,có hay không cùng một thủ đoạn"

Bác Nhã chìa kiếm về phía bọn chúng,những bang phái khác vô cùng tức giận,dám ra tay hạ sát huynh đệ của họ lại còn đứng ra nói những lời như bọn chúng là người tốt.

Phụtttt....đầu của tên cầm đầu rơi cái bịch dưới đất,mọi người kinh hãi thụt lùi về phía sau,vừa rồi người ra tay thật tàn nhẫn,dần dần bang phái Tà Giáo xuất hiện làm cho nàng cũng phải khó chịu,cảm giác như tên cầm đầu vô cùng đáng ghét.

"Ai nha~ thiếu chủ ngài thật mạnh tay a~ làm đầu người ta rơi khỏi cổ rồi kìa"

Kim Mi lấy tay che miệng cười nhẹ,nhìn vào như đang thương xót nhưng thật ra nàng ta rất âm độc,các bang phái khác rùng mình tránh xa bọn họ ra,cái vẻ thủy mị của Kim Mi thật là giả tạo lại khiến cho nhiều người si mê.

"Kim Mi người tiếc cho hắn sao,thiếu chủ nhà ta vốn dĩ rất ghét chó cản đường,chỉ là giúp bọn người kia dọn đường mà đi"

Lý Thừa Ngân đưa cho Tiêu Duật Hành chiếc khăn lau tay,vốn dĩ hắn có bệnh sạch sẽ nhưng tính tình vô cùng biến thái,cả cách giết người cũng vô cùng biến thái.

"Còn phải nói,ta đang tìm kiếm cho mình một trượng phu để hấn ngày ngày hầu hạ ta kia mà"

Kim Mi chấp tay ra vẻ ngây thơ,con mắt của ả đảo khắp xung quanh nhìn vào từng người.

Hạ Băng Liên môi khẽ nhếch lên,chậm rãi bước đi không màng đến những kẻ thích mơ tưởng như thế này,cả Tiêu Nam Hiên cũng rời khỏi,nương tử của hấn không thích nhìn thì hấn cũng không thích nhìn.

"Môn chủ,người vừa rời chính là thái tử Đông Hán Tiêu Duật Hành"

Ngôn Phong lại đến nói với nàng

"Về sau ta không muốn nghe đến hấn"

"Vâng,thuộc hạ sẽ chú ý"

Nhìn bóng lưng của nàng một loạt nỗi nhớ khiến Tiêu Nam Hiên muốn ôm lấy nàng,hấn quả thật bị ghen tuông làm cho lí trí mù mịt,nàng là yêu hấn,nàng chưa hề phản bội hấn,chính hấn đã tổn thương nàng,vừa nãy nàng ra tay giúp đỡ hấn vô cùng cảm kích.

"Đa tạ cô nương ra tay tương trợ,không biết quý danh của cô nương là???"

"Người đời đều gọi ta bằng Huyết Liên,tên của ta là Huyết Liên,thỉnh các hạ xa ta một chút"

Hạ Băng Liên không biết vì sau khi nghe hấn hỏi nàng liền trả lời không suy nghĩ,hơn nữa giọng nói thật giống.

Y vui vẻ tươi cười dưới mạn sa,y nghĩ hiện lên muốn ôm hôn nàng nhưng hiện tại vẫn chưa được.

"Cô nương không ngại nếu ta đi cùng chứ"

"Tùy ý"

Nàng rào bước đi bên cạnh Tiêu Nam Hiên bám theo,chủ nhân của họ đi chung vậy bọn thuộc hạ sẽ làm gì,Long Ảnh vui vẻ đi lại gần Mạc Song đứng im không nói gì,Phi Điều nhìn Ảnh ca bỗng đứng ra và đánh dấu chủ quyền cũng xém phun ra ngụm nước miếng.

"Phi Phi ca,huynh nói chủ nhân của chúng ta có phải thích thăm cô nương đó không,còn có Ảnh ca nữa,hai người bọn họ từ khi nào biết thương thức nữ nhân vậy"

"Hỏi thừa,đương nhiên bọn họ cũng là nam nhân,nam nhân thích nữ nhân là đương nhiên,ngươi cẩn thận chủ nhân nghe được sẽ cắt mồm ngươi"

Bác Nhã không để Vân Phi mở lời mà chen vào,Phi Điều lấy tay che miệng lại xem chủ nhân của mình phản ứng ra sao,quả nhiên y đang nhìn hấn mặc dù mạn sa đã che đi khuôn mặt nhưng hấn có thể nhận thấy gương mặt đen thui của Tiêu Nam Hiên.

Vân Phi lắc đầu bó tay với bọn này,nhiều tháng không gặp bọn nó lại trở nên ngu ngốc như thế,cả vương phi mà bọn chúng cũng quên thì hỏi sau vương gia của hấn không nhìn.

"Thứ huynh tránh xa ta một chút,tướng công nhà ta sẽ không thích ta đứng gần nam nhân khác"

Lời Mạc Song nói làm Long Ảnh thật buồn cười,tướng công của nàng đang đứng trước mặt mà nàng cũng dám đui sao,thâm tâm Long Ảnh rất muốn thốt lên những lời nói đó nhưng hấn không thể nói được,chỉ hơi nhích chân xê dịch ra một chút,Mạc Song khó hiểu nhìn Long Ảnh,một người kì quặc.

"Ai nha Song Song nhà ta lại được người ta để ý a~"

"Chỉ Hạc đừng nói bậy,chúng ta nên đề phòng thì hơn"

"Song Song nói có lý đó,bọn họ tự nhiên đến thật đáng nghi ngờ"

"Lục Nhi tỷ tỷ nói rất đúng,đại hội tranh bá bọn họ lại tiếp cận chúng ta,tốt nhất nên đề phòng"

Long Ảnh khẽ cau mày,nữ nhân xấu xa dám nghĩ tướng công hấn là người xấu,về sau hấn sẽ hảo hảo dạy dỗ nàng

"Ài Ảnh ca,huynh kiếp trước làm việc ác bây giờ lại bị nữ nhân xa lánh như vậy đó hắc hắc"

Phi Điều cười khiến Long Ảnh càng thêm phần,hấn một tay nện lên đầu Phi Điều không thương tiếc.

"Phi Điều ngươi thật là,chọc phải Ảnh ca,thật đáng đời"

Bác Nhã sáng khoái cười làm cho Phi Điều thật muốn bóp chết hấn,Long Ảnh quả thực không nhẹ tay làm lưu lại khối u trên đầu,Lục Nhi nhìn thấy liền phì cười khiến hấn càng thêm xấu hổ,hai phiến má trở nên hồng hào gãi gãi đầu cười cười với Lục Nhi.

"Phi Phi ca,huynh nói xem hấn như vậy là bị trúng ái tình"

Bác Nhã xoa xoa cảm trầm trồ, Vân Phi hết cách với hai đứa này...

Cả tám người vừa đi vừa nói làm rộn ràng cả khu rừng, chỉ có nàng và y vẫn im lặng quan sát tình hình, lâu lâu nàng cảm nhận được ánh mắt của người bên cạnh, khi quay sang lại thấy hấn quay đầu đi nơi khác, nàng phút chốc cảm thấy khó chịu.

"Thình các hạ rời xa ta một chút"

"Nàng cứ tiếp tục, không cần để ý đến ta"

Càng lúc càng gần lại, Hạ Băng Liên tâm nổi lên một cổ khí lạnh, nàng xoay người đánh ra một đòn lại bị y chụp lấy tay, chân nàng chùng xuống gạt lấy chân hấn nhưng hấn rất nhạy bén cận thận tránh né cũng không đánh trả lại nàng khiến nàng vô cùng giận dữ, rốt cuộc người này muốn cái gì.

Nàng nhắc chân tẩn vào bụng y khiến y chú ý đến mà buông tay đỡ đòn, lập tức nàng rút ra chiếc quạt ngọc thạch đánh ập tới trước ngực của hấn.

"Vương gia, vương phi ngừng tay"

Chiếc quạt xẹt tới trước ngực liền khựng lại, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo đảo quạt hất tung chiếc mạn sa, mạn sa rơi xuống đất lộ rõ gương mặt tiêu sái của Tiêu Nam Hiên, ánh mắt nàng thất lại thờ ra hơi thở băng giá.

Long Ảnh tay che lấy miệng, chết rồi hấn quen miệng làm lộ thân phận rồi, vương gia sẽ không tha cho hấn mất, 1 phút 2 phút 3 phút trôi qua không khí im lặng lạ thường, Phi Điều, Bác Nhã mắt tròn tròn như không tin được những gì vừa nghe được, dừng nói hai người bọn họ, cả Chi Hạc, Lục Nhi cũng phải bất ngờ, chỉ có Mạc Song vô cùng phấn khích, nếu vậy người vừa rồi ở bên nàng chính là Long Ảnh, nghĩ tới những lời lúc này Mạc Song vô cùng xấu hổ, thật muốn tìm cái lỗ mà chui xuống.

"Liên Liên, ta...ta"

"Người đến đây làm gì"

"Nàng đừng giận ta nữa được không"

"Ta không giận người"

"Thật không"

Tiêu Nam Hiên vui mừng chưa hết liền bị câu nói tiếp theo của nàng làm cho đổ vỡ: "Nhưng không có nghĩa ta tha thứ cho người, Mạc Song, Ngôn Phong, Lục Nhi, Chi Hạc chúng ta đi"

Bốn người nghe lệnh nhanh chóng rời đi, vậy ra tất cả đều là người một nhà.

"Vương gia là thuộc hạ nhiều lời, thuộc hạ nhận tội"

"Không phải lỗi của người, trước sau gì cũng phải chạm mặt nàng, các người sau này chú ý hành động, đi thôi"

Phi Điều nghe vậy liền lấy tay che miệng, có phải vương gia đang cảnh cáo hấn không, ôi thật là đáng sợ a, hấn còn muốn gặp lại cô nương lúc này a.

"Phi Điều người còn đứng đó bọn ta bỏ người"

"Ê đợi ta"

Phía xa xa Tiêu Duệ Hành phần nộ tát mạnh vào mặt bọn thủ cung, xem tí nữa bọn chúng làm nàng bị thương.

"Thiếu chủ bọn người này thật vô dụng, tên họ Triệu kia có phải đang đùa giỡn chúng ta"

"Về sau dạy dỗ bọn chúng thật tốt"

"Thái tử tha mạng thái tử tha mạng"

AAAAA.....trong khu rừng tĩnh mịch một loạt đầu người rơi rải khắp nơi, dạ quý mang gương mặt băng lãnh nhìn vào đoàn người đang đi phía trước, hóa ra môn chủ Thiên Sơn Trúc lại là Hạ Băng Liên, vừa rồi nếu hấn không tận mắt thấy được thì có lẽ đã động thủ lên nàng, thật đáng trách Tiêu Nam Hiên lại tiếp cận nàng, quá đáng ghét.

Lý Thần Duệ tâm tư phần khởi vui mừng, từ đầu hấn đã cảm nhận được nàng rất quen thuộc, nữ nhân vốn dĩ là của hấn nhưng hấn lại bỏ lỡ, thật đáng trách, nếu lúc đó không bị những lời lẽ của Hạ Tư Thanh làm cho mềm lòng thì có lẽ bây giờ nàng chính là nương tử của hấn.

Lại ở phía xa một ánh mắt cô đơn, lạnh lẽo nhìn về bóng dáng nhỏ nhắn đó, tâm trạng người bí mật nổi lên một mớ hỗn độn, lại có những dòng tiếc nuối, sự

thật đang càng ngày đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Kim Mi Bị Vứt Bỏ

Ánh mắt nàng lạnh lẽo đến lạ thường, nàng nhích xa người kẻ bên hất liền nhích lại gần nàng, tâm tình nàng bức tức, Tiêu Nam Hiên quả thật đê tiện.

"Tiêu Nam Hiên"

Tám người phía sau bắt giác lùi lại nhìn 2 vị chủ tử căng thẳng, Phi Điều chọc tay Bác Nhã khẽ nói: *"Người nói vương phi sẽ đánh vương gia"*

"Nói bừa, đương nhiên sẽ đánh rồi"

Bác Nhã nói xong liền cảm thấy 1 cỗ khí lạnh phát tới, hất ngậm miệng không dám hó hé gì nữa, nghe nói tiểu vương phi rất buh hãn, tính tình mạnh bạo hơn cả vương gia, là người không dễ chọc phải!

"Nàng đừng để tâm bọn họ"

"Nhưng ta cũng không muốn người để tâm đến ta"

"Nàng làm sao mới tha thứ cho ta"

"Điều này không cần thiết nữa"

Nàng cất bước đi vào sâu trong rừng, phía trước đám người đó rất hăng hái chạy đua hoàn toàn không để tâm xung quanh, một lát vài tiếng hét vang lên, phía trước người ngơ ngác bị cắt làm đôi, lại thêm vài tên bị cắt đứt tay chân, nàng nhíu mày ánh mắt nhìn thật kì, đôi môi nhếch lên tỏ vẻ khinh bỉ, bọn chúng đặt nhiều dây cước mỏng như con dao có thể cắt tan mọi thứ, Tiêu Nam Hiên đem nàng bảo bọc vào trong lòng, mùi hương của hân khiến nàng phải khựng người.

Phía trên không có dây cước, nàng chợt hiểu ra vì sao chủ tọa lại nói chỉ cần giới khinh công sẽ vượt qua.

"Mạc Song, Lục Nhi, Chỉ Hạc, Ngôn Phong mọi người thi triển khinh công lên phía trên, tuyệt đối không được đi thấp"

"Dạ"

Tất cả nghe lệnh, bọn người của hân cũng theo nàng mà làm, đợi tất cả đi qua chỉ còn nàng và hân, khóe mắt nàng đảo lên nhìn hân ý tứ bảo hân đi trước.

Soạt...rào...rào....vút...hàng ngàn mũi kim độc phóng ra lao về phía Tiêu Nam Hiên, hân ôm lấy nàng lực tay đảo nhẹ hất bay kim độc, đôi mắt hân trở nên lạnh âm, từ này đến giờ mọi thứ chỉ nhắm vào hân, hừ!

"Liên Liên nàng đi qua trước đi"

"Ta đổi ý rồi, muốn ở lại một chút"

Tiêu Nam Hiên ý cười hiện rõ, hân kê sát đôi môi lại gần tai nàng, giọng nói đầy dụ hoặc.

"Nàng là sợ ta xảy ra chuyện"

"Mới không sợ người xảy ra chuyện, ta chỉ xem thực lực của người"

Nàng quay đi tránh hơi thở phả vào, đôi tai ửng đỏ đầy xấu hổ, tên yêu nghiệt xảo trá, lại dùng mỹ nam hấp dẫn nàng, cũng may nàng che mạn sa nếu không hết thấy đều bị hân nhìn thấy.

Vút...vút...hàng ngàn kim độc bay đến, phía bên kia Phi Điều lo lắng chửi rủa, đám giờ trò hèn hạ như vậy, hết thấy đều nhắm vào vương gia nhà hân, đến bây giờ bọn hân đều rõ ý định của đại hội, bày ra nhiều trò như vậy lại dùng để trừ khử Tiêu Nam Hiên.

Phía bên nàng, nàng vẫn ung dung đứng xem, bao lâu rồi vẫn chưa biết thực lực của hân như thế nào, chỉ nghe vài người nói loáng thoáng qua, nàng sáng khoái đứng xem tỏ vẻ không mấy quan tâm, Tiêu Nam Hiên nhìn nàng cười cười, vương phi của hân rất quan tâm hân a~

Xoay người trở lại ánh mắt Tiêu Nam Hiên trở nên sắc lạnh, hơi thở tản ra khí thế buh hãn, nàng tìm đánh thành thích, không thể không thừa nhận bị dáng vẻ này của hân hấp hồn, nàng tai lắng nghe, ở đây bố trí rất cẩn thận, nàng thầm khen cái người không sợ bày biện bố trí, Tiêu Nam Hiên hân cũng thật là, không

ít người hao tâm tổn sức đến giết được hán a.

Vụt...vụt kim độc phóng ra,Tiêu Nam Hiên vùng tay tất cả đều bị gãy đôi,10 tên từ trên cao hạ xuống khấn bịt kín mặt,y nhếch môi rút ra trường kiếm,đội bọn chúng đến thân người di chuyển mất dạng,Hạ Băng Liên đứng thẳng người nhìn người phía trước sát khí chết người,nàng bắt giác rung mình một cái,lúc bây giờ nhìn hán hoàn toàn khác,khí phách,lạnh nhạt,vô tình,lưỡi kiếm đi xuyên qua tim khiến bọn chúng không kịp thở,ác ma băng lãnh chém người như chém cọng rau,máu rơi đầy đất,hết thấy đều chết trong tích tắc.

Tiêu Nam Hiên thu hình dáng đi về phía nàng,tay hán bá đạo ôm lấy eo nàng.

"Này buông ta ra"

"Vừa rồi nàng cũng đã thấy,mau ngoan ngoãn trở về bên ta"

"Hừ!đừng tưởng như thế thì ta sợ ngươi,còn lâu"

Nàng tung chưởng hán nhanh chóng tránh né tiện tay chụp lấy tay nàng bẻ ngược vào lưng,tay còn lại ôm lấy eo nàng.

"Ta đã nói sẽ không để nàng tùy ý"

"Đê tiện,buông ta ra"

"Được thôi!nếu nàng đồng ý nghe lời ta"

"Tiêu Nam Hiên ngươi nằm mơ đi...A"

Y siết chặt tay nàng, gương mặt trở nên băng lãnh,nàng quá là khinh thường hán rồi.

"Cho nàng chọn,một ngoan ngoãn nghe lời,hai ta sẽ phát tiết đem nàng ăn sạch"

Hạ Băng Liên mặt biến sắc,vô sỉ,hán quá vô sỉ,nàng không muốn nghe hán,chân nàng động đập mạnh vào chân hán,bất quá hán không hề phòng liên bị con đau ập tới,hán buông tay ngay lúc này nàng thoát khỏi vòng tay của hán,cẩn thận chỉnh lại y phục,nàng hừ lạnh thì triển khinh công đi qua.

Bọn người bên kia vốn dĩ thấy rõ hai người làm gì,vừa thấy nàng ai cũng né ra,hắc tuyến trên mặt nàng thật nhiều à,vương gia lại ngu người nữa rồi,chọc giận tiểu vương phi rồi.

Tiêu Nam Hiên vội đuổi theo một mực bám sát,chỉ sợ hán còn hơn keo dính,mặt còn dày hơn tấm thớt,cả nhóm đi ra tiến về phía võ đài,nhìn sơ qua chỉ còn vài người,hết thấy đều có 15 người gồm Thiên Sơn Trúc,Long Sinh Nhai và Tà Giáo,những người còn lại đều bị tàn tật,có kẻ bỏ lết thảm thương.

"Thật tốt,các vị vẫn bình an,bây giờ sắp đến hồi kết,thể lệ cuối cùng đều tùy ý các vị,kẻ nào rơi khỏi võ đài sẽ thua"

Một câu bình an khiến đám người phía sau kinh hãi,quả nhiên là do chủ tọa giờ trò,Hạ Băng Liên tâm tình bực bội đi về chiếc ghế của mình ngồi xuống,độ lạnh tăng gấp bội,Ngôn Phong ánh mắt đánh lại liếc nhìn Tiêu Nam Hiên.

Trận đầu tiên Lục Nhi xin ra trước,vừa thấy nàng bay lên võ đài Phi Điều liền xin hán đi ra,dù đã từng đi chung nhưng khi trên sàn đấu Lục Nhi vô cùng lạnh nhạt,nàng rút ra trường kiếm ánh mắt không tia cảm xúc nhìn Phi Điều khiến hán phải lùi bước.

"Lục Nhi cô nương,tại hạ xin thất lễ"

Nàng hừ lạnh vùng kiếm về phía Phi Điều,nhìn mỹ nhân tiến tới Phi Điều liền chụp lấy kiếm thuận tay bẻ gãy,Lục Nhi nhìn thanh kiếm yêu thích bị Phi Điều vận công bẻ nát tâm tình nổi giận liên xôn tới,nàng tung chưởng vào mặt không một chút lưu tình,Phi Điều mỗi cười tránh né,tâm lại nghĩ muốn đùa với nàng một chút,nhìn trên võ đài 2 người như đang rượt đuổi nhau,phía dưới truyền đến những tia bất mãn,đại hội lần này thật chán a,Lục Nhi hóa giận bộc lộ khí tức,đến lúc này hán còn đùa giỡn nàng sao,nàng rút ngân châm phóng tới Phi Điều,hán trở mình vùng tà áo tránh né,xem ra dài dòng với nàng không được nữa rồi,thân ảnh của hán chuyển động nhanh hơn trước,Lục Nhi chưa kịp định hình đã bị người ở phía sau chế ngự,hán điểm huyệt nàng đầy nàng rơi khỏi võ đài,Mạc Song nhanh chóng đỡ lấy nàng,trận đầu Phi Điều thắng,Lục Nhi được giải huyệt khuôn mặt liền ở nên u ám.

"Môn chủ thuộc hạ vô dụng"

"Không sao,hán không có ý định đã thương ngươi"

Nghe đến trong lòng Lục Nhi truyền đến nhịp tim,nàng quay sang nhìn Phi Điều,chỉ thấy hán vẫy tay cười,hai má của nàng ửng hồng vội quay đi.

Trận thứ 2 Mạc Song ra trận,lúc này không cần nói cũng thấy rõ Long Ảnh tiến ra,hai người giao nhau không hẹn mà nói:

"Trận này ta xin thua"

Phía dưới khán đài mọi người la to,chưa đánh đám gì đã thua là sao,Thiên Sơn Trúc và Long Sinh Nhai đang tấu hài à,lần này số hắc tuyến trên người nàng càng tăng cao,cũng khó trách tình cảm của Long Ảnh và Mạc Song đang bền vững,tức thì Kim Mi bên Tà Giáo tiến ra,ả chán ghét mấy cảnh tình tứ này rồi,bây giờ Thiên Sơn Trúc và Long Sinh Nhai mỗi bên chỉ còn 3 người,Tà Giáo lại 5 người,ả ra về đắc thắng,lần này Ngôn Phong tự ý đi ra,hán lạnh

lùng nghiêm chỉnh chiến đấu, Kim Mi nhìn mỹ nam bước ra ánh mắt trở nên thèm khát, ả vùng roi sắt muốn cuốn lấy người Ngôn Phong, hân môi hơi cong lên dùng một lực đẩy đánh cho roi sắt chuyển hướng, Kim Mi tà mị cười, nam nhân cường quật ả rất thích, càng chống trả càng thêm hưng phấn, ả xoay người điều khiển roi sắt, lần này lại bắt dính Ngôn Phong, lạ thay hân đứng im không nhúc nhích mặc ả kéo lại gần, ả đưa tay vuốt lấy chiếc cằm của hân, xem như đã thuận phục được, chẳng lâu sau người ả truyền đến kinh ngạc, toàn thân như bùng cháy, ả thổ huyết ôm cánh tay nhìn Ngôn Phong đầy ý hận.

"Người....người dám.."

"Nữ nhân ta chưa bao giờ tha cho ai, chỉ cần người chạm vào ta thì người biết đấy"

Khê...khê....trong người Ngôn Phong một con hắc xà bò ra, nó bò lên vai của hân thè ra chiếc lưỡi màu đen, Kim Mi thổ huyết ngã xuống gương mặt tái nhợt nhìn Ngôn Phong, ả kinh người khi thấy ánh mắt vô cảm của hân, chân hân vung ra một cước đá vào bụng ả làm ả rơi khỏi võ đài, khán đài reo lên hứng thú, nam nhân vô tình trước mỹ nhân.

Ngôn Phong phui bụi trên người, ánh mắt di chuyển về phía nàng, chỉ thấy hắc tuyến của nàng giảm đi hân mới an tâm trở về vị trí cũ, phía bên Long Sinh Nhai Tiêu Nam Hiên ánh mắt đánh lại, bị quần bởi roi sắc của Kim Mi mà không hề hấn gì sao, người nam nhân này ở bên cạnh Hạ Băng Liên rốt cuộc có mối quan hệ gì.

Tà Giáo phía trên nhìn Kim Mi không một chút thương tiếc, chỉ tại ả khinh địch tự chuốc họa vào bản thân, Tiêu Duật Hành khoe môi đầy khinh bỉ.

"Đại vương cầu người cứu ta"

"Đem ả ra kia cho Dã Lang"

Nghe đến Dã Lang sắc mặt của ả tái nhợt, đại vương là người máu lạnh, Dã Lang là vật nuôi của đại vương, nó đã bị bỏ đói 1 ngày, đem nàng cho Dã Lang không khác gì kêu nàng chết đi, thật quá ác độc, Kim Mi dự định chạy trốn bụng liền truyền tới khí lực, nàng ngã xuống bất tỉnh trước mắt người người.

Tà Giáo quả thực ác độc, không những không cứu lấy Kim Mi mà còn bức nàng ta chết, điều này không khỏi làm cho người khác rung mình, Hạ Băng Liên ánh mắt trở nên vô cảm, lại cảm thấy Tiêu Duật Hành vô cùng ngứa mắt, ở hiện đại và cổ đại Tiêu Duật Hành chẳng khác gì tên ác quỷ giết người không nương tay, thậm chí đối với người của mình không một chút lưu tình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Thắng không được, thua không xong

Thời gian trôi qua không khí võ đài càng ngày càng căng thẳng, Đại Vương Tà Giáo thật là ngoan độc, ngay cả thuộc hạ của mình cũng không thương tiếc, người này quả thực đáng sợ, phía trên chủ tọa hai tay không ngừng nắm chặt, kẻ tàn bạo này ý chỉ muốn cảnh cáo hân, con mắt của lão chuyển hướng sang Tiêu Nam Hiên rồi lại chuyển hướng sang môn chủ của Thiên Sơn Trúc, thật là khiến hân đau đầu, cùng một lúc đối phó 1 bên quả thực khó khăn.

Lần này Lý Thừa Ngân bay lên võ đài, phút chốc đôi môi của Hạ Băng Liên nhếch lên tạo đường cong tuyệt đẹp nhưng không ai biết đó là dấu hiệu cho thấy nữ quý đang thèm khát máu.

Chi Hạc tay nắm chặt thanh kiếm vừa bước lên 1 bước đã bị cánh tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng giữ lại.

"Lui xuống đi"

"Môn chủ người muốn lên sao? Cô ta chỉ cần thuộc hạ là đủ"

"Chi Hạc, môn chủ bảo người lui xuống"

Ngôn Phong kéo Chi Hạc về phía sau, ánh mắt của hân vẫn lạnh lùng như thường.

"Cứ để đó cho ta."

Buông ra 5 từ lạnh lẽo nàng nhích nhẹ chân đã lên tới võ đài, Lý Thừa Ngân không hiểu vì sao cô ta cảm giác như đã quen biết người đang đứng trước mặt mình, lại có loại cảm giác chán ghét.

Nhìn thấy nàng lên võ đài bỗng dưng Tiêu Nam Hiên, Tiêu Duật Hành, Lý Thần Duệ và một người bí ẩn đột nhiên đứng phắc dậy, cả 4 người không ai hện ai đều nhìn về đối phương, Lý Thừa Ngân nhìn bọn họ như vậy lại nảy sinh ảo tưởng đại vương đang lo lắng cho ả, Lý Thần Duệ là ca ca lo lắng là điều đương nhiên nhưng chưa bao giờ ả thấy ca ca mình lộ liễu như vậy.

Hạ Băng Liên đầu hơi nghiêng về Tiêu Nam Hiên, tuy nàng che mạn sa nhưng y có thể cảm nhận nàng đang nhìn y, khẽ mỉm cười y ngồi xuống về mặt bình

tĩnh lạ thường.

Ở trên chủ tọa ánh mắt đánh lại nhìn nàng, Quái Y Thái từ khi trao ngôi đã biệt tâm, nữ nhân dưới kia rất ít khi xuất hiện, bọn họ chỉ biết môn chủ Thiên Sơn Trúc là một người nguy hiểm, cách giết người rất độc.

"Hừ! người khí tức không có, ta thấy người nên rút lui chịu thua thì hơn, bốn tiểu thư sẽ tha cho người một mạng"

"Lý tiểu thư nhỉ? Lý Thừa Ngân, tiểu nữ của thừa tướng hoàng triều"

"Người làm sao biết được, người là ai"

Lý Thừa Ngân tâm nhảy dựng lên, người trước mặt biết rõ như vậy, ả chỉ sợ mọi chuyện sẽ bị lộ, ả giương móng vuốt lao thẳng về phía nàng cào mạnh, nàng chân phải chế ngự ngã người ra sau, chân trái đá thẳng vào cánh tay của ả làm ả bật ngược lại.

"Hừ! đừng mong ta tha cho"

Ả phóng ra một loạt kim châm tẩm độc về phía nàng, Hạ Băng Liên đạp chân trái xuống đất lộn ngược lên không trung tránh né, 2 lần đều trật khiến ả có cảm giác mình đang bị đùa giỡn, càng ngày càng ra đòn độc hơn.

"Hừ, người chỉ biết tránh né thôi sao"

"A~ ta chỉ sợ người chơi không vui"

"Người có ý gì"

"Chỉ bằng chúng ta vui đùa một chút"

Lý Thừa Ngân gương mặt xám xịt, dám ở trước mặt ả đùa giỡn ư, ả vận công đẩy kim châm độc đi với tốc độ nhanh hơn, lần này ả sẽ chấm dứt nàng.

"A~ ra người có thể vận công"

Hạ Băng Liên rút trong tay áo ra chiếc quạt ngọc thạch tay phát ra nội lực truyền vào chiếc quạt ngọc thạch đánh vào kim châm độc quay ngược trở lại phía của ả.

Lý Thừa Ngân bất ngờ liền lấy tay chống đỡ, kim châm độc xướt qua da nhanh chóng phát độc, ả quy xuống thổ huyết, ả nhanh chóng uống thuốc giải độc, bất ngờ phía trước một thân ảnh lao đến, ả toàn thân vừa bị trúng độc nên không cử động được nhiều liền bị ăn 1 chương tới của nàng, thân người của ả gần rơi khỏi võ đài liền bị một dây lụa quấn lấy kéo ngược lại võ đài.

Tất cả kinh hô reo hò, đôi phương rõ ràng không muốn kết thúc, Lý Thần Duệ tâm trở nên sốt ruột, dù gì đó cũng là muội muội của hắn, còn Tiêu Duệ Hành ngược lại rất thích thú ngắm nhìn, nữ nhân ngoan độc thật xứng với hắn.

"Ngân nhi mau nhận thua"

Lý Thần Duệ sốt ruột đứng dậy, hắn không muốn trở thành kẻ thù của nàng, và lại Lý Thừa Ngân không có ý định bỏ cuộc, Hạ Băng Liên kéo nhẹ dây lụa liền siết chặt ả đến đau đớn, ả vừa dùng thuốc giải cho nên độc vẫn chưa hết, phải qua 1 canh giờ mới hoàn toàn giải độc.

Ả nhăn mặt lấy ra con dao nhỏ cắt đứt dây lụa, ả ngã xuống đầy đau đớn.

"Người tiện nhân, người có biết ta là ai không hả"

"Là ai, Lý Thừa Ngân nữ nhi thừa tướng hoàng triều sao"

"Hừ! nếu người đã biết còn không mau quỳ xuống nhận tội, ta sẽ tha mạng cho người"

"Haha, cảm động thật đấy, nhưng chỉ bằng cái danh phận đó của người ta e rằng...chắc...chắc."

"Người có ý gì, người rút cuộc là kẻ nào"

"Ta sao....mọi người vẫn thường gọi ta là Huyết Liên"

Nàng động tay, dây lụa một lần nữa quấn vào cổ của ả, nàng siết chặt không một chút lưu tình, khuôn mặt của Lý Thừa Ngân chuyển sang màu tím ngắt, ả vùng vẫy tìm kiếm hơi thở nhưng không được, gần như sắp chết thì dây lụa bị chặt đứt, Lý Thừa Ngân rơi khỏi võ đài và bên trên Lý Thần Duệ thân sắc vô cùng khó coi nhìn nàng, Hạ Băng Liên ý đồ muốn Lý Thừa Ngân đánh cũng không được đánh, muốn thua cũng không được thua, thủ đoạn rất đơn giản nhưng nó rất hài hùng, làm như vậy không khác gì dày vò cho đến chết.

"Xin thủ hạ lưu tình"

"Ra người là người tiếp theo"

Nàng thu dây lụa nhàn nhạt nói,kẻ trước mặt từng vứt bỏ cơ thể này,một thời gian sau liền chạy đến cầu xin tha thứ,nam nhân thật là một đám rác rưởi,đứng trước Lý Thần Duệ là một người buru hần,hắn không muốn dả thương nàng,Chỉ mong nàng có thể hiểu tấm chân tình của hắn.Tiêu Nam Hiên hắc tuyến trở nên nồng đậm,kẻ theo đuôi không biết tốt xấu lại mò đến tìm vương phi của y,gấm chưa cứ bay mùi khiến nàng phải nghiêng đầu mà nhìn,ánh mắt lại hiện lên tia thách thức.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chọc nàng điên tiết

Trên võ đài Lý Thần Duệ chăm chú nhìn nàng,hắn biết nàng là ai,hắn ân hận vì sao lúc đó không đối xử tốt với nàng,vì sao lại nghe lời Hạ Tư Thanh,vốn dĩ nàng là của hắn nhưng hắn ngu dốt không biết nắm bắt.

"Liên Liên là nàng đúng không?"

Hạ Băng Liên ánh mắt lạnh lẽo,nếu biết là nàng còn hỏi làm gì,nàng nhìn Lý Thần Duệ đầy chán ghét,tay nàng trút bỏ mạn sa,một gương mặt mới lạ xuất hiện khiến hắn lạng người,đến cả Tiêu Duệ Hành cũng bất ngờ,vị chủ tọa hai tay nắm thành quyền,rốt cuộc cũng đã bại lộ.

"Liên Liên mà công tử nói là ta sao"

Tất cả như bị mê hoặc,ngũ quan tinh tế mê hoặc lòng người,không ít nam nhân nhìn nàng đến chảy nước miếng,khán đài chìm trong không khí say mê,người đẹp đến thế lại là môn chủ Thiên Sơn Trúc,là nữ nhân cường đại,bất kì ai cũng muốn chiếm đoạt.

Tiêu Nam Hiên hận không thể móc mắt bọn chúng,lại đem cái ánh mắt ăn tươi nuốt sống nhìn nàng,hắn hận không thể đem nàng nuốt vào bụng,nữ nhân đó là của hắn.

Đôi mắt nàng nâng lên,mị hoặc dùng tay vén vài loạn tóc rũ xuống lên mép tai,hành động này khiến người người đỏ mặt,nữ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Tiêu Duệ Hành đang suy nghĩ,hắn chắc không thể nhầm được,nàng đích thị là Hạ Băng Liên,nàng dịch dung xấu đi để che giấu dung nhan xinh đẹp này,thật đáng tiếc,đóa hoa đẹp như vậy lại để những kẻ hạ đẳng ngắm nhìn,Tiêu Duệ Hành đứng dậy di chuyển thân người đến trước mặt nàng,tốc độ của hắn khá nhanh nhưng lại có kẻ nhanh hơn,một vòng tay to lớn kéo nàng ôm vào trong lòng bảo bọc.

Tất cả ồ lên,một lúc ba người đứng đầu đi ra lại còn tranh giành mỹ nhân.

Tiêu Duệ Hành lạnh lùng đứng nhìn,nữ nhân trong vòng tay của Tiêu Nam Hiên thật khiến hắn căm phẫn,hắn đưa ánh mắt chết chóc nhìn Tiêu Nam Hiên,cả hai toát ra sát khí cuồng nộ,Tiêu Nam Hiên không phải là hư danh.

"Nàng dám để nam nhân khác chạm vào,để xem ta sẽ trừng phạt nàng như thế nào"

Tiêu Nam Hiên nói nhỏ vào tai nàng,thoáng chốc nàng bị cái giọng băng lãnh đó làm cho run rẩy.

"Người muốn gì,ta và người đã kết thúc"

"Có phải ta đã chiều hư nàng rồi không"

Chiếc cằm nhỏ của nàng bị y nâng lên,ánh mắt yêu chiều nhìn nàng,Hạ Băng Liên có thể nhìn xuyên mạn sa của y,đôi mắt đó không khỏi mê hoặc,nàng hất cánh tay y ra nhanh chóng thoát thân,tùy ý chỉnh lại y phục,nàng nở nụ cười lạnh.

"Thật ngại quá"

Tiêu Duệ Hành ý nghĩ chiếm hữu càng cao,hắn dịch chuyển cánh tay chậm một chút đã chạm đến nàng,không ngờ tới bị nàng dùng dao cắt trúng,hắn nhăn đôi mi lại,nàng muốn đầu??

Tốc độ của Tiêu Duệ Hành luôn khiến người khác kinh ngạc,hiếm khi có kẻ bắt kịp,hai người trước mặt không phải nói,thân thủ có thể ngang tầm nhau,hắn nghiêng răng nhìn về chủ tọa,hành động này khiến Tiêu Nam Hiên cảm thấy không có cảm giác an toàn,lập tức bên dưới võ đài rung chuyển,Tiêu Nam Hiên phi thân ôm lấy nàng phi lên cao...doãng...võ đài bị nổ tung,Mạc Song,Ngôn Phong,Chi Hạc,Lục Nhi bốn người giật mình lập tức đi ra,cả Long Ảnh,Vân Phi,Phi Điều,Bác Nhã cũng lập tức đi ra,võ đài vừa nổ xong bên dưới liền nổ liên tục,không ít người bị cuốn vào thân xác tan rã.

"Tiêu Duệ Hành người điên rồi sao"

Nàng ánh mắt căm phẫn đánh úp đến,hắn không nhẫn nại ra đòn đánh trả,cả hai thanh kiếm chạm vào nhau,lực đạo hai bên không hề nhỏ,nàng dùng

chân gạt chân hấn, nhận định được hấn nhẹ nhàng tránh né, chân đá vào không trúng lộn ngược trở về, Hạ Băng Liên lùi lại yên vị một chỗ, nhìn xung quanh xác ngổn ngan la liệt, một cổ phần nộ truyền đến nàng, Tiêu Duật Hành.

"Tiêu thư người có sao không"

"Không sao, bọn chúng hành động rồi, tất cả không được mắt cảnh giác"

Tiêu Duật Hành cười to, ánh mắt thú vị nhìn nàng, nữ nhân thông minh.

"Hạ Băng Liên, nàng cho rằng ta sẽ không nhận ra"

"Vậy thì sao, Tiêu Duật Hành"

Quả nhiên hấn coi bỏ mạn sa, cả Tiêu Nam Hiên cũng vút đi vật cản, tất cả lộ diện, nàng đưa ánh mắt căm thù nhìn về chủ tọa.

"Bao nhiêu năm qua chẳng lẽ gặp lại gương mặt này ông không có điều gì muốn nói sao"

Chủ tọa đứng dậy đi đến bên cạnh Tiêu Duật Hành, hấn thật sơ xuất, xem nhẹ nàng.

"Đáng lí năm đó ta nên giết chết ngươi, Khương Thiên Mạc"

Tiêu Duật Hành mi tâm động đập, ông ta vừa nhắc đến Khương Thiên Mạc.

"Ha ha, quả là phụ thân nhân từ, ta còn phải cảm ơn lòng tốt của phụ thân a~"

"Ngươi đã nhớ lại tất cả"

"Phải, ta làm sao quên được, kè khiến gia đình ta tan nát, Hạ Vũ Minh, ông chưa quên đâu nhỉ"

Ánh mắt nàng hiện rõ chán ghét, mọi người thất kinh nhìn Hạ Vũ Minh, bọn họ đang nói cái gì vậy.

"Hạ Vũ Minh việc này là sao, nàng ta rốt cuộc là ai"

"Thái tử, nàng là Khương Thiên Mạc công chúa Bắc Chu"

Tiêu Duật Hành kinh ngạc, nàng là công chúa Bắc Chu, đại loạn năm đó công chúa Bắc Chu không phải đã chết rồi sao, nếu vậy mẫu thân nàng là Thượng Quan Bảo Hiền.

"Ngươi dám gạt phụ thân ta, rõ ràng ngươi nói nàng ta đã chết"

"Thần không dám, chỉ là năm đó phu nhân của ta vừa sinh, đứa nhỏ không giữ được, ta không còn cách nào khác đem Khương Thiên Mạc thế vào"

"Ha ha, là vậy sao, bao nhiêu năm qua ông ghê lạnh muội ấy cũng vì tam muội không phải nữ nhi ruột thịt của ông"

Một tràng tiếng cười hải hùng vang to, người đến là Hạ Vũ Nham, hấn bao lâu nay luôn nghĩ rằng phụ thân hấn tại sao lại ghét bỏ Hạ Băng Liên đến thế, thì ra đây là lý do.

"Nhị ca/Nham nhi"

Hạ Băng Liên vốn dĩ nhận thấy có người theo dõi nàng, không ngờ đến lại là Hạ Vũ Nham.

"Hạ tướng quân, ông mưu đồ phản quốc, ta tuyệt đối không tha cho những gì ông đã làm"

"Ha ha vương gia, đến bây giờ ngài còn mạnh miệng như vậy sao"

"Tiêu Nam Hiên, độc trong người ngươi là do ta hạ, đáng tiếc chiến thần hôm nay phải bỏ mạng ở đây"

"Tiêu Duật Hành ngươi không phải là người, Tiêu Nam Hiên là đệ của ngươi mà"

Tiêu Nam Hiên sắc mặt tái đi, khẳng định đã bị bọn họ giờ trò, nàng chạy đến lập tức nhét hai viên thuốc vào miệng Tiêu Nam Hiên.

"Hiên, ngươi thấy thế nào"

"Nàng lo lắng cho ta sao"

Đến lúc này y còn cười được, Tiêu Duật Hành toàn thân phát ra một cỗ khí lạnh, từ trước đến giờ Tiêu Nam Hiên luôn là địch thủ của hấn.

"Ta và Tiêu Nam Hiên vốn dĩ không phải là huynh đệ, đáng lí phụ thân ta mới là hoàng đế, không ngờ lại bị phụ thân của ngươi hãm hại tước đoạt ngai"

vàng,hắn để ta làm thái tử chẳng qua muốn che mắt thiên hạ mà thôi"

"Người sai rồi,là phụ thân của người tự nguyện"

"Tiêu Nam Hiên người cầm miệng,mọi thứ vốn thuộc về ta đều bị người cướp lấy,ta thật sự thật chán ghét người"

Hạ Băng Liên đứng nhìn,mọi việc đang dần lộ ra,nhưng còn chuyện đại loạn năm đó nàng vẫn chưa hiểu rõ.

Bùm!! Mặt đất rung chuyển,tất cả phi thân lên trên....xoạt...vút...vút....Hạ Băng Liên ánh mắt lóe lên,lập tức hô to: "Tất cả cẩn thận,mũi tên có độc"

Nàng trong tay chiếc quạt ngọc thạch,dồn nội lực vào chiếc quạt đánh bay kim độc,Tiêu Nam Hiên bỗng dừng ôm lấy nàng,thân người hắn bao bọc,mũi tên xẹt qua vai của hắn.

"Hiên"

"Ta không sao,nơi này nguy hiểm,nàng mau rời đi,bọn chúng chỉ nhắm vào ta thôi"

"Không,ta không đi,chàng phải đi cùng ta"

"Nàng..."

Nhìn ánh mắt nàng kiên quyết khiến Tiêu Nam Hiên không nói lên được lời nào chỉ khẽ gật đầu.

Phượng hoàng long phụng,một cặp trời sinh,cả hai liên thủ,nàng phòng vệ hắn tấn công,mũi tên độc đích thị có người điều khiển,Hạ Vũ Nham tiến tới nắm lấy vạt áo của Hạ Vũ Minh cầu xin.

"Phụ thân người mau dừng lại,người không thể giết bọn họ"

"Tránh ra,con thật nhu nhược,nó là kẻ thù của chúng ta,đợi sau khi lật đổ hoàng quyền chúng ta sẽ an toàn"

"Phụ thân người điên mất rồi,Cầm Quân là thứ người có thể đối phó hay sao"

Nhắc đến Hạ Vũ Minh sôi máu liền tát Hạ Vũ Nham một cái.

"Ngu xuẩn,người muốn đứng về phe bọn chúng"

Nhận thấy sơ hở Hạ Băng Liên hơi thờ lạnh dần,đánh một lực đạo truyền tới Hạ Vũ Minh.

"Mạc Song,Ngôn Phong,Chi Hạc,Lục Nhi các người mau tiến về phía tây tiêu diệt những kẻ cản đường"

"Long Ảnh,Vân Phi,Phi Điều,Bác Nhã bốn người các người đi hỗ trợ bọn họ"

Phu thê ăn ý,tám người đồng loạt dạ một tiếng liền thể hiện thực lực chính thức,ngay lúc này nàng đang đấu tay đôi với Hạ Vũ Minh,công nhận mà nói hắn không phải là kẻ tầm thường,từng đòn đánh của ông ta có thể xé rách da thịt,thật là mực cười,cha con đánh nhau,nói thật bây giờ nàng chỉ xem hắn là kẻ thù,hắn từ trước giờ cũng chưa xem nàng là nữ nhi của mình,ra tay tàn độc như vậy chứng tỏ hắn có hận ý.

"Nói mau,tại sao lại hại mẫu thân ta"

"Hừ!à chính là phản đồ,là tiện nhân,nói ra người sẽ không tin mẫu thân người trước là người của Tà Giáo,à lấy trộm tuyệt mật mang đến Bắc Chu cất giấu,à thà chết cũng không chịu nói ra kim thạch cất giấu ở đâu,cho nên ta để tiện nhân đó toại nguyện tiến một bước "

Hạ Băng Liên thật sự tức giận,cả người tràn ngập sát khí,thân thủ hắc đạo của nàng bộc phát khiến hắn kinh ngạc,thân thủ nhanh nhẹn,ra đòn kết liễu,Hạ Vũ Minh tránh né cực khổ,không ngờ tới Hạ Băng Liên thân thủ cao cường.

Hạ Vũ Nham lặng người nhìn cảnh tượng hải hùng,tam muội nhút nhát của hắn bây giờ thật xa lạ,nàng không còn là Hạ Băng Liên tam muội của hắn nữa rồi,hắn trợ người ra,một bên là phụ thân một bên là tam muội mà hắn yêu nhất,ông trời tại sao lại bắt hắn lựa chọn.

Bên trên Tiêu Nam Hiên đánh úp đến,Tiêu Duật Hành ngã ngửa ra sau tránh né,kiếm trong tay hắn vung lên chém vào người y nhưng hắn đã quên chiến thần Đông Hán không phải chỉ là cái tên,y điểm mũi chân đá gãy thanh kiếm,lực chân còn lại đá mạnh vào ngực hắn,Tiêu Duật Hành cả người bị đập vào sườn núi miệng phun ra một ngụm máu rơi xuống,rất nhanh hắn được Trần Tôn đỡ lấy.

"Thái tử điện hạ ngài không sao chứ"

"Mau giết chết hắn,bất luận thế nào phải giết chết hắn,ta muốn hoàng đế đau khổ đến chết"

"Người không phải luôn được phụ hoàng trọng dụng hay sao,năm đó phụ thân của người rõ ràng không phải do phụ hoàng ta giết chết"

"Người cầm miệng,rõ ràng ta chính mắt nhìn thấy phụ hoàng người ép phụ thân ta trao ngôi"

Trần Tôn xông lên, phía sau lại có Lý Thần Duệ, hần từ khi nào biến mất bây giờ lộ diện, Tiêu Nam Hiên xoay người để Trần Tôn tự đâm vào Lý Thần Duệ, thoát hiện ở trên Tiêu Nam Hiên hai chân đè lên người bọn chúng ghì xuống đất, tay điểm huyết khiến cả hai không nhúc nhích được, Tiêu Nam Hiên cười lạnh, chỉ dựa vào một chút võ công mèo cào này có thể đánh lại hần, đối với mẫu sư tử của hần thì so ra còn kém xa, cú đánh của nàng còn đau hơn như thế.

Tiêu Nam Hiên đứng dậy đột nhiên quy xuống, gương mặt bỗng chốc biến đổi, gân xanh nổi lên ghê gớm, Tiêu Nam Hiên thổ huyết, thân người truyền đến cơn đau, thật đau, là độc tái phát.

"Ha ha, Tiêu Nam Hiên ngươi mấy năm qua chịu không ít đau đớn đau nhĩ, Đoạn Trường Thảo, Tuyết Tinh Thủy xung khắc nhau, ngươi chẳng bao lâu sẽ chết"

"Khốn kiếp"

Tiêu Duật Hành ngửa đầu cười to thu hút ánh nhìn của nàng, ánh mắt nàng lạnh lại khi thấy Tiêu Nam Hiên đang run rẩy, nàng thừa biết chuyện gì xảy ra, trong tâm nộ khí, lão già trước mắt thật chướng, tay nàng vung ra một luồng bột trắng, hần không kịp tránh liền hít phải, chẳng mấy chốc cơ thể nặng trĩu, nhân cơ hội này nàng phi thân đến bên Tiêu Nam Hiên.

"Hiên chàng thấy trong người ra sao"

Tiêu Nam Hiên cánh môi nâng lên tạo nụ cười, trên trán của hần đầm đìa mồ hôi, khắp cơ thể như bị kiến đốt, Tiêu Nam Hiên phun ra ngụm máu đưa tay ôm lấy ngực, hần không thể nói cho nàng biết, nàng chính là người hần yêu thương, hần không muốn nàng vì hần mà bị thương.

"Hiên chàng mau nói đi, cơ thể chàng làm sao"

"Liên...Liên ta không sao, nàng đang quan tâm ta sao"

Tiêu Nam Hiên trong tình hình này vẫn nở nụ cười với nàng, tìm nàng đau thắt lại, tại sao lại cười chứ, nàng dựng người hần dậy, biết được ý định của nàng, Tiêu Nam Hiên hất cánh tay nàng ra hung hăng nhìn nàng, nữ nhân ngốc nghếch này, tại sao không nghĩ đến tính mạng của mình kia chứ.

"Nàng không được làm như vậy"

"Ta không quan tâm, chàng bắt ta đứng nhìn hay sao"

Nàng nhào đến ôm Tiêu Nam Hiên vào lòng, nàng gắt gao ôm hần vào trong lòng không buông, thật ra nàng đã sớm tha thứ cho Tiêu Nam Hiên, nàng chỉ là đang đợi, đợi Tiêu Nam Hiên đến.

"Liên Liên nàng tha thứ cho ta chứ?"

"Ừm, ta tha thứ cho chàng, vì vậy hãy để ta, để ta chữa trị cho chàng"

Tiêu Nam Hiên mắt mở to, nàng ôm hần là có mục đích, tay nàng đang vận công áp vào lưng hần, Tiêu Nam Hiên sức lực không còn mạnh, cả thân người run rẩy, gân xanh cứ hần lên trong rất ghê gớm, tay hần cố gạt nàng ra lại càng bị nàng gắt gao ôm lấy.

"Hạ Băng Liên nàng mau bỏ ta ra có nghe không hả"

"Không, ta không bỏ, nếu hôm nay có chết ta chết cùng chàng"

Tiêu Duật Hành nhìn đến ngửa mặt, nữ nhân này lại biết dùng y thuật, hần ôm cơ thể trọng thương đứng dậy, tay cầm lấy thanh kiếm, Tiêu Nam Hiên ánh mắt hần lên tia lửa, nữ nhân của hần thật là ngốc nghếch.

"Tiêu Duật Hành ta không cho phép ngươi chạm vào nữ nhân của ta...hự..."

Tiêu Duật Hành tiến tới túm lấy nàng, thanh kiếm trong tay hần giờ lên đâm vào ngực trái của Tiêu Nam Hiên.

"Tiêu Duật Hành tên khốn kiếp"

Nàng thúc khuỷu tay vào bụng hần, chân một cước karate đá hần văng ra xa, nàng thật sự nổi điên lên rồi, dám đụng vào người của nàng kẻ đó chán sống rồi, Hạ Băng Liên xông thẳng đến đánh hai quyền đạo vào chỗ tử, ánh mắt khiến Tiêu Duật Hành sợ hãi, đây chính là ánh mắt của ác quỷ.

"Ngươi một lần bức ta phải chết, ta đã nói nếu có gặp lại ngươi ta sẽ không để ngươi sống yên ổn, hiện tại ngươi dám làm người của ta bị thương, ta càng thêm khinh bỉ ngươi, Tiêu Duật Hành ngươi là đồ chó chết, ngươi phản bội ta, hại ta chết đi sống lại, kẻ như ngươi không đáng sống"

Nàng liên tục đánh khiến hần không có cơ hội phản đòn, hần chẳng hiểu nàng đang nói cái gì, Hạ Băng Liên điên tiết thật kinh khủng, tám người hộ vệ bọn họ vừa hoàn thành xong trở về liền gặp cảnh này.

"Môn chủ..."

Lục Nhi,Chi Hạc che miệng lại,Long Ảnh,Vân Phi tức tốc chạy đến đỡ lấy Tiêu Nam Hiên,sắc mặt của y càng ngày càng tệ khiến bọn hắn lo sợ.

"Vương gia người phải cố gắng lên"

Nghe tiếng nàng quay đầu trở lại,ánh mắt hốt hoảng nhanh chóng chạy đến bên cạnh y.

"Mau đỡ vương gia ngồi xuống"

Long Ảnh,Vân Phi biết nàng định làm gì,cho dù Tiêu Nam Hiên trách phạt,thậm chí có giết chết bọn hắn cũng cam lòng.

Hạ Băng Liên điều chỉnh hơi thở,nhớ lại cuốn sách cổ nàng xem qua lúc trước,Đoạn Trường Thảo có thể loại bỏ nhưng Tuyệt Tình Thủy vẫn chưa biết nên làm thế nào,nếu loại bỏ được một cái vậy thì có thể cứu lấy Tiêu Nam Hiên,Hạ Băng Liên lấy trong người ra chiếc lọ nhỏ,nàng nắm hai tay cầu nguyện,đây là thuốc giải nàng bảo chế nhưng vẫn chưa thử,vốn dĩ đại hội kết thúc sẽ đưa hắn dùng,không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này,nàng bây giờ chỉ có thể hy vọng vào chiếc lọ thuốc này,trước đó đã cho Tiêu Nam Hiên dùng thuốc khác chế,nếu dùng thêm cái này chắc chắn sẽ thành công.

"Ngôn Phong mau hỗ trợ ta"

Nàng đổ tất cả thuốc vào miệng của y,vận công áp lên lưng,Ngôn Phong hàn khí phần nộ lập tức hỗ trợ,hắn không muốn nàng xảy ra chuyện.

Tiêu Nam Hiên mơ hồ chau mày,hắn đau đớn đến rồi trí,thân người nửa mê nửa tỉnh,khóe miệng nôn ra máu đen,sắc mặt dần trở nên hồng hào,Long Ảnh vui mừng lên tiếng.

"Vương gia vương gia có tiến triển tốt"

Nàng nghe vậy dốc toàn lực ép đẩy cho máu đen nôn ra,mảnh đất nhanh chóng bị phủ đen bởi máu,nàng buông tay thân người lao đảo ngã xuống,mỗi lần truyền công đều bị như thế,Hạ Băng Liên lần này không mất sức lực nhiều,tất cả đều có Ngôn Phong hỗ trợ.

Chạm một lát gân xanh trên mặt Tiêu Nam Hiên dần biến mất,tất cả thở phào nhẹ nhõm,may ra có tiểu vương phi ở đây,tất cả nhanh chóng rời khỏi nơi này,Phi Điều,Bác Nhã áp giải Tiêu Duật Hành bị vương phi cho ăn hành đến bất tỉnh và Hạ Vũ Minh về thiên lao Tiêu Dao Vương,ngày hôm đó Thiên Sơn Trúc,Long Sinh Nhai được huy động xông vào tiêu diệt Tà Giáo,bọn chúng sẽ biết như thế nào là chọc giận tiểu vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Oán hay là yêu?

Địa lao Tiêu Dao vương phủ.

Hơi thở băng lãnh,nộ khí cường bạo,ánh mắt sát khí không chút biểu cảm khiến kẻ đối mặt phải kinh sợ,ánh mắt nữ tử giống như tu la ngàn năm có chút phần nộ,vì sao lại có cái người máu lạnh như thế,từng góc ngách trên cơ thể bị đường dao sắc bén lướt qua khiến cho kinh người,trong địa lao phát ra tiếng kêu kinh tởm,nữ tử thích chơi đùa tay không ngại rạch da rách xương,bên ngoài địa lao người người rung mình bởi nữ tử vô tình.

Chi Hạc ánh mắt hơi lo sợ,loại chuyện này trước đây nàng chưa từng thấy,cách tra tấn này quả là độc ác,mà cái người dưới địa lao lại không có một chút biểu cảm thương xót,Lục Nhi thoáng rung mình run rẩy,biết chắc chủ tử của mình băng lãnh vô tình nhưng chưa bao giờ thấy chủ tử trở nên như thế.

"Ta...ta chưa bao giờ nhìn thấy tiểu thư như thế...hức...thật đáng sợ"

Khỏi nói vì ai cũng hiểu câu nói đó,Long Ảnh ôm trọn Mạc Song vào lòng dỗ dành,hắn biết nàng đang hoảng sợ bởi vì cái nữ tử bên trong địa lao kia không ngừng điên cuồng,mà cái người đó chính là tiểu vương phi của bọn họ.

Chừng một khắc từ trong địa lao nữ tử một thân hắc y đi ra,từng bước chân từng cử chỉ rất dứt khoát,cả tám người lập tức im bật,Hạ Băng Liên bước chân dừng,ánh mắt truyền đến tia cảnh báo.

"Dừng để hắn chết"

"Thuộc hạ đã rõ"

Đáp lại lời của nàng cũng thật khó khăn,đã tám ngày trôi qua,từ lúc từ đại hội trở về vương gia của bọn họ vẫn hôn mê chưa tỉnh lại,tiểu vương phi tám ngày qua một mình chơi đùa khiến người trong địa lao chết không được sống không xong,cảm giác không bằng một con súc vật.

"Vương phi,Lý Tịch thừa tướng cầu kiến"

Vân Phi tay chấp đôi hươu người cuối đầu,hắn cảm giác vương phi bây giờ như trở thành một con người khác vậy.

"Cứ để hấn đợi"

Tùy tiện nói ra một câu,xong lại hướng Liên Môn Điện mà đi,có ai biết được khi quay đi nàng lại lộ ra vẻ đau lòng.

Cạch...xoạt...xoạt...

Nàng khép cửa đi đến bên chiếc giường nơi đó một cổ thân thể đang bất động,Hạ Băng Liên ngồi xuống nắm lấy bàn tay hơi ngăm đen đưa lên áp sát gương mặt mình,nàng muốn tận hưởng giây phút này,đôi môi nàng run rẩy.

"Hiên,chàng mau tỉnh lại,ta nhớ chàng"

Một dòng nước ấm lăn trên gương mặt xinh đẹp,Tiêu Nam Hiên bất động không nhúc nhích,cơ thể không mang hơi ấm như trước,nó pha chút lạnh lạnh ẩm ẩm khiến người khác chạm vào cảm thấy không thoải mái,Hạ Băng Liên tâm tư bất ổn,ánh mắt cứ nhìn vào gương mặt tiểu tụy kia,nàng đưa tay chạm vào gương mặt đó,phút chốc không kìm được lòng mà òa khóc,Hạ Băng Liên tự phi báng mình,cái gì là buu hân lạnh nhạt,tất cả chỉ là cái vỏ bao bọc của nàng,từ nhỏ nàng bị vứt bỏ sống một cuộc sống hàng ngày đều phải đối đầu với sinh tử,người thân không có,có lẽ người nàng tin tưởng nhất chính là Tiêu Duật Hành hiện đại nhưng ngay lúc đó nàng đã nhận ra mình đã sai,con người đều không giống nhau,hắn cho nàng tình yêu nhưng chỉ là lợi dụng,nàng từ đó mất niềm tin vào tình yêu tạo cho mình một khoảng cách,thật không ngờ sau 3 năm nàng lại động lòng một lần nữa,một kẻ kiêu ngạo bá đạo cuồng thế từ như Tiêu Nam Hiên khiến nàng một lần nữa lại rơi vào lưới tình,Tiêu Nam Hiên luôn mang đến cho nàng cảm giác an toàn,hắn hành động dịu dàng đôi lúc lại như kẻ điên biến thành khiến nàng phải chán ghét nhưng đâu thể ngờ ghét của nào trời trao của đó,nàng không thể không thừa nhận mình đã yêu phải tên yêu nghiệt này,hắn luôn tỏ ra sức hấp dẫn riêng biệt.

"Hiên,chàng biết không,thật ra lúc đó ta đã tha thứ cho chàng,nhưng mà...không hiểu vì sao ta lại hành động khiến chàng tổn thương,vậy chúng ta huề nhau nhé!!!hi hi...cả ta và chàng đều làm tổn thương nhau,hai chúng ta thật ngốc phải không,thật ra ngày nào ta cũng nghĩ đến chàng,Chỉ là ta quá ngạo mạn,ta xin lỗi,chàng cũng phải mau xin lỗi ta đó,như vậy chúng ta không ai nợ ai nữa"

"Chàng biết không,kẻ hại chàng ta đã khiến hấn sống không bằng chết,chàng thấy ta lợi hại không,nếu là lúc này chàng sẽ ôm ta vào lòng và nói "Tay nàng đau không,bọn ngựa đực có phúc lắm mới được vương phi của ta động tay" "

"Ha ha...tại sao vậy Hiên,chàng giận ta sao,có phải giận vì ta đứng im để cho Tiêu Duật Hành hôn hay không,chàng mau nói ta nghe đi,chàng ngủ nhiều rồi,mau mở mắt nhìn ta đi,ta là thần y cái gì chứ,ngay cả phu quân của mình không cứu nổi thì ta làm thần y cái gì chứ,tại sao chàng không chịu tỉnh,ta ghét chàng,mau mở mắt đi,ta biết sai rồi"

Nàng tự lẩm bầm,đôi lúc lại cười lên vài tiếng,cứ như thế nàng ngủ gục đi nên không thể biết được ngón tay của Tiêu Nam Hiên vừa động đây,trong khóe mắt lại có một dòng nước ấm trào ra như muốn nói "Ta rất yêu nàng"

~ Màn đêm đen dần buông khiến tâm tư chất đầy

Như trăm hoa búa vẩy đầy thân xác này

Thời gian trôi lán hương chậm vương áo ai

Nhẹ nhàng phiêu tán...nước vùi tan

Một thân hoa lặng yên cuốn trôi theo ý trời

Hoa ưu thương rớt rơi hồn tan vỡ

Vượt gian truân ngàn năm một lần tình kiếp chẳng quên câu thề xưa

Biết tìm đâu người năm ấy

Kiếp sau gặp nhau...oán hay còn yêu~

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Cường dã khí thế

Đứng trước khí thế bức người của Tiêu Dao vương phi,thừa tướng Lý Tịch một lời cũng khó nói,cái ánh mắt đáng sợ khiến hấn nửa câu cũng chưa thốt ra được,cứ như chính hấn đang đối diện với Tiêu Dao Vương vậy,lúc này lại thấy ánh mắt nàng dòm đi liền tranh thủ động khẩu.

"Vương phi anh minh,là tội thân không quản giáo nhi tử của mình,cầu xin vương phi tha cho nhi tử một con đường sống,thần Lý Tịch nguyện

làm trâu làm ngựa theo hầu hạ người"

"Tội thần? Thừa tướng nói quá rồi, ngài một thân vì giang sơn xã tắc sao có thể xem là tội thần được, tâm tình của thừa tướng bốn vương phi có thể hiểu"

Hạ Băng Liên nhếch môi ủy mị một lòng khiêm tốn, đáy mắt không một chút tạp chất, thừa tướng Lý Tịch gương mặt hớn hở nhanh chóng nói tiếp.

"Vương phi mình giám, khẩn cầu vương phi tha cho nhi tử cùng nữ nhi của thần một con đường sống, bọn chúng đều là trẻ nhỏ nhất thời hồ đồ bị thái tử mê hoặc làm trái quốc pháp phạm tội mưu phản, vương phi, cầu người hãy vì tội thần bao năm qua luôn cống hiến sức mình cho giang sơn xin vương phi ân xá miễn tội chết"

Lý Tịch quý xuống, đầu gối giậm mạnh đến nỗi phát ra tiếng, Hạ Băng Liên lạnh nhạt thở ra khí lạnh, hân hoan cho rằng nhi tử của mình vẫn còn nhỏ sao, phạm phải tội hành thích, trọng tội cầu kết mưu phản, ông ta nghĩ rằng mình sẽ thoát khỏi tội đồ của mình, nức cười!

"Thừa tướng có phải nhầm lẫn, bốn vương phi so với nhi tử của ngài độ tuổi của hân và nàng có thể nói khá chênh lệch, thừa tướng vì sao không cầu xin hoàng thượng lại đến cầu một vương phi bé nhỏ như ta"

"Tội thần... vương phi so ra vẫn là Tiêu Dao vương phi, hoàng thượng sau khi nghe tin rất tức giận liền hạ lệnh bắt giữ nhi tử và nữ nhi của thần vào thiên lao Tiêu Dao Vương giao cho vương phi xử lý, tội thần không cầu được hoàng thượng đành cầu vương phi ân xá cho tội thần"

Lý Tịch hân quý dập đầu đem bộ dạng thê thảm khẩn cầu, nàng nhếch môi khinh bỉ, cầu hoàng đế không được liền đến cầu nàng! Chỉ tiếc là hân quá ngây thơ rồi, nàng và hoàng đế không giống nhau, hân là vua một nước trên vạn người nhưng không thể thiếu thần tử, binh mã, kị binh, Tiêu Nam Hiến là vương gia duy nhất được sắc phong dưới một người nhưng trên vạn người, trong tay nắm vô số binh mã, kị binh trấn thủ cho Đông Hán, thử hỏi bọn chúng mưu phản, hành thích vương gia thì có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ để hoàng đế xả giận, đương nhiên hoàng đế chỉ có thể chỉ đạo, mọi việc bây giờ chính là nằm trong tay nàng, nàng phản chết bọn họ lập tức chết, nàng phản sống bọn họ sẽ được sống, quan trọng hơn tại sao hoàng đế lại tin nhiệm giao phó hết cho nàng, hân sớm đã có dự đoán hay là vì thân phận thật sự của nàng khiến hoàng đế phải nhượng bộ!

"Ha! thừa tướng chẳng phải cũng biết tội chết có thể miễn nhưng mà... tội sống không thể tha!"

Lý Tịch run rẩy, sớm biết Hạ Băng Liên vô thường, vì sao Tiêu Nam Hiến lại lập nàng làm vương phi bây giờ hân có thể đã rõ, nữ nhân khí chất, lòng dạ khó lường, hoàng đế như vậy lại tin tưởng nàng, cũng không thể đắc tội với nữ nhân này được.

"Bác Nhã người đưa thừa tướng hồi phủ, kể từ hôm nay không tiếp khách"

"Vương phi vương phi xin người hãy mình giám, tội thần nguyện chịu tội thay cho nhi tử, vương phi hãy nể tình phụ tử ta mà hãy tha cho bọn chúng, ta không thể mất chúng"

"Thừa tướng cho rằng mình có thể thoát khỏi tội, đừng quên rằng thừa tướng đang mang trọng tội MUU PHẢN, Bác Nhã tiễn khách"

"Thừa tướng đại nhân xin lấy đại cục làm trọng, vương phi sẽ xử lý công bằng, mong rằng thừa tướng thông minh sáng suốt chớ kích động mạo phạm vương phi"

Bác Nhã ra hiệu lính canh liền tiến vào đưa Lý Tịch ra ngoài mặc hân nói năng nhảm nhí, nàng một thân huyết y đứng thẳng, lạnh âm hít thở chậm rãi mở miệng *"Chuẩn bị xe ngựa vào cung"*

"Thuộc hạ tuân lệnh"

Hạ Băng Liên lớp nguy trang đã tháo bỏ, bây giờ nàng không còn quan hệ gì với Hạ gia nữa rồi, nàng bây giờ chính là Chiêu Dương công chúa Bắc Chu Khương Thiên Mặc.

Huyết y bay qua lại, nữ nhân một mặt lãnh huyết, kẻ nào hại Tiêu Nam Hiến nàng sẽ làm cho kẻ đó sống không bằng chết!!!

Trong triều các quan đại thần mỗi người truyền tai nhau về việc vừa xảy ra, bọn họ không dám tin rằng thái tử lại có ý đồ mưu phản, chẳng phải thái tử do hoàng thượng sắc phong là người kế vị tiếp theo hay sao, bên trong lại có ẩn tình khiến bọn họ thật tò mò, không khí thượng triều hôm nay có chút khác lạ, các quan đại thần bọn họ ngó nhìn nhau, nữ tử nhiễm huyết y kia chính là Tiêu Dao vương phi sao? Không phải nàng là nữ nhi của Hạ Vũ Minh tướng quân sao, so với cái lời đồn đãi rằng tam tiểu thư tướng phủ nhan sắc tầm thường lại là một phé vật thì người đứng ở đây thật không giống, ngũ quan sắc bén như vậy lại thơm thêm cái khí thể phong lãnh cao ngạo làm sao gọi là một phé vật, từ buổi tiệc cung yến bọn họ đã lĩnh giáo qua nhưng chỉ thấy vẻ ôn nhu của nàng cũng chưa từng nhìn qua sắc huyết vô tình như bây giờ.

"Các khanh trật tự, trẫm sẽ truy xét rõ ràng về việc của thái tử"

"Hoàng thượng, thái tử xử nay vẫn là người hiền lương không thể nào có ý mưu phản, xin hoàng thượng minh xét"

"Ngô đại nhân nói vậy cho rằng bốn vương phi là bịa chuyện?"

"Vi thần không có ý đó, vương phi sao lại nói như thế, theo phép tắc của Đông Hán chúng ta nữ nhân không được phép xen vào chính"

sự, hoàng thượng, vương phi đây là kháng lệnh"

Hạ Băng Liên mỉm cười, cái mỉm cười đầy nguy hiểm, hoàng đế không phải không hiểu lý lẽ đó, Ngô Hải Từ nói không sai, nhưng mà Hạ Băng Liên...

"Ngô đại nhân nói rất đúng, nữ nhân không được phép xen vào chính sự nhưng không có cấm công chúa nước khác đặt chân vào đại điện!"

Hoàng đế đôi mày giãn ra, hẳn sớm biết nàng sẽ nói như thế, vài ngày trước sứ giả Bắc Chu đã đến, lúc đầu còn nghi ngờ nhưng khi đối diện với Khương Lạc Tước mọi nghi ngờ dường như bị xóa bỏ, hoàng đế Bắc Chu không dễ dàng gì vì một nữ nhân mà xuất cung đi đến Đông Hán, lại không hiểu được Hạ Băng Liên lại là hoàng muội của hoàng đế Bắc Chu, mọi ân tình vẫn chưa được giải đáp, Hạ Vũ Minh rốt cuộc là như thế nào, 15 năm trước đã xảy ra chuyện gì.

"Vương phi... người đây là nói công chúa nước nào, trong đại điện ngoài người là nữ nhân thì không còn ai, người chẳng lẽ tự nhận mình là công chúa, thiên hạ đều biết người là tam tiểu thư của tướng quân Hạ Vũ Minh"

"Hỗn xược!"

Bên ngoài cung điện một giọng âm phần nộ quát to, tất cả giật mình, lại kẻ nào dám cả gan làm loạn trong triều, chỉ trong nháy mắt lại lấy một thân trường bào vàng tiến tới, gương mặt tuấn mỹ đầy vẻ tức giận lườm Ngô Hải Từ khiến cho hắn lập tức câm nín.

"Hoàng thượng"

Khương Lạc Tước chỉ chấp tay hướng hoàng đế gọi hai từ, các thần tử nuốt nước bọt, kẻ này là ai, gặp hoàng đế không quỳ lại ra cái vẻ cao ngạo, Ngô Hải Từ thấy như thế liền đứng ra chỉ trích "Người thật to gan, gặp hoàng thượng không quỳ hành lễ, người đâu mau đưa hắn xuống đánh 100 trượng"

Cái miệng Khương Lạc Tước cùng Hạ Băng Liên khẽ nâng, hoàng đế trên ngai vàng lại thêm khẳng định bọn họ thật giống nhau, Ngô Hải Từ vẫn là làm bậy, hoàng đế day thái dương ngẫm nghĩ tại sao hắn lại có một thần tử không biết suy nghĩ như Ngô Hải Từ.

Khương Lạc Tước ánh mắt lạnh nhạt nhìn lên cương vị hoàng đế, hai tay vất chéo sau lưng đứng thẳng người, khi thế bức người chậm rãi nói: "Đông Hán quả thật có những thần tử trung thành, trẫm rất mừng vì điều đó, nhưng mà... thần tử nhỏ bé không biết rằng khi nào lên nên tiếng, khi nào nên im lặng, người nói một đế vương như trẫm phải quỳ xuống hành lễ? Như vậy là khiến trẫm hạ thấp Bắc Chu!"

Lời này nói ra khiến hoàng đế có chút kinh sợ, lấy quốc gia làm trọng, tuy rằng Đông Hán và Bắc Chu ngang hàng nhưng binh lực Bắc Chu vẫn hơn hẳn, nếu để Khương Lạc Tước lấy cái cớ này khởi binh thì Đông Hán lâm nguy, chưa nói đến nhi tử củ hắn vẫn còn hôn mê.

"Ngô đại nhân người khi nào lại có gan như vậy, phạt người 100 trượng phế bỏ quan chức làm thường dân, lập tức thi hành"

Cả đại điện nín thở, người này lại là hoàng đế Bắc Chu, Ngô Hải Từ chân không đứng vững, cái miệng của hắn thật không đúng lúc, lập tức quỳ dập đầu van xin.

"Hoàng thượng tha mạng, là vi thần hồ đồ"

Hạ Băng Liên chán nản, bọn họ chỉ biết cuối đầu dập đầu thôi sao, rõ là một đám nịnh bợ.

"Hoàng thượng không nên kích động, thần tử rất quan trọng không phải sao, hắn không biết không có tội, trẫm cũng không để ý, hoàng muội của trẫm cũng không để ý"

"Ha ha, sớm nghe hoàng đế Bắc Chu là người lương thiện, trẫm quả nhiên mở rộng tầm mắt, Ngô đại nhân còn không mau cảm tạ"

"Ngô Hải Từ cảm tạ long ân hoàng thượng"

Đại điện một phe hú vía, người kia lại là hoàng đế Bắc Chu bọn họ có thể hiểu nhưng còn hoàng muội mà Khương Lạc Tước nói không phải là Hạ Băng Liên đó chứ, mọi ánh mắt dồn về phía nàng.

"Hoàng muội của trẫm vài hôm trước suýt nữa mất mạng, may mắn có Tiêu Dao vương bảo hộ, trẫm rất biết ơn, nhưng còn việc người ám sát trẫm nghĩ hoàng thượng sẽ tự biết an bài"

"Khụ... khụ... trẫm đã theo ý của người giao toàn bộ cho Tiêu Dao vương phi cũng là hoàng muội của người xử lý"

Lời của hoàng đế thốt ra khiến các thần tử hoang mang, Tiêu Dao vương phi chính là công chúa Bắc Chu, việc này sao có thể, vậy còn Hạ tướng quân thì sao?

"Năm đó xảy ra hỗn loạn khiến trẫm lạc mất hoàng muội, không ngờ tới là bị Hạ tướng quân giam giữ khiến hoàng muội của trẫm bao năm chịu khổ, hoàng thượng có phải nên lấy lại danh phẩm cho hoàng muội của ta, trẫm rất mong đợi"

"Trẫm rất tiếc về chuyện 15 năm trước, Hạ tướng quân làm ra chuyện phản nghịch trẫm đương nhiên sẽ trừng trị hắn"

"Trẫm mong rằng hai nước có thể ôn hòa, hiện tại hoàng muội của trẫm là Tiêu Dao vương phi, cũng là Chiêu Dương công chúa, về sau mong

hoàng thượng chiếu cố"

"Được được,nếu không còn chuyện gì trăm muốn mời người đến hậu hoa viên dùng bữa xem như tạ tội"

"Hào,Mạc Mạc muội muốn đi chung?"

"Mạc Mạc?Đây là..."

"Băng Liên là Khương Thiên Mạc,đã khiến phụ hoàng kinh hãi,thực có lỗi"

"Chiêu Dương công chúa không cần đa lễ"

Tiến hậu hoa viên dùng bữa,cả 3 người chung một bàn tiệc nâng ly rượu uống cạn,Hạ Băng Liên một mặt lạnh nhạt khiến ai nhìn cũng không dám nhìn thẳng,nữ nhân trước mặt có một khí thế bức người,ngay cả hoàng đế cũng ra dáng nhượng bộ,mấy ngày qua tin tức thái tử mưu phản đã truyền đi khắp nơi,hoàng đế vuốt cằm râu mỉm cười thân thiết.

"Chuyện của Hạ tướng quân Chiêu Dương công chúa có dự kiến gì hay không?"

"Kẻ nào gây ra kẻ đó tự lãnh,thần mong hoàng thượng không tru di cửu tộc làm hại người vô tội"

"Chiêu Dương công chúa quả là thương người,trẫm thật sự không ngờ Hạ tướng quân bấy lâu nay lại giấu một bí mật động trời như vậy,hắn là trung thần mà trẫm tin tưởng nhất,haizz,thật không ngờ hắn cấu kết với thái tử làm hại Hiền nhi của trẫm,trẫm tuyệt đối không tha cho hắn"

"Thái tử hắn trong tay không binh quyền,muốn tạo phản ắc hắn là có kẻ ở đằng sau chỉ đạo"

Khương Lạc Tước mi nâng nhẹ chuyển ánh mắt đến nàng,muội muội của hắn suýt chút nữa rơi vào tay giặc,người làm ca ca như hắn thật không an tâm.

"Sau việc hỗn loạn này rất có thể sẽ gây chú ý với tứ quốc,nhân thời cơ này trẫm sẽ khôi phục tước hiệu cho Chiêu Dương công chúa,hợp tác với Đông Hán,như vậy tứ quốc sẽ tạm thời an bình bất động"

"Hoàng thượng Bắc Chu suy nghĩ thật thấu đáo,trẫm cũng đang tính đến chuyện tứ quốc tranh bá,nếu người đã nói như vậy trẫm sẽ theo ý người,hy vọng hai bên có thể trấn giữ quốc gia"

Hạ Băng Liên nghĩ đến,tứ quốc tranh bá 5 năm diễn ra một lần,thái tử Tiêu Duật Hành chính là bị một trong tứ quốc lợi dụng,thật không ngờ lại tự hại thân mình,hắn vốn dĩ tốt hơn so với người kia,chỉ là bị thù hận làm cho mờ mắt,nếu ngày đó hắn không động quân thì nàng cũng sẽ động,hắn dám hạ độc lên người Tiêu Nam Hiền,bàn tay nàng siết chặt,Tuyệt Tình Thủy là thứ gì?Đang mãi suy nghĩ từ hậu hoa viên truyền đến cấp báo "Hoàng thượng,vương phi....vương gia...vương gia tỉnh rồi"

Choang....Hạ Băng Liên đứng bật dậy, gương mặt có chút thay đổi,nàng liền túm lấy tên nô tài đang quỳ khiến hắn bị dọa một phen.

"Người nói vương gia tỉnh,làm sao người biết"

"Bầm...bầm vương phi,bên ngoài có ám vệ Long Ảnh tới báo ạ"

"Long Ảnh...hoàng thượng,hoàng huynh,ta xin cáo lui trước"

Vứt tên nô tài sang một bên nàng thi triển khinh công nhảy lên mái nhà theo hướng vương phủ mà đi,Khương Lạc Tước trên gương mặt hiện rõ ý cười,hắn biết rằng Tiêu Nam Hiền không phải là kẻ tầm thường,chỉ là Tiêu Nam Hiền khiến muội muội của hắn khổ sở như vậy,về sau hắn nhất định bắt Tiêu Nam Hiền bồi thường!

Phủ Tiêu Dao Vương.

Cánh cửa bị mở thô bạo,nàng khuôn miệng thở gấp lại thấy bóng dáng quen thuộc đang tựa người vào cạnh giường,đôi mắt nàng hơi ngẩn lệ phá bỏ cái phòng vệ lạnh lùng vội lao nhanh đến ôm chầm cái người khiến nàng đau khổ.

"Tiêu Nam Hiền chàng tỉnh rồi"

"Khụ...người là ai?"

Hạ Băng Liên khựng người khi nghe Tiêu Nam Hiền thốt ra câu hỏi,nàng ngược nhìn y,không lẽ y đã quên nàng rồi sao.

"Vương phi,vương gia sau khi tỉnh dậy thì không nhớ gì cả"

Vân Phi một bên nói,hai tay siết chặt bầu vào nhau,cả tám người bọn họ ai cũng có cùng một tâm trạng,lại hướng ánh mắt về nàng.

"Tiêu Nam Hiền chàng không nhớ ta là ai sao,chàng quên ta rồi hả,ta là Hạ Băng Liên đây,tại sao chàng không nhận ra ta chứ hả?"

Nàng như bị kích động đứng thẳng người,đôi mắt ngấn lệ khiến Tiêu Nam Hiền động lòng,y trên giường cười phì một tiếng,cả tám người phía sau cũng không nhìn được mà phì cười,lúc này nàng lại trở nên ngờ ngác,bọn họ là bị cái gì,bất ngờ một cánh tay vươn ra chộp lấy tay nàng kéo mạnh,cả thân người bé nhỏ nhanh chóng yên vị trong lòng nam nhân,mùi hương quen thuộc sộc vào mũi nàng,gọng nói đầy mỉa mai hoặc "Ta chỉ nhớ vương phi của bốn vương là nàng,thật không nghĩ đến vương phi của bốn vương lại đáng yêu như vậy a~"

Mắt nàng tròn tròn,mí tâm co giật mạnh mẽ,trên trán hắc tuyến kích tụ,ánh mắt dịu lại trở nên nham hiểm "Các!ngươi!!lừa!ta"

Cả tám người xanh mặt,gọng điệu này bọn họ nghe thôi đã lạnh gáy,lập tức tám người đồng loạt chỉ vào Tiêu Nam Hiền "Là vương gia bắt chúng thuộc hạ nói như vậy!"

Nói xong lại chuồng đi bỏ kẻ đầu sỏ ở lại với gương mặt thảm thương,rốt cuộc Long Ảnh,Vân Phi,Phi Diệu,Bác Nhã lại trở thành kẻ phản bội,y trên môi cười đầy gượng gạo,nàng đôi tay bé răng rắc chậm rãi nâng chiếc cảm nhô của y lên bá lãnh tuyên ngôn"Xem ra phu quân của bốn vương phi rất khỏe mạnh"

"Ha ha ha...phu nhân quá lời,phu quân bỗng dưng cảm thấy chóng mặt lạ thường"

"Ha!phu quân có sức đùa giỡn như thế làm sao có thể chóng mặt nhanh như vậy được a~"

"Ha ha...phu nhân...ta biết sai rồi mà"

Hạ Băng Liên cười mỉm nhìn gương mặt cún con của y,bất ngờ nụ hôn nồng nhiệt ập đến khiến Tiêu Nam Hiền không kịp xoay sở liền bị nữ tử đè xuống mạnh bạo hôn môi,trong mùi vị có trích mồi,có hôn giận,có yêu thương,có nhớ nhung,tất cả đều thông qua nụ hôn mạnh bạo này,y thấy mắt cười tươi trực tiếp ôm lấy đầu nàng cuồng nhiệt đáp trả,sự nhớ nhung đều truyền vào nụ hôn,cả hai như nghìn năm xa cách,y dùng lực nhẹ cắt đứt tám vài lụa khiến nó phủ xuống đem hai thân thể bảo hộ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Sum họp

Giờ Mão(5h-7h sáng)

Mùa đông gần đến không khí xung quanh vương phủ dần lạnh lên,mọi chuyện đã nhanh chóng ổn định,vì Tiêu Duật Hành là thái tử hoàng thất phạm tội mưu phản bị lưu đầy đến hải đảo mãi mãi không được đặt chân vào đất liền,nếu như có quy phạm liền giết không tha,sở dĩ hoàng đế làm vậy cũng vì khi xưa hấn nợ phụ thân của Tiêu Duật Hành một mạng,hấn curu mạng đưa Tiêu Duật Hành lên làm thái tử để bù đắp sai sót khi xưa,thật không ngờ thái tử lại mưu phản,hấn xem Tiêu Duật Hành như con ruột một lòng yêu thương,vậy mà trong thâm tâm của Tiêu Duật Hành chuyển thương thành thù hận cuối cùng lại thành ra như thế.

Về việc Tiêu Nam Hiền bị trúng độc cũng được bảo toàn,một khi lộ ra từ quốc sẽ thừa nước đục thả câu,vốn dĩ cho rằng Tiêu Duật Hành là người tạo độc,không ngờ y chỉ là con mồi bị lợi dụng,Tuyệt Tình Thủy cái tên nghe thật độc,nó như biến con người trở nên vô tình không có nhân tính,Tiêu Nam Hiền thân thể bất phẩm rất nhanh đã phục hồi nhưng độc trong người y càng ngày càng phát tán mạnh,mà mỗi khi phát tán gương mặt trở nên rất đáng sợ,xung quanh như có hàng ngàn sâu độc bò loạn trên người y,mỗi lần phát tán đều khiến y như chết đi sống lại,nó trải qua mấy canh giờ,mỗi lần phát tán đều là đêm trăng tròn,tóc y màu đen sẽ chuyển thành màu bạc giống như con quỷ lên cơn khát máu tìm kiếm thức ăn.

Ngục lao phủ Tiêu Dao.

Nàng trong tay cầm chiếc quạt ngọc thạch chậm rãi quạt,phía trước mặt một thân người mình đầy máu me,đầu tóc rũ rượi trông thật kinh tởm,Hạ Băng Liên trên môi nụ cười mỉa,con người lạnh nhạt nhếch lên đầy hải lòng "Tiếp tục tạt nước"

"Vương phi,nếu như tiếp tục thuộc hạ sợ rằng hấn không trụ nổi"

Người nhận lệnh thân rung mình một cái,vương phi của hấn đích thân tới nơi này lại chế tạo ra một thùng nước muối,người kia ngất đi liền dùng nước muối tạt lên,nước muối ngấm vào da thịt đau đớn khôn xiết mà vương phi lại muốn tiếp tục không cho cái người kia một 1 giây để nghỉ ngơi,quả thật tàn bạo.

"Làm sao?Ngươi không làm được?"

"Không phải ạ,thuộc hạ sẽ làm"

Rào....AAAAAAAAAAAA

Tiếng la thất thanh lại chói tai khiến nàng có chút không vui vẻ,đội hấn tỉnh táo vừa nhìn thấy nàng liền kinh hô sợ hãi,nữ nhân này thật độc ác,tựa như

nàng không phải con người mà là ác quỷ.

"Hạ Băng Liên nguoi...nguoi thật độc ác...là ta xem thường nguoi"

"Hạ Băng Liên?Tướng quân...à không không,bây giờ ông đâu còn là tướng quân,ta mang họ của kẻ giết phụ mẫu ta cũng là một điều nhục nhã,ông nói ta độc ác vậy tại sao 15 năm trước ông lại hại chết mẫu thân ta"

"Hừ!à đáng chết,có trách thì trách mẫu thân nguoi không yên phận mà đi đánh cắp kim thạch tuyệt mật của Tà Giáo bọn ta,ha ha,nguoi đừng tưởng Tiêu Duật Hành là đại vương Tà Giáo,Tà Giáo thật sự vẫn còn tồn tại,đại vương sẽ đến lấy mạng các nguoi"

"Thứ ông nói chính là cái này?"

Trong tay nàng là kim thạch,Hạ Vũ Minh vờ nhìn thấy ánh mắt liền trở nên khản trương "Nguoi mau đưa nó cho ta"

"Kim thạch này xem ra có một bí mật,hon nữa nó là ấn kí của Bắc Chu,ông bảo ta đưa là ta sẽ đưa sao?"

"Cho dù ta không lấy sẽ có người tới lấy,nguoi dù là ai cũng không thoát khỏi"

Ánh mắt nàng nhếch lên đầy ý cười,nàng đứng dậy từng bước tiến tới "Ta rất mong chờ từng người từng người chết trong tay ta,còn bây giờ ông phải trả giá cho những gì mà ông đã làm"

Xoay nguoi giờ tay ra hiệu,nàng dần dần rời khỏi ngực lao,vừa bước ra đã thấy bóng dáng gầy gò,guong mặt tiều tụy khiến cho nàng phải đau xót.

"Nhị ca~"

"Liên Liên muội...muội,ông ấy...phụ thân như thế nào?"

"Cho dù huynh có nói gì thì câu trả lời của ta vẫn như cũ,ông ấy giết phụ mẫu của muội,chính ông ấy phải trả giá"

"Ta biết,ta biết muội sẽ nói như thế nhưng mà...ông ấy là phụ thân của ta,ông ấy là phụ thân của muội..."

"Huynh nhầm rồi!!,ông ấy chính là kẻ thù giết phụ mẫu của ta"

"Liên Liên muội..."

"Đù rồi!!!bây giờ muội không muốn nhắc đến,huynh trở về tướng phủ đi,hoàng thượng không truy cứu đến cho nên huynh sẽ làm tướng quân kế tiếp,trở về phủ đợi đi"

Nàng lướt đi nhanh liền bị Hạ Vũ Nham nắm chặt tay "Ta không cần,thứ ta cần chính là muội muội ngây thơ hồn nhiên của ta chứ không phải là Hạ Băng Liên bây giờ,muội thay đổi quá rồi,nhị ca rất đau lòng"

"Nếu huynh vẫn còn xem ta là tam muội thì hãy mau buông ta ra,ta bây giờ không còn là Hạ Băng Liên một người ngốc nghếch luôn bị ức hiếp như trước kia nữa rồi,thứ thay đổi chính là thời gian"

Hạ Vũ Nham hai tay nói lòng buông lơi, trên gương mặt là một nét bi thương,tại sao tam muội của hắn lại trở thành như thế này,nếu như là trước kia nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Hạ Vũ Nham xoay lưng tự chế giấu mình,đời này hắn sống vì một người đến cuối cùng vẫn là chia xa,nàng từ bao giờ xa cách với hắn như thế,xa đến nỗi hắn chạy mãi không tới được.

Nhìn theo bóng dáng bi thương,Hạ Băng Liên thân người không động đậy,cách tốt nhất để bảo vệ an toàn cho nhị ca của nàng là phải tránh xa nàng,cho dù khiến Hạ Vũ Nham tổn thương đến cảm phần nàng vẫn sẽ chấp nhận.

Nàng không hoài niệm nữa,quá khứ đã qua rồi nàng không muốn nhớ lại nữa,hoàng huynh của nàng vẫn đang đợi nàng,chỉ một cái nhắc chân thân người nàng liền biến mất đi tới đình viện,vừa thấy nàng như thấy được vàng,bốn con mắt lại chạm vào nhau bắn ra tia lửa xẹt xẹt,không phải nói cũng biết Tiêu Nam Hiên và Khương Lạc Tước đang chỉ chóc nhau,y nhanh tay nhanh chân lon ton chạy đến như cún con mừng chủ,điều này khiến Khương Lạc Tước tự suy nghĩ tự bụng cười.

"Ha ha Tiêu Nam Hiên nguoi không biết rằng bây giờ nguoi trông thật giống chó"

"Ca,huynh không được bắt nạt chàng ấy"

Hạ Băng Liên lia ánh mắt sát khí đến khiến người làm hoàng huynh như hắn tim vỡ làm đôi,vỡ đến nỗi có thể nghe thấy tiếng.

"Lêu lêu,ai kêu nguoi bảo ta như thế,nguoi mới giống chó"

"Cả chàng cũng không được bắt nạt huynh ấy"

Nàng ngồi xuống lại phán một câu,lần này tim vỡ càng mãnh liệt.

"Mạc Mạc muội nên theo ta về Bắc Chu, ở với hần sớm muộn gì cũng bị hần lấy bệnh điên"

"Người nói ai điên, người mới điên, Liên Liên là người của ta, nàng ấy muốn đi đâu phải có ta cùng đi"

"ABC....@#£\$&"

Cứ thế hai người đầu khẩu qua lại không để nàng yên tĩnh một chút, trên trán của nàng hắc tuyến đen như mực tạo thành một cục bự, lập tức nện tay xuống chiếc bàn đá khiến nó lung lay rồi....rắc...rắc....ôi hèn quá vẫn chưa bị vỡ...trong thâm tâm của Mạc Song đứng kế bên nói lên thành lời~

"Các người đủ chưa, các người là đưa trẻ lên ba sao"

Vừa nhắc đến đứa trẻ liền từ đằng xa một đứa bé thân hình mũm mĩm tươi cười chạy đến ôm chầm lấy nàng, cái đầu dụi dụi hai mắt rung rung khiến nàng rung động, đôi môi phát ra hai tiếng "Mẫu thân"

"Liệt nhi, ây da con béo lên rồi"

"Hu hu mẫu thân, Liệt nhi rất nhớ người"

"Hèm! vậy Liệt nhi không nhớ phụ thân sao"

Tiêu Viên Liệt cười híp mắt nhanh nhẹn đáp: "Có ạ, Liệt nhi nhớ cả mẫu thân và phụ thân"

Cả 3 người cười nói quên rằng Khương Lạc Tước vẫn còn đứng đó, cả người hần đơ toàn tập, cái gì mà phụ thân mẫu thân, muội muội của hần có hài tử bao giờ, nhìn đến Tiêu Nam Hiên, Khương Lạc Tước bỗng tức giận lao đến y "Tiêu Nam Hiên người... tên đề tiện, Mạc Mạc của ta vẫn còn nhỏ người dám làm ra cái chuyện bại hoại này, đứa nhỏ này tầm 5 6 tuổi, không lẽ người.... người dám làm những chuyện tồi tệ với Mạc Mạc của ta"

"Người có bệnh à, Liệt nhi là con nuôi của chúng ta"

Tiêu Nam Hiên hất Khương Lạc Tước ra, y trừng mắt chỉnh sửa y phục, cái tên Khương Lạc Tước này lại suy nghĩ bậy bạ.

"Ca, huynh có thể bớt quậy hay không, Liệt nhi bị huynh dọa phát khóc rồi này"

"A...ta không biết, tiểu Liệt Liệt ta là ca ca của mẫu thân người, là cự cự* của con"

Thấy hần cuối người Tiêu Viên Liệt sợ hãi nép vào sau Hạ Băng Liên, đứa trẻ này thật đáng yêu.

"Liệt nhi đừng sợ, đây là cự cự của con"

Nàng trấn an vuốt đầu Tiêu Viên Liệt, tiểu hài tử đứng thẳng người chậm rãi lộ diện mang theo gương mặt tươi cười lễ phép chào hỏi "Liệt nhi thỉnh an cự cự"

"A~ thật là đứa trẻ ngoan"

"Hi hi"

Tiêu Viên Liệt cười để lộ hai nướm đồng tiền, tiểu hài tử mấy tháng qua đều ở trong dinh viện chăm chỉ học tập rèn luyện, nàng trên môi tạo ra đường cong, Tiêu Viên Liệt như một liều thuốc gây cười vậy, không biết đã bao lâu rồi bọn họ mới được sum họp như vậy, mà hoàng huynh của nàng cũng thật dễ dàng với trẻ con, xem ra nàng phải nhanh chóng tìm cho hần một vị hoàng hậu sớm sinh cho nàng một đứa cháu mới được.

cự cự*: cậu

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.